

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

b o u n d
b y h a t r e d

*Their struggle for power soon
turns into hate-fueled nights of passion.*

C o r a R e i l l y

Nefretle Bağlanmış
(Born in Blood Mafia Chronicles, #3)

Cora Reilly

Telif Hakkı ©2015 Cora Reilly

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücü veya hayali olarak kullanılmıştır.

Cora'nın haber bültenine abone olarak yeni kitaplarını, bonus içerikleri ve çekilişleri öğrenin! (

<http://corareillyauthor.blogspot.de/p/newsletter.html>)

Kapak tasarımı: Romantic Book Affairs Design

PROLOGUE

Gianna

Aynadaki görüntüme baktım. Çenem kan içindeydi ve alt dudağımdaki kesikten gömleğime daha fazla kan damlıyordu. Dudağım şişmeye başlamıştı ama gözlerimin kuru olduğunu ve tek bir gözyaşı izi olmadığını görmek beni mutlu etti.

Matteo arkamda belirdi, üzerimde yükseliyordu, karanlık gözleri dağılmış yüzümü tarıyordu. Alametifarıkası olan köpekbalığı sırtışı ve kibirli eğlencesi olmadan neredeyse katlanılabilir görünüyordu. "Ne zaman çeneni kapatacağını bilmiyorsun, değil mi?" Dudakları bir sırtışa dönüştü ama bu bir şekilde yanlış görünüyordu. Gözlerinde rahatsız edici bir şey vardı. O bakışlar bana bodrumdaki Rus esirlerle uğraşırken gördüğüm bakışları hatırlattı.

"Sen de öyle," dedim, sonra dudağıma vuran acıyla irkildim.

"Doğru," dedi garip bir sesle. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan kalçalarımı kavradı, beni çevirdi ve lavabonun üzerine kaldırdı. "İşte bu yüzden birbirimiz için mükemmeliz."

Kibirli gülümsemesi geri geldi. Piç bacaklarımın arasına girdi.

"Ne yapıyorsun?" Tısladım, aramıza daha fazla mesafe koymak için lavabonun kenarından geriye kaydım ve göğsüne doğru bastırdım.

Kıpırdamadı, benim için çok güçlüydü. Gülümsemesi daha da büyüdü. Çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırdı. "Dudağına bir göz atmak istiyorum."

"Şu anda yardımına ihtiyacım yok. Belki de en başta babamın dudağımı patlatmasına engel olmalıydın."

"Evet. Yapmalıyım," dedi karanlık bir sesle, dudaklarımı ayırırken başparmağı yarama hafifçe dokundu. "Eğer Luca beni tutmasaydı, bıçağımı babanın lanet olası sırtına saplardım, sonuçlarına katlanırdım. Belki hâlâ yaparım."

Dudağımı bıraktı ve ceketinin altındaki kılıftan uzun kavisli bir bıçak çıkarıp yüzünde hesapçı bir ifadeyle elinde çevirdi. Sonra gözleri bana doğru kaydđ. "Onu öldürmemi ister misin?"

Tanrım, evet. Matteo'nun sesini duyunca ürperdim. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama babamın bugün söylediklerinden sonra onu merhamet dilenirken görmek istiyordum ve Matteo'nun herkesi dize getirebileceğini biliyordum ve bu beni dehşet verici bir şekilde heyecanlandırıyordu. Bu hayattan tam da bu yüzden çıkmak istemiştim, *hâlâ da* bu yüzden çıkmak istiyordum. Zalimlik potansiyeline sahiptim ve bu hayat bunun sebebiydi. "Bu Chicago ve New York arasında savaş anlamına gelir," dedim basitçe.

"Babanın ayaklarımın dibinde kan kaybından öldüğünü görmek bu riski almaya değer. Sen buna değersin."

BİRİNCİ BÖLÜM

Matteo

Gianna'yı ilk gördüğümde on dört yaşında cılız bir çocuktü, kocaman bir ağız, yüzünde bir sürü çili ve dağınık kırmızı saçları vardı. Düzgün bir İtalyan kızının olmaması gereken her şeye sahipti, muhtemelen bu yüzden onu eğlenceli buluyordum. Ama o daha çocuktü ve ben ondan ancak dört yaş büyük olmama rağmen beş yıldır Made Men'de çalışıyordum, birkaç kişiyi öldürmüş ve kendi payıma düşen kadınları sikmiştim. Luca ve ben New York'a geri döndüğümüzde, mafya işleri ve sosyete kızlarıyla meşgulken, kaba kızıl saçlıya ikinci bir düşünce bile vermedim,

Luca ve ben üç yıl sonra onun Aria ile düğünü için New York'a döndüğümüzde Gianna'yı tamamen unutmuşum.

Luca düğünden önce Aria'yı görmek istediğini kafasına koymuştu. Resmiyette Aria'nın doğum kontrol haplarını kullandığından emin olmak istiyordu ama aslında bunun tek nedeni Aria'nın nasıl büyüdüğünü görmek istemesiydi. Ve kahretsin, kız çok güzel büyümüştü. Mandarin Oriental'deki süitlerinin kapısında kız kardeşi Liliana'nın arkasında belirdiğinde, gözlerim önce neresine bakacağını bilemedi. Çok seksiydi. Aynı zamanda Luca'nın nişanlısıydı ve bu yüzden kesinlikle sınırların dışındaydı. Benim zevkime göre biraz fazla ağırbaşlı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ama lanet olsun, odaya girdiğim anda aklıma gelen son şey Aria oldu. Bakışlarım kanepede uzanmış, uzun bacaklarını gelişigüzel kavuşturmuş ve sehpayaya dayamış olan alev alev yanan kızıl saçlı kıza takıldı. Bir anda uzun zamandır unuttuğum kabalık anısı ve onunla birlikte ona olan ilgim yeniden canlandı. Eskiden olduğu gibi beceriksiz, cılız bir kız değildi.

Kesinlikle cılız değil.

Tüm doğru yerlerde tüm doğru kıvrımları geliştirmişti ve yüzü çillerinden kurtulmuştu.

Tanıdığım çoğu kızın aksine benden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bana benziyordu.

botlarının altında ezmek istediği bir hamamböceğiydi. Sırıtarak doğruca ona yöneldim, meydan okumaktan asla çekinmem. Özellikle de ateşli bir meydan okumadan. Yanmanın heyecanı olmadan hayat neydi ki?

Gianna hemen doğruldu, siyah botları bir gümbürtüyle yere indi ve sonra gözlerini bana dikti. Bunun beni durduracağını düşündüyse, tamamen yanılıyordu. Ne yazık ki, en genç Scuderi kızını yoluma çıktı ve bana cilveli bir gülümsemenin kendi versiyonunu verdi. "Silahını görebilir miyim?"

Gianna bu soruyu sormuş olsaydı, dilimin ucunda sayısız uygunsuz yanıt olurdu ama Liliana bunlar için biraz küçüktü. Ne büyük bir fırsat kaybı.

"Hayır, yapamazsın," dedi Aria, ben daha genç kulaklara uygun bir cevap bulmaya fırsat bulamadan.

O kız her zaman çok düzgündü. Tanrıya şükür, babam onu Luca için seçmişti, benim için değil.

"Burada bizimle yalnız kalmamalısın," diye mırıldandı Gianna, gözleri Luca'dan bana kayarken.

Lanet olsun. Gerçekten başka bir şeydi. "Bu uygun değil."

Luca ondan pek etkilenmiş benzemiyordu. Sinirlerini bozduğu çok açıktı. Zaten onunla ortak bir noktamız vardı. "Umberto nerede? Bu kapıyı koruyor olması gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Muhtemelen tuvalet ya da sigara molasındadır," dedi Aria.

Neredeyse gülecektim. Ne tür aptallar Scuderi için çalışıyordu? Chicago'da işler çok farklı kurallara göre yürüyor gibiydi. Luca'nın bir patlamanın eşiğinde olduğunu söyleyebilirdim. Muhtemelen taşakları patlamak üzere olduğu için günlerdir gergindi.

"Sizi korumasız bıraktığı sık oluyor mu?" diye sordu.

"Her zaman," diye tersledi Gianna, sonra da kız kardeşine gözlerini devirdi. "Görüyorsun ya, Lily, Aria ve ben her hafta sonu gizlice dışarı çıkıyoruz çünkü kimin daha çok erkek tavlayacağına dair iddiaya girdik."

Muhtemelen gerçek hayatta hiç sık görmemiş bir kız için büyük laflar. Luca'nın bana attığı bakışa bakılırsa, o da muhtemelen aynı şeyi düşünmüştü. Ve Gianna onunla bu şekilde alay etmenin

iyi bir Őey olduđunu dűŐűnűyorsa kardeŐim hakkında gerçekten hiçbir Őey bilmiyordu.

Luca küçük nişanlısına doğru yürüdü. "Seninle konuşmak istiyorum, Aria."

Gianna yavrularını korumaya kararlı bir dişi kaplan gibi ayağa fırladı. "Şaka yapıyordum, Tanrı aşkına!" Luca ile Aria'nın arasına girmeye çalıştı ki bu çok kötü bir fikirdi. Luca kendini kaybetmeden önce bileğinden tutup onu sürükleyerek uzaklaştırdım.

Gianna'nın mavi gözleri öfkeyle parladı. Yanılmışım. Yüzündeki tüm çiller yok olmamıştı. Bu kadar yakından burnunun üzerindeki çillerin yumuşak tozunu görebiliyordum, ama bir şekilde onu daha da güzel gösteriyorlardı.

"Bırak beni, yoksa parmaklarını kırarım," diye tısladı.

Denemeni görmek isterim. Gözlerinin kısılması onu daha da öfkelenlendirmiş gibi görünen bir sırıtışla onu serbest bıraktım.

Luca Aria'yı uzaklaştırmaya başladı. "Gel bakalım. Yatak odan nerede?"

Gianna benimle Luca'nın arasına baktı. "Babamızı arayacağım! Bunu yapamazsın."

Elbette Luca'nın umurunda değildi. Scuderi Aria'yı ona yıllar önce vermişti; Luca'nın düğünden birkaç gün önce Aria'nın mallarının tadına bakması kesinlikle umurunda olmazdı. Kapı kapandı ve Gianna ona doğru yürüdü. Luca'yı daha da kızdırmadan önce elini tekrar kavradım. Bu kız gerçekten de kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyordu. "Onları biraz yalnız bırak. Luca düğün gecesinden önce Aria'nın kıyafetlerini yırtmaz."

Gianna beni silkeledi. "Sence bu komik mi?" "Ne hakkında konuşuyorlar?" Liliana sordu.

Süitin kapısı açıldı ve Umberto içeri girerek bana doğru bir bakış fırlattı. Yaşlı adam üç yıl önce karısına hakaret ettiğim için beni hâlâ affetmemişti.

"Gianna, Liliana, buraya gelin," dedi sertçe. Tek kaşımı ona doğru kaldırdım. Onlara zarar vereceğimden mi endişeleniyordu? Eğer niyetim bu olsaydı, yanımda kesinlikle zarar görmeden durmazlardı. Romero, Umberto'nun arkasından gözlerini devirdi ve ben de sırttım. Tabii ki yaşlı adam bunu fark etti ve parmakları bıçak tutacağına biraz daha yaklaştı.

Yap şunu, ihtiyar. İyi bir dövüş yapmayalı çok uzun zaman oldu.

Liliana hemen itaat etti ve korumasına doğru yürüdü. Gianna beklendiği gibi kız kardeşinin yatak odasının kapısının yanında kaldı. "Luca Aria'yı yatak odasına sürükledi. Orada yalnızlar."

Umberto kapıya doğru gitmeye başladı ama ben yolunu kestim. Romero hemen arkasındaydı. Yaşlı adamı durdurmak için ona ihtiyacım olduğundan değil. Umberto bana dik dik bakmaya çalıştı. Benden en az on beş santim daha küçüktü ve ne kadar iyi bir bıçak dövüşçüsü olursa olsun, gözünü bile kırpmadan onu bıçağımla keserdim. Parmaklarım bunu yapmak için kaşınıyordu.

"Henüz evlenmediler," dedi sanki bu benim için yeni bir şeymiş gibi. "Onun namusu kardeşimin yanında güvende, merak etme."

Umberto'nun dudakları inceldi. Onun da en az benim kadar bir kavga başlatmak istediğini hissediyordum. İşler daha eğlenceli bir hal almadan yatak odasının kapısı açıldı ve Aria dışarı çıktı. Sanki bir hayalet görmüş gibi görünüyordu. Luca'ya bir bakış attım. Düğünlerinden birkaç gün önce nişanlısının ödünü koparmak zorunda mıydı gerçekten?

"Burada ne yapıyorsun?" Umberto sordu.

Luca, "Gelecekte daha dikkatli olmalısın ve molalarını minimumda tutmalısın," dedi.

Onu

"Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim ve diğer kapıların önünde nöbetçiler vardı."

Tartışmalarından sıkılmış bir halde dikkatimi tekrar kızıl saçlıya çevirdim.

Gianna ellerini kalçalarına koyarak bir şekilde göğsünü dışarı itti. Gerçekten de ölünecek bir vücudu vardı.

için. Scuderi'nin ona çoktan Outfit'ten bir ezik ayarlayıp ayarlamadığını merak ettim.

Gianna bakışlarımı karşıladı. "Neye bakıyorsun sen?"

Gözlerimin onu boydan boya dolaşmasına izin verdim. "Ateşli vücudunda."

"O zaman bakmaya devam et. Çünkü benim *ateşli vücudumla* yapabileceğin tek şey bu." "Kes şunu," diye uyardı Umberto.

Gianna gerçekten bunu sylememeliydi. Avlanmaktan her zaman zevk almışımdır. Luca bir kızın işe yaradığını kanıtladıktan sonra hiç uğraşmazken, ben her zaman zor bir fethin peşinden gitmeyi tercih etmişimdir.

Luca, Romero ve ben odadan çıkarken Gianna'nın kısılmış gözleri beni takip etti. Ona gülümsedim.

kendim. Kızda ateş vardı.

Luca içini çekti. "Sakın bana gözünü kızıl saçlıya diktiğini söyleme. O büyük bir baş belası göt."

"Ne olmuş yani? Hayatımı daha ilginç hale getireceği kesin."

"Ne? Rusları öldürmek ve her gece yatağına yeni bir kız almak anlaşma senin için?"

"Arada sırada bir şeyleri değiştirmeyi seviyorum."

"Onu alamazsın. O yasak bölge. Scuderi'nin kızına sarkıntılık ettiğin için Outfit ile savaşı üzerimize getirdiğini babama söylemeyeceğim. Kızıl saçlı kıızı yatağına almanın tek bir yolu var, o da onunla evlenmek ve bu da olmayacak."

"Neden olmasın?"

Luca durakladı. "Bana şaka yaptığını söyle."

Omuz silktim. Henüz evlenmek istemiyordum, hatta hiç evlenmek istemiyordum ama babam aylardır benimle uğraşıyordu. Şimdiye kadar önerdiği her kadın çok sıkıcıydı.

Luca omzumu kavradı. "Bu gece Scuderi'den kızını istemeyeceksin." "Bu bir emir mi?" Sessizce sordum.

"Hayır. Bir tavsiye." Luca sırtıttı. "Sana emredersem, bunu sırf beni kızdırmak için yaparsın." "Ben asabi bir genç değilim," dedim ve sonra sırtıttım çünkü Luca beni çok iyi tanıyordu.

"Sadece acele etmemeni istiyorum. Şu anda Gianna'nın şirretliğini büyüleyici buluyor olabilirsin ama bunun birkaç günden fazla süreceğini sanmıyorum. Seni tanıyorum. Av biter bitmez ve istediğini elde edince ilgini kaybedersin. Ama bu sefer onunla sonsuza kadar takılı kalacaksın."

"Merak etmeyin. Bu gece gol atmaya niyetim var. Bu bana Gianna'yı unutturacak."

İKİNCİ BÖLÜM

Aria ve Luca'nın düğünü

Gianna

Bu düğün tam bir saçmalıktı. Aria Luca'dan uzaklaştı ve oturduğumuz anda elimi tuttu. Ne kadar mutsuz olduğu belliydi. Bunu saklamak için çok uğraşıyordu ama benim için gün gibi ortadaydı. Tabii ki kimsenin umurunda değildi. Gelinin zorla evlendirilmesi neredeyse standarttı, bu yüzden mutsuzluk verili bir şeydi. Kimse ne istediğimizi sormadı. Kimse umursamadı. Diğer kadınlar bile.

İşte o zaman tutmaya kararlı olduğum bir söz verdim: Sevgisiz bir evliliğe son vermeyecektim. Görevimin bu olması ya da onurun bunu gerektirmesi umurunda değildi; bu Tanrı'nın unuttuğu dünyada hiçbir şey beni aşktan başka bir şey için evlenmeye zorlayamazdı.

Matteo masanın karşısından bana bakıp duruyordu, yüzünde o sinir bozucu ukala sırıtış vardı. Şu ana kadar tüm düğün boyunca beni süzmüştü. Açık gri yeleği, beyaz gömleği ve elbise pantolonuyla hiç de fena görünmediğini kabul etmek zorundaydım. Her nasılsa uzun boylu kaslı vücudu böyle giyinmişken daha da öne çıkıyordu. Tabii ki Matteo'nun görünüşünü katlanılabilir bulduğumu kimseye itiraf etmeden önce dilimi ısırırdım, özellikle de kişiliği katlanılabilir olmanın yakınından bile geçmezken.

Aria, Luca'nın ona söylediği bir şey yüzünden masanın altındaki elimi daha da sıkı tuttu. Matteo'nun benimle flört ettiğinden habersizdi. Sıkıntısından başka her şeyden habersizdi.

Elini sıktım ama sonra dans pisti açıldı ve çok geçmeden Luca onu evli bir çift olarak ilk danslarına götürürken birbirimizden koptuk. Hızla ayağa kalktım, yalnız kalabileceğim koya doğru gizlice kaçmak istiyordum ama Matteo beni dans pistinin kenarında köşeye sıkıştırdı, çarpıcı yüzünde aynı ukala sırıtış vardı. Bu piç neden bu kadar iyi görünmek zorundaydı?

Koyu renk saçları kasıtlı olarak dağınıktı ve gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyaha yakındı. Bu

onu kontrol etmemek imkansızdı. Elbette çoğu kadın üzerinde yarattığı etkinin farkındaydı ve belli ki benim de ona yaltaklanmamı bekliyordu. Bu gerçekleşmeden önce cehennem donardı.

Gözlerini benden ayırmadan eğildi. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Sırtışını görünce midem aptalca bir takla attı. Çoğu Made Men'den daha yumuşak başlıydı ama içimde bunun sadece bir kılıf olduğuna dair bir his vardı. Belki de komşu çocuğu rutinini mükemmelleştirmişti, ama bunun altında bir avcı pusuya yatmış, saldırmaya hazır bekliyordu. Ben onun avı olmayacaktım.

Babam masadaki yerinden beni izliyordu, bu yüzden Matteo'nun sorusuna yanıt olarak başımı sallamaktan başka seçeneğim yoktu, yoksa büyük bir olay çıkma riski vardı. Umursayacağımdan değil ama Aria için daha fazla stres yaratmak istemedim. Zaten çok gergindi.

Matteo elimi tuttu ve avucunu sırtımın alt kısmına dayadı, teninin sıcaklığı elbisemin ince kumaşından sızıyordu. Karnım guruldadı ama yüzümü can sıkıntısı maskesine zorladım. Vücudumun Matteo'ya verdiği tepkiden nefret ediyordum. Başka erkeklerle etkileşime girmeme izin verilseydi, muhtemelen Matteo'dan etkilenmezdim. Değil mi?

Ona doğru baktım. Bu kadar yakından bakınca gözlerinin koyu kahverengi ve neredeyse siyah bir dış halkaya sahip olduğunu görebiliyordum. Kalın siyah kirpikleri vardı ve kirli sakallarının gölgesi yanaklarını ve çenesini gölgeliyordu. Gülümsemesi genişledi ve ben de başımı çevirerek etrafımızda dans eden konuklara odaklandım. Herkes gülüyor, gülümsüyor ve eğleniyordu. Dışarıdan bakıldığında muhteşem bir ziyafet gibi görünüyordu. Malikânenin mükemmel bir şekilde dekore edilmiş bahçesine kapılmak kolaydı. Okyanustan bize doğru sürüklenen esintinin gerçekliği alıp götürmesine izin vermek *çok kolaydı*. Sadece Hamptons'da bir yerin sunabileceği eşsiz atmosfer, herkesi hayatın bir rüya olduğuna ikna edebilirdi.

Ben daha iyi biliyordum.

Matteo beni daha da yakına çekerek vücutlarımızı birbirine bastırdı, böylece her santim kasını ve yeleğinin altında saklı silahları hissedebildim. Bir yanım eğilmek, yaklaşmak ve öpmek için dudaklarına yapışmak istese de ~~kupurdandım~~ Bu süphesiz düğünün skandalı olurdu.

Babam contayı patlatırdı. Bu neredeyse bunu yapmak istemem için yeterliydi. Neden kızlar ilk öpücüklerini evlenene kadar beklemek zorunda kalsınlardı ki? Bu çok saçmaydı. Aria'ya ilk öpücüğünü tüm düğün ekibinin önünde yaşamak zorunda kaldığı için acıyordum. Bu benim başıma gelmeyecekti. Beni öpmesi için kime rüşvet vermem gerektiği umurumda değildi.

Matteo eğildi, alaycı bir gülümseme ağzını kıvırdı. "Muhteşem görünüyorsun, Gianna. Sinirli görünümün elbisene çok yakışmış."

Kendimi durduramadan bir kahkaha patladı içimden. Öksürerek üstünü örtmeye çalıştım ama yüzündeki ifadeye bakılırsa Matteo bunu yutmadı. Lanet olsun. Gözlerimi kısmıştım - boşuna. Dansımızın geri kalanında Matteo'yu görmezden gelmeye karar verdim, vücudumun da aynı şeyi yapacağını umuyordum ama sonra piç kurusu başparmağını sırtımda ileri geri hareket ettirmeye başladı ve içimdeki her sinir ucu canlanmış gibi göründü.

Onu öpmek istiyordum, sadece babama ve kadınlara tasma takmanın doğru olduğunu düşünen dünyamızdaki diğer tüm erkeklere inat olsun diye değil. Onu öpmek istiyordum çünkü nefis kokuyordu ve tam da bu yüzden ondan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu.

Ne yazık ki Matteo beni çıldırtmaya niyetli görünüyordu, çünkü ilk dansımızdan sonra benden iki dans daha çalmayı başardı ve son derece sinirlendiğim için vücudum onun yakınlığına tepki vermeyi bırakmadı. Bildiğini hissediyordum ve bu yüzden sırtımı hafifçe okşamaya devam ediyordu ama bunun beni rahatsız ettiğini itiraf etmeden durmasını isteyemezdim ve bir parçam durmasını istemiyordu.

İnsanlar Luca'nın Aria'yı yatırması için bağırmaya başladığında saat neredeyse gece yarısıydı. Paniğini gizlemeyi başaramadı. Ayağa kalkıp Luca'nın uzattığı eli tuttuğunda gözleri benimkilerle buluştu ama Luca onu çoktan götürmüştü, peşinde de bağırان bir grup adam vardı. İçimde bir öfke kabardı. Ayağa kalktım, onu takip etmeye ve yardım etmeye kararlıyım. Annem bileğimi kavradı ve beni durdurdu. "Bu seni ilgilendirmez, Gianna. Otur yerine."

Ona ters ters baktım. Bizi koruması gerekmiyor muydu? Bunun yerine en ufak bir merhamet göstermeden izledi. Ondan ve etrafımızdaki herkesten öğrenerek uzaklaştım.

Babam, "Çarşaplarda kan görmek istiyoruz Luca!" gibi bir ses çıkaran Salvatore Vitiello'nun yanında durdu.

Neredeyse onu yakalayacaktım. Ne piç ama. New York ve onun hastalıklı gelenekleri. Babamın uyarı dolu bakışlarına rağmen döndüm ve adamların peşinden gittim. Luca ve Aria neredeyse eve varmışlardı ve ben erkek misafirlerin arasından onlara ulaşmak için mücadele etmekte zorlanıyordum. Onlara ulaştığımda ne yapacağımdan bile emin değildim. Aria'yı ortak yatak odamıza zorlukla çekip kapıyı kilitleyebildim. Bu kimseyi durdurmazdı, en azından Luca'yı. O adam bir canavardı.

Erkeklerden birkaçı bana doğru müstehcen yorumlar yaptı ama onları görmezden geldim, gözlerim Aria'nın sarışın kafasına odaklanmıştı. Neredeyse kalabalığın önüne ulaşmıştım ki Aria büyük yatak odasında kayboldu ve Luca kapıyı kapattı. Nefesim kesildi, endişe ve öfke bedenimin merkezine yerleşti.

Yatak odasına girip Luca'nın kışına tekme basmakla, kapının ardında neler olduğunu duymamak için mümkün olduğunca uzağa kaçmak arasında gidip geliyordum. Erkek misafirlerin çoğu içmeye devam etmek için dışarı çıkmıştı, sadece kapıdan iğrenç önerilerde bulunan Matteo ve New York'tan gelen birkaç genç Made Men hâlâ etraftaydı. Aria için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek ve bundan her şeyden çok nefret ederek geri çekildim. Geçmişte Aria beni babamdan o kadar çok korumuştı ki, şimdi korunmaya ihtiyacı olduğunda ona yardım edemiyordum.

Partiye dönmek yerine yatak odama gitmeye karar verdim. Ailemle tekrar yüzleşecek havada değildim. Babamla büyük bir kavgaya tutuşmaktan başka bir şey yapmazdım ve bugün böyle bir şeye gerçekten ihtiyacım yoktu. Koridorda odama doğru ilerlerken iki adam yoluma çıktı. İsimlerini bilmiyordum. Benden çok büyük değillerdi, belki on sekiz yaşındaydılar. Bir tanesinde hâlâ bebeklik yağları ve sivilceler vardı. Diğeri daha uzun boyluydu ve daha büyük bir tehdit gibi görünüyordu.

Onlardan kaçmaya çalıştım ama uzun boylu adam yolumu kesti. "Siktir git," dedim ikisine ters ters bakarak.

Aptallar.

"Oyunbozanlık yapma, Red. Acaba sen de kırmızı mısın?" Benimkilerin arasını işaret etti.

Baca
klar.

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. *Sanki bu sözleri daha önce duymamışım gibi.*

Sivilceli adam gülerek homurdandı. "Öğrenmeye çalışabiliriz."

Matteo aniden oradaydı. Uzun boylu adamı kafasından kavradı ve elinde keskin, uzun bir bıçak tutuyordu.

adamın kasıklarına. "Ya da," dedi ürkütücü derecede sakın bir sesle. "Aletini kestikten sonra bir domuz gibi kan kaybından ölmenin ne kadar süreceğini öğrenmeye çalışabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Bu anı dizimi sivilceli adamın taşaklarına vurmak için kullandım. Haykırdı ve dizlerinin üzerine düştü. Muhtemelen bundan bu kadar zevk almamalıydım.

Matteo kara kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bunu da denemek ister misin?"

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Onun yerine iyi bir tekme attım ve ikinci adamı da dizlerinin üzerine çökerttim. Her iki adam da beni tamamen görmezden gelerek korku dolu gözlerle Matteo'ya baktı.

Matteo, "Boğazınızı kesmeye karar vermeden önce siktirin gidin," dedi.

Tüyleri bacaklarının arasında köpekler gibi kaçıştılar. "Onları tanıyor musun?" diye sordum.

Matteo bıçağını kınına soktu. Partide görüldüğü kadar sarhoş görünmüyordu. Belki de hepsi gösteriş içindi. Etrafıma hızlıca bir göz attığımda evin bu bölümünde yalnız olduğumuzu fark ettim ve kalp atışlarımın hızlanıp midemin bulanmasından bunun gerçekten iyi bir fikir olmadığını anladım.

"Onlar iki askerimizin çocukları. Henüz Made Men bile değiller."

Onları mafyaya dahil etmek muhtemelen daha iyi insanlara dönüşmelerini sağlamayacaktı. "Onları kendim halledebilirdim," dedim.

Matteo vücudumu tekrar taradı. "Biliyorum."

Beklediğim cevap bu değildi ve benimle dalga geçip geçmediğinden tam olarak emin değildim. "Bir saniye önce parlak zırhlı bir şövalye gibi davranıp bir saniye sonra kardeşini kız

kardeşime cinsel saldırıda bulunmaya teşvik etmen çok komik."

"Luca'nın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok, inanın bana."

"Beni hasta ediyorsun. Tüm bunlar öyle." Arkamı dönüp uzaklaştım ama Matteo bana yetişti ve kolunu duvara dayayarak yolumu kesti.

"Kız kardeşin iyi olacak. Luca kadınlara karşı acımasız değildir." "Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

Matteo omuz silkti. "Kardeşimi tanıyorum. Aria zarar görmeyecek."

Yüzüne baktım. Ciddi görünüyordu. Ona inanmak istiyordum ama tanık olduklarımdan anladığım kadarıyla Luca nazik bir adam değildi. Acımasız, zalim ve soğuktu.

"Seni gerçekten öpmek istiyorum," dedi Matteo sert bir sesle ve beni şaşırttı.

Gözlerim büyüdü. Hareket etmedi. Sadece önümde durdu, kolunu duvara dayadı ve kara gözlerini gözlerime dikti. Tanrı'ya şükür nişanlı değildik, bu yüzden benimle bu şekilde konuşması uygunsuzdan da öteydi. Babam duysa çıldırırdı. Onun sözleri karşısında endişelenmem, en azından utanmam gerekirdi ama bunun yerine kendimi birini öpmenin nasıl olacağını merak ederken buldum. Sınıfımdaki kızların hepsi çoktan öpüşmüş ve çok daha fazlasını yapmışlardı. Sadece Aria, ben ve mafya ailelerinden gelen diğer kızlar korumalar tarafından korunuyorduk. Yasak birini öpmek nasıl olurdu? İyi bir kızın yapmayacağı bir şeyi yapmak?

"O zaman neden yapmıyorsun?" dediğimi duydum. Zihnimde alarm zilleri çaldı ama görmezden geldim.

Onlar.

Bu benim seçimimdi. Eğer olduğumuz kişi olmasaydık, bu berbat dünyaya doğmasaydık Matteo bir Made Men ve bir katil olmasaydı, belki o zaman ona aşık olabilirdim. İki normal insan olarak tanışsaydık, belki o zaman bir şey olabilirdik.

Matteo bana yaklaştı. Nedense duvara çarpana kadar geri çekildim ama Matteo beni takip etti ve kısa süre sonra soğuk taşla onun vücudu arasında sıkışıp kaldım. "Çünkü bizim dünyamızda kurallar vardır ve onları çiğnemenin sonuçları olur."

"Kurallara pek bağlı birine benzemiyorsun." Onu neden cesaretlendirdiğimden emin değildim.

Onun ilgisini çekmek istemiyordum. Bu boktan dünyadan ve onun boktan insanlarından kurtulmak istiyordum. Onun gibi biriyle herhangi bir şekilde ilişkiye girmek bunu imkânsız hale getirecekti.

Matteo karanlık bir şekilde gülümsedi. "Ben değilim." Yüzüme uzandı ve parmaklarını yavaşça saçlarımın arasından geçirdi. Hafif dokunuş karşısında ürperdim. Matteo'yu sevmiyordum bile, değil mi? Sinir bozucu, kibirli ve ne zaman susması gerektiğini bilmeyen biriydi.

O da senin gibi.

Ama bedenim daha fazlasını istiyordu. Yeleğini tuttum, parmaklarım yumuşak malzemeyi kırıttı. "Ben de öyle. İlk öpücüğümün kocamla olmasını istemiyorum."

Matteo sessiz bir kahkaha attı ve o kadar yakındı ki duymaktan çok hissedebildim. "Bu kötü bir fikir," diye mırıldandı, dudakları benimkinden bir santimden daha yakındı, gözleri karanlıktı ve her zamanki şakacılığından yoksundu.

İçim ihtiyaçtan yanıyor gibiydi. "Umurumda değil."

Ve sonra Matteo beni öptü, ilk başta sanki ciddi olup olmadığından emin değilmiş gibi hafifçe. Dikkatli olmayı bırakmasını isteyerek yeleğini çekiştirdim ve Matteo vücudunu benimkine yapıştırdı, dili dudaklarımın arasından kayarak benimkine karıştı ve bana ne yaptığımı düşünecek zaman bırakmadı. Tadı viski ve daha tatlı bir şeydi, hayal edebileceğim en lezzetli viski trüf mantarı gibiydi. Vücudu ısı ve güç yayıyordu. Ağzı vücudumu ihtiyaçla tutuştururken eli enseme kavradı.

Tanrım, babamın erkeklerle birlikte olmamızı istememesine şaşmamalı. Artık öpüşmenin ne kadar iyi hissettirdiğini biliyordum ve bunu yapmayı asla bırakmak istemiyordum.

Bir nefes sesi duyuldu ve Matteo'yla birbirimizden ayrıldık. Gözlerim koridorda donmuş bir şekilde duran ve muhtemelen odasına gitmekte olan kız kardeşim Lily'ye takıldığında hâlâ sersemlemiştim. Gözleri kocaman açılmıştı. "Özür dilerim!" diye geveledi, sonra bize doğru birkaç tereddütlü adım attı. "Bu evleneceğin anlamına mı geliyor?"

Homurdandım. "Hayır, öyle değil. Onunla evlenmeyeceğim. Bunun hiçbir anlamı yok."

Matteo bana bir bakış fırlattı ve kaba sözlerim için neredeyse kötü hissedecektim ama gerçek buydu. Ne kadar iyi öpüşürse öpüşsün ya da beni ne kadar güldürürse güldürsün, bir Made Men'le evlenmeye niyetim yoktu. Bizim dünyamızdaki erkekler katil ve işkenceciydi. İyi adamlar değillerdi, hatta

iyi adamlardı. Kötüydüler, özlerine kadar çürümüşlerdi. Bunu hiçbir şey değıştiremezdi. Belki ara sıra normal adam taklidi yapmayı başarıyorlardı, özellikle Matteo'nun bu konuda üstüne yoktu ama sonuçta bu sadece bir maskeydi.

Matteo Lily'ye döndü. "Gördüklerini kimseye söyleme, tamam mı?"

Aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacıyla ondan uzaklaştım. Beni öpmesine nasıl izin verebilmişim? Belki de şanslıydım ve söylediğinden daha sarhoştı. Belki yarın sabah hiçbir şey hatırlamayacaktı.

Lily utangaç bir gülümsemeyle, "Tamam," dedi.

Matteo, Lily'nin yanından geçip köşeyi dönmeden önce bana bilmiş bir bakış attı. O gider gitmez Lily bana doğru koştu. "Onu öptün!"

Koridorda yürürken "Şşşt," dedim.

"Bu gece senin odanda uyuyabilir miyim? Anneme

kalabileceğimi söyledim." "Evet, tabii."

"Nasıldı?" diye sordu kısık bir fısıltıyla. "Öpüşme yani." Önce yalan söylemek istedim ama sonra doğruyu söylemeyi tercih ettim. "İnanılmazdı."

Lily kıkırdadı ve beni odama kadar takip etti. "Onu tekrar öpecek misin?"

Yapmak istedim ama bunun çok kötü bir fikir olacağını biliyordum. Ona herhangi bir fikir vermek istemedim. "Hayır. Matteo'yu bir daha asla öpmeyeceğim."

Bu kadar kolay bitmeyeceğini bilmeliydim.

Ertesi gün, ailemin Chicago'ya gitmesinden birkaç saat önce, Matteo beni yatak odamın önünde yalnız yakaladı. Beni öpmeye çalışmadı ama çok yakınımnda durdu. Aramızdaki mesafeyi kapatmak, gömleğini tutup onu kendime doğru çekmek kolay olurdu. Bunun yerine korumalarımı yerleştirdim ve ters ters baktım. "Ne istiyorsun?"

Matteo dilini şaklattı. "Dün gece yalnız kaldığımızda bana soğuk davranmadın."

"Hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu umuyordum."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Eğer o kibirli gülümsemesini kesmezse boynunu kıracaktım ya da onu öpecektim, henüz karar vermemiştim. Birinci seçenek şüphesiz daha iyiydi.

"Tek seferlik bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu. Senden hâlâ hoşlanmıyorum. Bunu sadece yasak bir şey yapmak istediğim için yaptım."

"Yapabileceğimiz bir sürü başka yasak şey var," diye mırıldandı, yaklaştı ve beni kokusuyla sardı.

"Hayır, teşekkürler."

"Neden? Cesaretini mi kaybediyorsun? Yasak şeylerden sıkıldıysan babandan evlenme teklif edebilirim."

"*Doğru*," dedim alaycı bir tavırla. "Seninle asla evlenmeyeceğim, buna söz veriyorum. Aria zaten New York'ta kapana kısılmış durumda, babam beni zaten göndermez."

Matteo gülümsedi. "Sen öyle diyorsan."

Kendine aşırı güveni beni sinirlendirdi. Parmağımı göğsüne bastırdım. "Karşı konulmaz olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Ama değilsin. Sen, Luca ve lanet mafyadaki diğer tüm erkekler kendinizi çok harika sanıyorsunuz. Sana bir şey söyleyeyim: Eğer zengin olmasaydın ve gittiğin her yere lanet bir silah taşımasaydın, dışarıdaki hiç kimseden daha iyi olamazdın."

"Hâlâ yakışıklı olabilirim ve dışarıdaki pısırlıkların çoğunu çıplak ellerimle öldürebilirim. Peki ya sen, Gianna? Ailenin koruması ve babanın parası olmasaydı sen ne olurdun?"

Derin bir nefes aldım. Evet, bunlar olmasaydı ben ne olurdum? Hiçbir şey. Hiçbir şeyi tek başıma yapmak zorunda kalmamıştım, yapmama izin verilmemişti ama istemediğim için değil. "Özgür."

Matteo güldü. "Asla özgür olamayacaksın. Hiçbirimiz özgür değiliz. Hepimiz dünyamızın kuralları tarafından kafese kapatılmış durumdayız."

Bu yüzden bu dünyadan gitmek istiyorum.

"Olabilir. Ama seninle bir evlilik asla benim kafesim olmayacak." Ona başka bir şey

söylemeden çekip gittim.

geri dönüş için bir şans.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matteo

Belki Gianna bunu henüz anlamamıştı ama istese de istemese de evlilik onun kafesi olacaktı.

Dün gece öpüşmemizden sonra partiye dönmüş ve içip kendimden geçmişim ki, piç babamla Rocco Scuderi'nin Gianna'dan ve onun kadınlara karşı sertliğiyle tanınan yaşlı bir morukla evlenme planlarından bahsettiklerini gördüm. O zaman bir şey söylememiştim çünkü babamı tanıyordum. Gianna'yı arzuladığım, ondan hoşlandığım ya da onu daha kötü bir kaderden korumak istediğim için istediğimi düşünseydi, bana onu ayarlamayı asla kabul etmezdi.

Sabah çarşaf lar serildikten sonra Luca'yı aradım ve onu yanında Aria'yla birlikte ana yatak odasına doğru giderken buldum. "Siz iki muhabbet kuş u çiftleş me seansınızı ertelemek zorunda kalacaksınız. Seninle konuşmam gerek Luca," dedim.

Luca ve Aria arkalarını döndüler. Aria'nın yanakları kıpkırmızı oldu ve endiş e ile utanç karışımı bir duyguyla kardeşime baktı. Bakışlarını karısına indirmeden önce bana ters ters baktı. "Devam et. Hizmetçiler eşyalarını toplamış mı kontrol et. Birazdan döneceğim." Hızla yatak odasında kayboldu.

"Çarşaf lar sahteydi, değil mi? Benim büyük kötü kardeşim küçük bakire gelinini bağış ladı." Luca bana yaklaşırken ters ters baktı. "O lanet sesini alçalt."

"Ne oldu? İçkiyi fazla kaç ırdın ve bir tanesini bile kaldıramadın mı?" "Siktir git. Sanki alkol beni hiç durdurmadı," dedi.

"Sonra ne olacak?"

Luca ters ters baktı. "Ağlamaya başladı."

Kıkırdadım. Ön kolundaki bıçak tutacağına uzandım ve onu yukarı iterek küçük bir yarayı ortaya çıkardım. Luca kolunu çekip aldı.

"Kendini kesmişsin."

Luca beni ısırık büyüklüğünde parçalara ayırmayı düşünüyor gibi görünüyordu. Hâlâ onun yardımına ihtiyacım olduğu için, sataşmalarımı minimumda tutmaya karar verdim.

"Biliyordum. Dün gece Gianna'ya Aria için endişelenmesine gerek olmadığını söyledim. Başta dertte olan genç kızlara karşı zaafın var."

"Ben--" Kaşlarını çatdı. "Gianna ile yalnız mıydınız?"

Başımı salladım, sonra da Aria'nın kulak misafiri olma ihtimaline karşı onu yatak odasından uzaklaştırdım. O sadece kız kardeşine her şeyi anlatırdı. "Onu öptüm ve tadı görüldüğünden daha güzel."

Luca, "Kendi düğün gecemde benden daha fazla aksiyon yaşadığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Bayanlar benim cazibeme karşı koyamazlar."

Elini omzuma bastırdı. "Bu şaka yapılacak bir mesele değil, Matteo. Etrafta dolaşıp kızlarının bekaretini bozarsan Outfit bunu komik bulmayacaktır."

"Ben kimsenin bekaretini bozmadım. Onu öptüm." "Evet, sanki bu her şeyin sonuymuş gibi."

"Onun bekaretini bozmak istiyorum. Ama ben aptal değilim." "Gerçekten mi?" Luca'nın yüz ifadesi bunu söylüyordu. "Onunla evlenmek istiyorum."

Luca aniden durdu. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Ben değilim. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Babam, Gianna'yı kin ya da intikamdan başka bir nedenle istediğimi düşünürse Scuderi'yle benim adıma konuşmaz. Onu tanırsın."

"Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Benden nefret ettiğine, bana hakaret ettiğine ve onu perişan etmek için onunla evlenmek

istediğime onu ikna etmeme yardım et."

"Gerçek bu değil mi? Kız sana katlanamıyor ve sen de bu yüzden onu istiyorsun. Bunun babama anlatacağımız hikayeden ne farkı var?"

"Onu mutsuz etmek istemiyorum."

Luca kuşkulu görünüyordu. "Sonuç aynı olabilir. O kız seni delirtecek, bunun farkındasın, değil mi? Onu New York'ta istediğimden gerçekten emin değilim."

"Bununla başa çıkacaksın. Aria da kız kardeşi yanında olduğu için mutlu olacak." "Bunu gerçekten düşündüğünü sanıyorsun, değil mi?"

"Ben yaptım. Babam da yakında beni perişan edecek bir kaltak seçecek." "Yani seni perişan edecek kaltağı kendin seçmeyi tercih ediyorsun."

Elini sıktım. "Gianna bir sürtük değil."

Luca çarpık bir gülümsemeyle, "Onun yüzünden bana vurmak istiyorsun," dedi. "Sana pek çok nedenden dolayı vurmak istiyorum."

Luca başını salladı. "Hadi gel. Babamı bulalım."

Koridordan aşağı inip merdivenlerden babamın ofisine doğru yöneldik. Odadan çıkmak üzereydi. Yüzümü zorla bir öfke maskesine dönüştürdüm. "Onun bu cüretine inanamıyorum."

Luca bana, "Yapabileceğin bir şey yok," dedi ve sonra babama döndü. "Kızıl saçlı Scuderi Matteo'yu kışkırttı."

Babam kaşlarını hafif bir ilgiyle kaldırdı. "Nasıl yani?" Ofisine geçmemizi işaret etti, sonra da kapıyı kapattı.

Luca, Gianna'nın bana babasının onu asla New York'a vermeyeceğini ve kimsenin onu başka türlü ikna edemeyeceğini söylemesiyle biten saçma bir hikâye uydururken ben öfkeleniyormuş gibi yaptım.

"Sanki ben onun altındaymışım gibi, sanki biz onun altındaymışız gibi konuştu. O kaltağın cezasını çekmesini istiyorum."

Ne istediği umurumda değil. Onu yatağında istiyorum."

Babamın gözlerinde heyecan parladı. Sadist bu saçmalığa gerçekten inanıyordu, çünkü çarpık, güce aç, sadist zihninde bu mantıklı geliyordu. "Sanırım Scuderi ile konuşabilirim. Ondan

kurtulduğuna sevinecektir. Ele avuca sığmıyor." Gülümsemesi genişledi. "Ona terbiye vermen gerekecek, Matteo."

"Merak etme," dedim. Ona pek çok şey öğretecektim.

İki gün sonra babam ve Scuderi bir anlaşmaya vardılar ve Gianna benim oldu. Şimdi ona söylemek için iyi bir zaman bulmalıydım.

Gianna

Bazen geceleri öpüşmemizi yeniden yaşarken, Matteo'yla benim o kadar da kötü bir fikir olup olmadığımı merak ediyordum. Ama sonra Aria aradı ve Luca'yı kendisini aldatırken nasıl bulunduğunu anlattı ve bu umutsuzca ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı. Yapma adamlar her zaman öldürür, her zaman aldatır, dokundukları her şeyi mahvederlerdi. Kimsenin bana böyle davranmasına izin veremezdim. Onlara deneme şansı bile vermeyecektim. Vücudum Matteo'yu tekrar öpmeyi ne kadar isterse istesin, onu kendimden uzaklaştıracağıma yemin ettim. Bir öpücük zaten çok fazlaydı. Eğer tekrar yaklaşmasına izin verirsem, beni asla yalnız bırakmazdı.

Tabii ki Aria'nın düğününden birkaç hafta sonra New York'a gittiğimde Matteo da Luca'nın dairesinde bizimle akşam yemeği yemek için oradaydı. Aria beni masaya doğru götürdüğünde bana attığı sırtıış kanımı kaynatmıştı. Öpüşmemizden kimseye bahsetmiş miydi? Aria'ya bundan bahsetmemiştim bile, oysa ben Aria'ya her zaman her şeyi anlatırdım. Bu uzun bir yemek olacaktı.

Ertesi gün Matteo'yu unutmak için çaresizce Aria'yı beni bir kulübe dansa götürmeye ikna ettim. Bu benim özgürlüğün ilk tadıydı ve oğlum, tadı çok güzeldi. Sinir bozucu bir ses bana Matteo kadar iyi olmadığını hatırlattı ama kısa süre sonra Sphere'in dans pistini dolduran ritimler tarafından yok edildi. Yabancıların bana bakması, beni istemesi heyecan verici bir deneyimdi. Daha önce hiç bu kadar seksi giyinmemiştim, buna hiç izin verilmemişti ve kendimi garip bir şekilde güçlenmiş hissetmekten alıkoyamıyordum. Uzun boylu bir adamla dans ederken aniden Matteo *lanet* Vitiello'dan başkası tarafından benden uzaklaştırıldı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırladı.

"Ne yapıyorsun lan *sen*? Bu seni ilgilendirmez." Dans partnerim yeniden dengesini bulmuş

ve bize doğru adım atmıştı ama bir şey söyleyemeden Matteo ona yumruk attı.

Kaburgaları kırıldı, dizlerinin üzerine çöktü ve ardından iki fedai geldi ve adamı sürükleyerek götürdü.

Şaşkın bir sessizlik içinde durdum. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Matteo yüzünü benimkine yaklaştırdı ve üst kolumu kavradı. "Bunu bir daha asla yapmayacaksın. Başka erkeklerle takılmana izin vermeyeceğim."

"Dalga geçmiyordum, dans ediyordum." Sonra sözleri iyice kafasına dank etti. "*Başka* erkeklerle mi? Yani bir kez öpüştük diye hayatımda ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Flaş haber: Bana sahip değilsin, Matteo."

Sırıttı. "Oh, ama ben *biliyorum*." Koyu renk gözleri cimri kıyafetimin üzerinde geziniyor, çıplak bacaklarımda duruyordu. "Her santimini."

Elini sıktım. "Sen delisin. Uzak dur benden." Başka bir şey söylemeden Luca'yı takip etti ama aptal maymun kılıklı korumalarından birini yanımda bıraktı. O kadar öfkeliydim ki, peşinden koşup onu toza çevirmek istedim.

Onun yerine dans pistinin ortasında kıpırdamadan duran ve kaybolmuş gibi görünen Aria'nın yanına gittim. "Pislik herif," diye mırıldandım.

Bir süre sonra gözleri bana takıldı. "Kim?"

"Matteo. Adam bana başka erkeklerle dans etmememi söyleyecek kadar yüzsüz. O kim? Sahibim.

Siktir et onu." Aria kilometrelerce uzağa baktı. "Sen iyi misin?"

Başını salladı. "Evet. Hadi bara gidelim." Luca'nın iki fino köpeği Romero ve Cesare bizi takip etti ve Aria onlara çıkıştı. "Bizi uzaktan izleyebilir misin? Beni deli ediyorsunuz."

Şaşkınlıkla, bara doğru koşup bize içki sipariş etmesini izledim. Romero ve Cesare uzaktan şahin gözlerle bizi izliyorlardı. Özgür hissetmek ve eğlenmek buraya kadarmış. Matteo'ya olan öfkem tekrar su yüzüne çıktı ama yutkundum. Geceyi mahvetmesine izin veremezdim.

"Dansa gidebilirsin," dedi Aria titrek bir gülümsemeyle, içkisine can simidiymiş gibi tutunarak.

"Birkaç dakika içinde. Solgun

görünüyorsun." "Ben iyiyim."

İyi görünmüyordu ve onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana neden söylemek istemediğinden emin değildim.

Yine de şikayet etmeye hakkım yoktu. Ne de olsa ona öpücükten hâlâ bahsetmemiştim. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor," dedim.

"Birkaç dakika daha oturmam gerekiyor."

Onu terk etmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek tereddüt ettim ama yalnız değildi. Ne de olsa Romero, Luca'nın sahipleniciliği sayesinde onu asla gözünün önünden ayırmıyordu.

Sinir bozucu bir gölge gibi olan Cesare'ye kendimi kaptırmamaya çalışarak barın arka tarafına, tuvaletlerin olduğu yere doğru ilerledim. Birkaç dakika sonra bara döndüğümde kıyamet kopmuştu. Aria sallanıyordu ve Cesare onu tutmak zorundaydı, Romero ise bıçağını bir serserinin bacağına saplamıştı. "Bizi takip edeceksin. Kaçmaya çalışırsan ölürsün," diye homurdandı Romero.

"Aria?" Kalbim göğsümde çarparken fısıldadım. Beni duymuyor gibiydi.

"Ona içki götür. Ama içme," dedi Cesare bana. Bardağı elime aldım, patronluk taslayan ses tonundan rahatsız olamayacak kadar sarsılmıştım.

Arka tarafa doğru ilerledik ve sonra bir bodruma indik. Aria'nın bacakları onu zar zor destekliyordu. Tüm bu süre boyunca onun yanında kaldım. Bir tür ofise girdiğimizde, gözlerim bir sandalyeye uzanmış olan Matteo'ya takıldı. Bakışları sahnenin geri kalanını incelemeden önce beni yakınlaştırdı. Ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

Romero, "Muhtemelen uyuşturucu haplardır," dedi.

Roofies? Gözlerimi kız kardeşimi uyuşturan pisliğe diktim. Ona zarar vermek istiyordum ama Matteo'nun yüzündeki ifade dileğimin gerçekleşeceğini açıkça gösteriyordu. Gözleri bana bir söz veriyordu. İğrenç olduğunu biliyordum ama nedense bu onu öpme isteğimi daha da artırdı.

Bende bir sorun vardı.

Luca ve Matteo piçle uğraşmaya başlamadan önce Aria ve ben gönderildik ve Romero bizi

arka kapıdan bir SUV'ye doğru götürdü. Aria'nın başı kucağımda arka koltuğa yerleştirdimde kalbim sıkışmıştı. O kadar çaresizdi ki. Onun saçma sapan konuşmalarını dinlerken saçlarını okşadım.

Aria'nın

Birinin ona zarar vermek istediği fikri beni çok korkuttu. Muhtemelen ilk kez korumalarımız için seviniyordum. Onlar olmasaydı o hasta herif Aria'yı kaçırıp ona tecavüz edebilirdi. Ama hak ettiğini bulacağını biliyordum ve garip bir şekilde bunu sorun etmiyordum. Mafyadan ve temsil ettiği şeylerden nefret ediyordum ama şu anda Aria'ya saldıran kişi için kendimi kötü hissedemiyordum. Belki de bu, bu hayatın beni ne kadar şekillendirdiğinin, ne kadar berbat durumda olduğumun bir işaretiydi. Matteo'nun yüzündeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyordum. Aria ve ben odadan çıkmadan önce bıçağını çekerken yüzünde beliren o heyecan ifadesini. O ve Luca birer canavardı. İkisinden hangisinin daha tehlikeli olduğundan henüz emin değildim. Ama en kötüsü, bir paramın Matteo'nun canavar tarafına ilgi duymasıydı.

Matteo'yu son görüşümün üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Nedense bana sahip olmakla ilgili sözleri hl aklımdan çıkmıyordu. Ne zaman öpüşmemizi yeniden yaşasam, onları beynimin n saflarına taşıyarak fkemin bedenimin hissettiği her türlü özlemi yok etmesine izin veriyordum. O aptal öpücüğü hala hatırlamamın tek nedeni evde işlerin çok kötü gitmesiydi. Babamla sürekli kavga ediyordum, çoğu zaman da tıpkı bugün olduğu gibi düşündüklerimi söyleme alışkanlığım yüzünden. "Benden ne beklendiği umurumda değil."

Annem beni susturdu, gözleri şok olmuştu ama ben dinlemiyordum. Babam bana bir kez daha terbiyeli bir hanımefendi gibi davranmam gerektiğini söylerse, kendimi kaybedecektim. "Senin kafana girmek neden bu kadar zor? Bir hanımefendi olmak istemiyorum, kesinlikle bir gün bir mafya puştuna iyi bir eş olmak istemiyorum. Böyle bir son yerine kendi boğazımı kesmeyi tercih ederim."

Geldiğini gördüm ama kaçmaya bile çalışmadım. Babamın avucu yüzüme çarptı. Bu onun hafif tokatlarından biriydi, ki bu genellikle iyiye işaret değildi. Moralimi bozacak bir sözü olmadığında sert vururdu. Eğer bana yumuşak davranırsa, söyleyecekleri hoşuma gitmezdi. Bakışlarıyla buluşana kadar omuzlarımı sıkıca kavradı. "O zaman belki de gidip keskin bir bıçak

bulmalısın, Gianna, çünkü Vitiello ve ben seni oğlu Matteo ile evlendirmeye karar verdik."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Oldukça iyi bir izlenim bırakmış olmalısınız ki babasından bu düzenlemeyi yapmasını istedi."

"Bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim. Ve bu benim fikrim değildi. Matteo seninle evlenmek konusunda çok kararlı görünüyordu." "O piç kurusu."

Babamın tutuşu sıkılaştı ve ben irkildim. Lily kocaman mavi gözleriyle sadece bakmakla yetindi. O ve Aria babamın sert tarafını sadece ara sıra tecrübe etmişlerdi. Genellikle tokatlarını ve acımasızlığını bana, yani kötü kızına saklıyordu. "İşte tam da bu yüzden bölgemizden çıkmama seviniyorum. Seni askerlerimizden biriyle evlendirseydim, küstahlığın yüzünden seni öldüresiye dövdüğü için içimizden birini cezalandırmak zorunda kalacaktım ama Matteo Vitiello sana işkence ederek aklını başına getirirse, New York'la savaş riskini göze alamayacağım için paçayı kurtarmış olacağım."

Acımı yuttum. Babamın beni en az sevdiğini biliyordum ve onun onayına ya da şefkatine ihtiyacım yoktu ama yine de sözleri canımı yakmıştı. Annem tabii ki hiçbir şey söylemedi, sadece aptal peçetesini katlayıp açarken tabağına baktı. Lily'nin gözleri yaşlarla dolmuştu ama babamın keyfi yerindeyken ağzını açmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. O ve Aria kendilerini koruma konusunda her zaman benden daha iyiydiler.

"Ne zaman karar verdin?" Duygularımı gizlemeye çalışarak sertçe sordum.

"Matteo ve babası Aria'nın düğününden hemen sonra bana geldiler."

Ve birden Matteo'nun benimle evlenmeye ne zaman karar verdiğini anladım: öpüşmemizin ertesi sabahı ona asla onunla evlenmeyeceğimi söylediğimde. Kibirli pislik, gururunun incinmesini kaldıramamıştı. Benimle bir şeyi kanıtlamak için evleniyordu: istediği her şeye sahip olduğunu, ben mafyanın elinde bir kuklayken gücün onda olduğunu. "Onunla ya da başkasıyla evlenmeyeceğim. Ne dediğiniz umurumda değil. Vitiello'ların ne dediği umurumda değil. Umurumda *bile* değil."

Babam kulaklarım çınlamaya başlayana kadar beni sertçe sarstı. "Dediğimi yapacaksın kızım, yoksa yemin ederim adını unutana kadar döverim seni."

Ters ters baktım. Hiç kimseden karşımdaki adamdan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim,
ama yine de bir parçam,

umutlu, aptal, zayıf bir parçası onu seviyordu. "Bunu neden yapıyorsun? Buna hiç gerek yok. Barışmak için onlara Aria'yı verdik zaten. Neden beni evlenmeye zorluyorsun? Neden üniversiteye gitmeme ve mutlu olmama izin vermiyorsun?"

Babamın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Üniversiteye gitmek mi? Gerçekten bu kadar aptal mısın? Matteo'nun karısı olacaksın. Onun yatağını ısıtacak ve çocuklarını doğuracaksın. Hikayenin sonu. Şimdi sabrım tükenmeden odana git."

Lily bana yalvaran bir bakış gönderdi. Bir zamanlar Aria'nın görevi olan şey artık Lily'nin göreviydi: beni beladan uzak tutmak. Eğer o olmasaydı, kavgaya devam edecektim. Babamın beni defalarca dövmesi umurumda değildi, bu fikrimi değiştirmeyecekti.

Topuklarımın üzerinde dönüp odama koştum ve telefonumu kaptığım gibi kendimi yatağıma attım. Aria'yı hızlıca aradım ve ikinci çalıştan sonra cevap verdi. Sesini duyduğumda, tuttuğum gözyaşlarım dışarı aktı. En azından piç babamız onları göremiyordu.

"Aria," diye fısıldadım. Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başlamıştı. "Gianna, ne oldu? Neler oluyor? Yaralandın mı?"

"Babam beni Matteo'ya veriyor." Bu sözler kulağa çok saçma geliyordu. Dış dünyadaki hiç kimse onları anlamazdı bile. Ben birine teslim edilebilecek bir mobilya parçası değildim ama yine de gerçekliğim buydu.

"Seni Matteo'ya veriyor da ne demek?"

"Salvatore Vitiello babamla konuştu ve ona Matteo'nun benimle evlenmek istediğini söyledi. Babam da kabul etti!"

"Babam nedenini söyledi mi? Anlamıyorum. Ben zaten New York'tayım. Seni de Familia ile evlendirmesine gerek yoktu."

"Nedenini bilmiyorum. Belki de babam düşündüklerimi söylediğim için beni cezalandırmak istiyordur. Adamlarımızı ne kadar hor gördüğümü ve Matteo'dan ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Benim acı çektiğimi görmek istiyor." Bu tam olarak doğru değildi. Matteo'dan gerçekten nefret

etmiyordum, en azından diğ er t m Made Men'lerden nefret ettiğ imden daha fazla değ il. Savunduğ u Şeylerden ve yaptıklarından nefret ediyordum, sanki benim fikrim  nemsizmiŐ  gibi babamdan elimi istemesinden nefret ediyordum.

önemli.

"Oh, Gianna. Çok özür dilerim. Belki Luca'ya söyleyebilirim ve o da Matteo'nun fikrini değiştirebilir."

"Aria, saf olma. Luca başından beri biliyordu. O Matteo'nun kardeşi ve geleceğin Capo'su.

Böyle bir şeye o dahil olmadan karar verilmez." "Kararı ne zaman verdiler?"

Onu öpecek kadar aptal olduktan sonra. "Birkaç hafta önce, ben ziyarete gelmeden önce."

Ona bunun onun düğününde olduğunu söyleyemezdim. Aria sadece benim mutsuzluğum için kendini suçlamanın bir yolunu bulurdu.

"Ona inanamıyorum! Onu öldüreceğim. Seni ne kadar sevdiğimi biliyor. Buna izin vermeyeceğimi biliyor. Anlaşmayı engellemek için her şeyi yapardım."

Aria'nın sesi o anda bana çok benziyordu ve beni koruma isteği yüzünden kalbim ona karşı sevgiyle kabarırken, buna izin veremezdim. Belki Aria bunu göremiyordu ama Luca bir canavardı ve onun zarar görmesini istemiyordum, benim için değil, iş işten geçtikten sonra değil. "Benim yüzümden başını belaya sokma. Artık çok geç. New York ve Chicago bu konuda el sıkıştı. Bu bir anlaşma ve Matteo beni onun pençesinden kurtarmayacak."

Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Beni istemediğine karar verse bile bunu asla kabul etmezdi. Her zaman evlilikten kaçabileceğimi düşünmüştüm, her zaman üniversiteye gitmenin bir yolunu bulabileceğimi, mafya dünyasından uzakta bir hayat kurabileceğimi düşünmüştüm.

"Sana yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Aria sefilce.

"Seni seviyorum, Aria. Şu anda beni bileklerimi kesmekten alıkoyan tek şey Matteo'yla evliliğimin New York'ta seninle birlikte yaşayacağım anlamına geldiğini bilmek." İntiharı hiçbir zaman geçerli bir seçenek olarak görmemiştim, hiçbir zaman bunu yapacak kadar mutsuz hissetmemiştim. Ama bazen hayatımda kalan tek seçeneğin, kendi kaderime karar vermenin ve babamın planlarını mahvetmenin tek yolunun aslında ne zaman sona erdirmek olduğunu hissediyordum. Ama bunu asla gerçekten yapamazdım. Kardeşlerimi bu şekilde incitemezdim ve

her Şeye rağmen hayata çok fazla tutunmuştum.

"Gianna, sen tanıdığım en gl insansın. Aptalca bir Şey yapmayacağına söz ver. Eğer

Kendine zarar verirsen, kendimle yaşayamam."

"Sen benden çok daha güçlüsün, Aria. Benim koca bir ağızım ve gösterişli bir kabadayılığım var ama sen dirençlisin. Luca'yla evlendin, onun gibi bir adamla yaşıyorsun. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum." New York'ta beni mutlu etmek için Aria'nın saldırganını öldürmeyi teklif ettiğinde ve sonrasında Luca gibi kana bulandığında Matteo'nun karanlığının izlerini gözlerinde görmüştüm. O zaman bakışlarında pişmanlık ya da suçluluk yoktu. Bazen daha az kontrollü olduğu için ikisinden daha tehlikeli olduğunu düşünürdüm. Bazen de dışa dönük kişiliğiyle ne kadar berbat durumda olduğunu sakladığını düşünürdüm.

"Bir yolunu buluruz, Gianna," dedi

Aria. Onun bir şey yapamayacağını biliyordum.

O akşam Matteo lanet Vitiello telefonumu aramaya cüret etti. Onu görmezden geldim. Onunla konuşmamın imkanı yoktu. Yaptıklarından sonra olmazdı. Eğer bu işin bittiğini, kazandığını düşünüyorsa, o zaman başka bir şey düşünmeliydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matteo

Bu lanet günün bitmesine hazırdım. Önce babamın cenazesi, şimdi de Cavallaros ve Scuderis ile Rusları uzak tutmanın ve onlara kimin patron olduğunu göstermenin yolları hakkında saatlerce süren tartışmalar. Yas tutmak için zamana ihtiyacım yok gibiydi. Luca ve ben uzun zamandır babamıza karşı aşağılama ve nefret dışında bir duygu beslememiştik ama cenazeleri ve içerdikleri her şeyi pek sevmezdim. Özellikle de üvey annemin sahte gözyaşları döktüğünü görmek sinirlerimi bozuyordu. Sadist kocasını gerçekten özlediğine inanan biri olduğunu mu sanıyordu? Muhtemelen kimse bakmıyorken onun leşine tükürürdü. Ben de bunu yapmak istiyordum.

Tüm bu çilenin tek iyi yanı, ailesiyle birlikte cenazeye katılmak zorunda olan Gianna'ydı. Bir hafta önce evlendiğimizi öğrendiğinden beri telefonlarıma çıkmıyordu ama benden sonsuza dek kaçamazdı. Aslında ilk özel karşılaşmamızı dört gözle bekliyordum. Kızgın olduğu zamanları severdim.

Toplantıdan sonra motosikletime doğru gidiyordum ki arkamda adım sesleri duydum. Döndüğümde Luca'nın bana doğru koştuğunu gördüm, telefonu kulağına dayamıştı ve yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı.

Kıçına neyin girdiğini soramadan telefonu indirdi ve şöyle dedi. "Cesare aradı. Ruslar malikâneye saldırıyor. Romero herkesi güvenli bir yere götürmeye çalışıyor ama çok fazla saldırgan var."

"Gianna ve Aria nerede?"

"Bilmiyorum amına koyayım. Helikoptere binmemiz gerekecek."

Luca'yı arabasına kadar takip ettim. İkimiz de oturduğumuz anda gaza bastı. Aria ve Gianna'nın Hamptons'a bizsiz gitmelerine asla izin vermemeliydik. Orada daha güvende olacaklarını

düşünmüştük. Düşmanlarımızın, bizden ve Outfit'ten pek çok kişinin bulunduğu şehirde saldıracağını düşünmüştük.

babamı onurlandırmak için toplanmıştı. Aptalın tekiydik.

Luca direksiyona vurdu. "Aria'ya zarar verirlerse bütün Rusları avlayacağım." "Ben senin yanında olacağım," dedim. Kaç tane Rus'u küçük parçalara ayırmak zorunda kalacağım umurumda değildi.

Gianna'ya ulaşmak için. Lanet olsun.

Sonunda Hamptons'daki malikânemizin yakınına indiğimizde Luca ve ben konuşmadık. İkimiz de çok geç kalmış olabileceğimizi biliyorduk. Luca'ya "Onlar iyi," dedim.

Helikopterden indik ve konağın lobisine ulaşana kadar ateş ederek yolumuza devam ettik. Bıçağımı bir pisliğin boğazından çektim ve Rus piçlerinden biri içeriden bağırdığında doğruldum.

"Karın elimizde Vitiello. Onu tek parça halinde görmek istiyorsanız dövüşmeyi bırakıp silahlarınızı bıraksanız iyi edersiniz."

Luca bana doğru baktı. "Aptalca bir şey yapma, Matteo."

"Kaybedecek bir şeyi olan tek kişi sen değilsin," dedim acımasızca. "Gianna da içeride."

Luca başını salladı, sonra yavaşça ilerledi. Ben de birkaç adım gerisinden onu takip ettim. Gözlerim önce Aria'yı buldu. Rus alt patronlardan biri, Vitali adında bir pislik, boğazına bir bıçak dayamıştı. Luca o piçi öldürecek.

"Demek karın bu, Vitiello?" Vitali sordu, ama ben zar zor dinledim.

Gianna yere yığılmıştı, alnında kocaman bir morluk vardı. Titrediğini söyleyebilirdim, korkudan mı yoksa acıdan mı, emin değildim. Mavi gözleri benimkilerle buluştu. Kocaman bir Rus göt deliği onun üzerinde yükseliyordu. Kana susamışlık bedenimi doldurdu. Bıçaklarımı ellerimde evirip çevirdim, Rus'un vücudunun hangi kısmını önce keseceğime karar vermeye çalıştım, muhtemelen ona vurmak için kullandığı elini.

Gianna gözlerini benden ayırmadı, sanki her şeyi yoluna koyacağımı biliyordu. Artık burada olduğuma göre o şerefsizlerin onu daha fazla incitmesine izin vermeyecektim. Ve Tanrı şahidim olsun ki bunu onlara ödetecektim, Gianna'yı gördükleri güne pişman edecektim, doğdukları güne pişman edecektim.

"Bırak onu, Vitali," diye hırladı Luca.

"Hiç sanmıyorum," dedi Vitali o lanet olası sinir bozucu aksanıyla. "Sana ait olan bir şeyi aldın.

Vitiello, ve şimdi bende sana ait bir şey var. Nerede olduğunu bilmek istiyorum." Bratva piçinin ne yaptığından emin değildim çünkü gözlerimi Gianna'yı yakalayandan ve arkasındaki pisliklerden ayırmıyordum ama Luca öne doğru tehditkâr bir adım attı ve sonra durdu.

"Silahlarınızı indirin yoksa boğazını keserim."

Domuzlar uçmayı öğrendiğinde, orospu çocuğu.

Bir gümbürtü duyuldu, sonra bir tane daha. Gözlerim Luca'ya kaydı, lanet olası silahlarını yere düşürmüştü. Buna inanamıyordum. Gözlerini bana dikti.

Ciddi miydi? Yüzündeki ifadeye bakılırsa öyleydi. Bıçaklarımı yavaşça yere bıraktım. Gianna sanki her şeyin bittiğini düşünüyormuş gibi gözlerini kapattı. Bitmemişti, hem de hiç. Odadaki her pisliği öldürmeden ve onları doğdukları güne pişman etmeden önce değil.

"Karının tadı çok lezzetli. Acaba her yerde bu kadar lezzetli midir?" dedi Vitali, Aria'yı öpecekmiş gibi kendine doğru çekerken. Luca'nın saldırmasına saniyeler kaldığını anlayabiliyordum.

Gianna'nın arkasındaki Rus pislik ayakkabısıyla poposunu dürttü ve sıırttı. Ayağı keseceğim ikinci şey olacaktı ve onu öldürmek için acele etmeyecektim.

Vitali Aria'nın çenesini yaladı. Hasta olacaktı gibi görünüyordu. Sonra elini arka cebine attı ve bir sustalı bıçak çıkardı. Nereden bulmuştu onu? Onu Vitali'nin kalçasına sapladığı anda dizlerimin üzerine çöktüm, sol elimle silahımı, sağ elimle de bıçaklarımdan birini kavradım. Art arda dört kez ateş ettim. İki kurşun Gianna'yı tekmeleyen piçin baldırlarını parçaladı, üçüncüsü sağ elindeki tüm kemikleri kırdı, dördüncüsü başka bir piçin kafatasını parçaladı. Aynı anda bıçağı fırlattım. Üç numaralı Rus'un göz çukurunu deldi.

Gianna'ya doğru hışımla ilerledim, kollarımı vücudunun altından geçirdim ve onu büyük bir ahşap büfe tarafından korunduğu tarafa taşıdım. Önünde diz çöktüm ve bir Rus daha vurdum, sonra bir tane daha. Gianna'nın yüzü dizime yaslanmıştı ve avucumu başının üstüne koyarak asi kızıl saçlarını okşadım.

Bir kadın haykırdı. Gözlerim etrafta gezinirken Luca'ya takıldı.

Aria'yı kollarına aldı. Kalbim göğsüme çarparak donakaldım.

"Hayır!" Gianna kısık sesle ağladı. Doğrulamaya çalıştı ama kolları tutmadı ve bana doğru düştü. "Aria!"

Kolumu ona doladım ve dehşete kapılmış gözlerle bana baktı. "Aria'ya yardım et! Ona yardım et!" diye fısıldadı.

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Bir kolumu beline dolayarak kalkmasına yardım ettim ama kız kardeşinin yanına gitmesine izin vermedim. Luca yaklaşmaya cüret eden herkesi öldürecekmiş gibi görünüyordu. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Vahşet dolu bir hayat süren Luca ve ben, birbirimizi kırma potansiyeline sahiptik. Ama şimdiye kadar bu gezegende Luca'yı gerçekten uçurumun kenarına getirebilecek bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Gianna ağlamaya başladı. Yanağına dokundum. "Şşş. Aria iyi olacak. Luca onun ölmesine izin vermeyecek."

Herkesin iyiliği için haklı olduğumu umuyordum. Gianna bana yaslandı, elleriyle gömleğimi kavradı. Ona baktım.

Aria sonunda gözlerini açtığında Gianna hıçkırarak ağladı ve yüzünü göğsüme bastırdı.

Başını kavradım ve bir öpücük kondurdum. Tepki vermedi. Muhtemelen şoktaydı. "Peki ya

Gianna, Lily ve Fabi?" Aria zayıf bir sesle sordu.

Gianna başını kaldırdı ama beni bırakmadı. "Tamam."

Luca Aria'yı kollarına aldı ve biraz tartıştıktan sonra onu üst kattaki yatak odalarından birine taşıdı. Doktor çoktan yola çıkmıştı.

Gianna kendi başına ayakta durmaya çalıştı ama sallandı ve koluma tutunmak zorunda kaldı. Gözleri tekrar bana odaklanmadan önce bir an için odağını kaybetti. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. Parmak uçlarımı alnındaki morluğun üzerinde hafifçe gezdirdim. "Yaralandığın tek yer burası mı?"

Omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu. "Yan tarafım ve kaburgalarım ağrıyor."

"Hey Matteo, peki ya bu pislik?" Romero, Gianna'yı tekmeleyen Rus'u dürterek sordu.

"Hayatta kalan tek kişi o mu?"

Romero, "En azından bir tane daha var," dedi.

"Güzel. Ama o benim. Onu sorgulayacağım."

"Kafama vuran adam bu," dedi Gianna sessizce.

"Biliyorum."

Yüzümü aradı ama ne aradığından emin değildim. Gözleri bir an için dalgalandı ama hemen tekrar açtı.

"Uzanman gerek," dedim.

İtiraz etmeye bile çalışmadı, bu kötüye işaretti. Onu daha sıkı tuttum ve merdivene doğru götürdüm.

"Matteo?" Romero aradı.

Omzumun üzerinden ona ve diğer adamlara baktım. "Birazdan döneceğim. Cesetlerden kurtulun ve yaşayan iki Rus'u bodruma götürün."

Romero başını salladı. "Tamam." Sonra gözleri Cesare'nin yerde yatan bedenine kaydı. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Onu uzun zamandır tanıyordum. İyi ve sadık bir askerdi. Onun için yas tutma zamanı gelecekti ama şimdi değildi.

Gianna'nın merdivenlerden çıkmasına yardım ettim ve onu koridordan aşağıya, misafir yatak odalarından birine doğru taşıdım. Onu malikanedeyken uyuduğum odaya götürmeyi çok istiyordum ama Gianna eşit bir yarışmacı olacak kadar formda olana kadar kavga etmek istemiyordum. Yatağa uzandı ve inleyerek gözlerini kapattı.

Ona doğru eğildim. "Kaburgalarına bakmak istiyorum. Bana yumruk atma."

Gözleri dalgalanarak açıldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Acaba beyin sarsıntısı geçirdiği için mi yoksa sonunda yaklaşan evliliğimizi kabullenmiş miydi?

Gömleğini yukarı ittim, kremsi teni santim santim ortaya çıktı, ama aklıma herhangi bir fikir gelmeden önce ilk çürükleri buldum. Belinde büyük bir tane ve göğüs kafesinin üzerinde biraz daha küçük iki tane. Yavaşça belindeki çürüğün üzerine bastırdım ama bir tıslamayla dokunuşumdan ürktü.

"Siktir. Bu acıttı."

Dişlerimi sıktım. Bodruma inmek ve ona zarar veren pislikle konuşmak için sabırsızlanıyordum. Ellerimi daha yukarı kaydırđım, hafifçe kaburgalarında gezdirdim.

Kadın titredi. "Ne yapıyorsun?"

"Kaburgaların çatlamış mı görmek istiyorum," dedim ona.

"Beni elleme şansını kullanmak istiyorsun, itiraf et." Espri yapma çabası titrek sesiyle mahvoldu ama ben de ona ayak uydurmaya karar verdim. Saldırganın acısını uzatmanın bir yolunu düşündüğümü bilmesine gerek yoktu.

Sırıttım. "Bir yıldan kısa bir süre içinde evleneceğiz, o zaman seni istediğim zaman ve istediğim yerde taciz edebilirim."

Gülümsemesi kayboldu ve gözlerini kapatarak arkasını döndü. Belki de evliliğimizi henüz kabullenememişti...

Doğrudum. "Aşağı inmem gerekiyor. Kız kardeşinle işi bitince doktoru sana gönderirim. Biraz dinlenmelisin. Evin etrafında dolaşma."

Gözlerini açmadı, beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

Dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Doktor bana doğru geliyordu, asistanlarından biri, adını unuttuğum genç bir kadın da birkaç adım gerisindeydi. "Aria nerede?" diye sordu o hırıltılı, sigara tiryakisi sesiyle.

Ana yatak odasını işaret ettim. "Aria ile işin bittiğinde Gianna'ya bir bak. Ciddi şekilde yaralandığını sanmıyorum ama emin olmak istiyorum."

Yavaşlamadan başını salladı. Kimse Luca'yı bekletmek istemiyordu.

"İçeri girmeden önce beni ara. Gianna'yı kontrol ederken orada olmak istiyorum."

Doktorun yaşı altmışın üzerindeydi ama bu onu Gianna'yla yalnız bırakmak istediğim anlamına gelmiyordu, hele de onu neredeyse kaybettikten sonra.

Kısa bir süre durakladı, solgun gözleri bana dikildi. "O senin mi?" "Evet."

Basitçe başını salladı, sonra ana yatak odasına doğru ilerledi. Ben döndüm ve

Alt katta.

Bodruma indiğimde hayatta kalan iki Rus sandalyelere bağlanmıştı. En iyi infazcılarımızdan biri olan Tito, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanmıştı. Romero onun yanında duruyordu. Başka bir asker, Nino, parçalayacağım göt deliğine bir serum takmıştı. Diğer Rus biraz daha iyi durumdaydı ve kan nakline ihtiyacı yoktu - henüz. Tito zavallı piçi ele geçirdiğinde bu da değişecekti.

Tito doğruldu ve başını eğdi. "Umarım

henüz başlamamışsınızdır," dedim.

"Seni bekledik," dedi Tito.

"Tito işine başlamış gibi görünüyor mu?" Nino hevesle sordu. Çocuğun işkenceye karşı hastalıklı bir hayranlığı vardı.

"Güzel." Gianna'nın saldırganına doğru yürüdüm. Bana ters ters baktı. "Adın ne senin?" diye sordum. "Siktir git," dedi ağır aksanlı bir İngilizceyle.

Tito, Romero ve Nino'ya gülümsedim. Sonra bıçağımı kınından çıkardım ve Rus piçinin hayranlıkla bakması için ona uzattım. "Bana adını söylemek istemediğine emin misin?"

Ayaklarımın önüne tükürdü. "Şu kızıl saçlı fahişe nerede? Amı beni çağırıyordu."

Nino hevesli bir gülümsemeyle Romero'yu dürttü. Tito kendi bıçağını çekmiş ve kot pantolonuna siliyordu.

"Ölü bir adam için zor sözler," dedim

hafifçe. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Hepsi öyle diyor." Bir adım daha yaklaştım. "Gerçekten ne kadar sert olduğunu görelim. Birinin adını öğrenmem en uzun yirmi dakika sürdü."

Yumruğumu böğrüne, sol böbreğinin tam üzerine indirdim. Nefes nefese kalırken, Tito'ya diğer Rus piçi üzerinde çalışmaya başlamasını işaret ettim.

On iki dakika sonra önümdeki adamın adının Boris olduğunu ve altı yıldır New York'ta Bratva için çalıştığını, ondan önce de Saint Petersburg'da olduğunu öğrendim. Kendisi

Bana temel bilgilerden fazlasını vermekte hâlâ isteksizdi. Kanla kaplı yüzüne bakarak durakladım.

"Soruma verecek bir cevabın olmadığına emin misin?"

Öksürdü, kan gömleğine damladı. "Siktir git."

"Bunu bütün gece yapabilirim, ama sana söz veriyorum, hoş olmayacak."

Gianna

Doktorun gelmesini beklemekten yorulmuştum. Artık başım pek dönmüyordu ve doğrulduğumda neredeyse hiç irkilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bugün olanlardan sonra yalnız kalmak beni korkutuyordu. Hepimizin öleceğinden emindim ve vücudum hâlâ aksi yönde ikna olmamıştı. Nabzım hızlı atıyordu ve ara sıra terliyordum. Tüm bunlar mafyanın Bratva'yla bir derdi olduğu içindi.

Odamdan çıktım, sonra koridorda duraksadım. Gözlerim koridorun sonunda ana yatak odasının olduğu yere kaydı. Luca ve Doktor muhtemelen hâlâ Aria'yla ilgileniyorlardı. İçeri girmeye çalışırsam beni gönderirlerdi ya da daha kötüsü beni misafir yatak odasına kilitlerlerdi, böylece evde dolaşamazdım. Bunun yerine Lily ve Fabi'yi aramaya karar verdim. Cebimden telefonumu çıkardım ve kız kardeşime bir mesaj gönderdim.

Neredesin?

Cevap vermek yerine bir kapı açıldı ve Lily'nin koyu sarı kafası dışarı çıktı. Yüzü ağlamaktan şişmişti ve gözleri kocaman ve korku doluydu. Bakışları bana takılınca bana doğru koştu ve kollarını bana doladı.

"Fabi nerede?" Tekrar nefes alabildiğimde sordum. Sarılmasından dolayı kaburgalarım şiddetle zonkluyordu ama yaralandığımı bilmesini istemiyordum. Zaten çok korkmuş görünüyordu.

"Uyuyor. Sinir krizi geçirdiği için ona bir çeşit uyku hapi vermişler." Başını kaldırıp bana baktı. "Çok korkmuştum, Gianna. Hepimiz öleceğiz sandım ama Romero Fabi ve beni korudu."

Yanakları kızardı. Romero'ya olan aşkı son birkaç aydır hızla artıyordu. Luca onu Aria'nın eşi olarak seçtiğine göre nasıl bir adam olması gerektiğini ona söyleyecek gücüm yoktu.

Koruyucu. Lily çok geçmeden etrafımızın kötü adamlarla çevrili olduğunu anlayacaktı, parlak zırlı şövalyelerle değil.

"Peki ya Aria? Romero, Fabi'yle beni o odada yalnız bırakmadan önce iyi olduğunu söyledi ve çok tehlikeli olduğu için evin içinde dolaşmamamı söyledi."

"Omzundan vurulmuş ama doktor onunla ilgileniyor. İyileşecek."

Ben de öyle umuyordum. Gözlerim tekrar ana yatak odasına kaydı. Doktor ve Luca gittikten sonra gizlice girmeye çalışacaktım.

"Odana geri dön, birazdan döneceğim." Gitmek için döndüm ama Lily kayıp bir köpek yavrusu gibi beni takip etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Alt kata. Hasarı görmek istiyorum." "Ben de seninle geliyorum."

İçimi çektim. Aria kız kardeşimize "hayır" derdi ama hayatım boyunca emirlere nadiren uymuşken Lily'ye uslu durmasını söylemek benim için ikiyüzlölük olurdu. Lily artık küçük bir çocuk değildi. "Tamam, ama sessiz ol ve erkeklerden uzak dur."

Lily gözlerini devirdi. "Onlarla ilgilenmiyorum."

"Öyle olduğunu söylemedim ama seninle ilgileniyor olabilirler."

Luca'ya adamlarından birini Lily'ye dokunduğu için öldürmek zorunda kaldığımı açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Tabii önce onları öldürmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Alt kata yöneldik. Giriş holü darmadağınktı. Yerlerde kan ve kırık camlar vardı. En azından cesetler gitmişti ama kan izleri dışarıdaki ölü Rus yığınının kadar uzanıyordu. Umberto'nun cesedine böyle davranmadıklarını umuyordum. Göğsüm sıkıştı ama hüznle savaştım. Umberto bu hayatı seçmişti. Ölüm oyunun bir parçasıydı.

Lily'nin cesetleri görmesini engelledim ve onu pek de iyi durumda olmayan oturma odasına doğru sürükledim. Beyaz koltukların kesinlikle değiştirilmesi gerekecekti. Dünyadaki hiçbir çamaşır suyunun lekeleri çıkarabileceğini sanmıyordum. Lily küçük, sıkıntılı bir ses çıkardı ve ben

de onu daha uzağa çektim.

Benimle gelmesine izin verdiğim için şimdiden pişmanlık duyuyordum. Birkaç adam terasta sigara molası veriyordu ve biz yanlarından geçerken bize doğru baktılar. Kandan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Daha hızlı yürüdüm.

"Hey," diye itiraz etti Lily ama onu duymazdan geldim. Tek başıma olsaydım umursamazdım ama kız kardeşimi tehlikeye atmak istemedim.

Evin arka tarafına, mutfağın olduğu yere yöneldik ve neredeyse başka bir adama çarpıyorduk. "Önüne baksana," dedi, sonra durdu ve gerçekten bizi kontrol etti. Onu tanıımıyordum ve hakkında daha fazla şey öğrenmek gibi bir niyetim de yoktu.

Lily'yi yanından ittim. Gözleri koridorun arka tarafına kadar bizi takip etti. Köşeyi döndüğümüzde aralık bırakılmış çelik bir kapıyla yüz yüze geldik. Aşağıdan gelen bir acı çığlığı beni ürpertti.

Lily kolumu tuttu, mavi gözleri kocaman açılmıştı. "O da neydi öyle?"

Yutkundum. Neler olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı ama bunu ona söylemeyecektim. "Bilmiyorum." Kapıya bir adım daha yaklaştım, sonra tereddüt ettim. Lily'yi yanımda götüremezdim ama etrafta bu kadar ürkütücü pislik dolaşırken onu koridorda yalnız da bırakamazdım. Kapıyı açtım ve uzun, karanlık bir merdivenden aşağı baktım. Bodrumda bir yerden ışık sızıyordu. Lily neredeyse sırtıma bastırıyordu, nefesi boynuma değiyordu.

"Oraya inmek istemiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Evet, ama merdivenlerde kalacaksın."

Lily beni birkaç adım takip ettikten sonra ona uyarıcı bir bakış attım. "Orada kal. Söz veriyorum

Ben.
"

Aşağıdan bir çığlık daha duyuldu.

Lily irkildi. "Tamam. Söz veriyorum."

Bunu kastettiğinden emin değildim ama o kadar korkmuş görünüyordu ki

risk. Kalan basamakları sürünerek indim ama görebileceklerimden korkarak son basamakta durdum. Nefes vererek aşağı indim ve kendimi büyük bir bodrumda buldum. Boğazıma bir şey kaçtı. Ben değildim

Aptalca. Mafyanın dūřmanlarına ne yaptığını biliyordum, özellikle de onlardan bilgi almak istiyorlarsa, ama hikayeler duymak ve bunun korkunç gerçeklięiyle yūz yūze gelmek çok farklı iki řeydi.

Elimi kaba duvara dayadım, parmaklarım sert kenarın etrafında kıvrıldı. İki adam sandalyelere baęlanmıřtı. Matteo ve uzun boylu, aęır kaslı bir adam onlardan bilgi almakla gōrevli gibi gōrūnüyordu, Romero ise geride duruyordu, ama o da iřkencede bir rol oynamıř olmalıydı ūnkū elleri kan içindeydi, giysileri de ōyle. Ama Matteo'nun gōrūntūřunūn yanında bu hiçbir řeydi. Beyaz gōmleęi kanla kaplıydı, kıvrılmıř kolları kanla kaplı derisini ortaya çıkarıyordu. Kırmızı, kırmızı ve kırmızı, kanın pek çok farklı tonu vardı. Ama en kōtūřu, Tanrım en kōtūřu yūzūydū. Ne acıma, ne merhamet, hiçbir řey yoktu. Heyecan ya da heves de yoktu, tutunmaya çalıřtıęım řey buydu. En azından yaptığđ řeyden zevk almıyordu. İfadesine bakılırsa hiçbir řey hissetmiyor gibiydi.

Onun rahat, şakacı ve flōrtōz tavrının çirkin gerçeği ōrtbas etmek için bir maske olduğunu her zaman biliyordum ama yine de bilmek ve bu bilginin bōylesine acımasız bir şekilde doğrulanması çok farklı iki çift ayakkabđ gibiydi. Belki daha saf olsaydım, Matteo'nun bunu bugūn babasını gōmmek zorunda kaldığđ için yaptığđna kendimi inandırabilirdim, ūnkū kederliydi ve acısını dindirmek için bir çıkışa ihtiyaı vardı, ama daha iyisini biliyordum. Bu sıradan bir mafya işiydi. Kederin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Bağlanmış Ruslardan biri bana zarar veren adamdı ve Matteo'nun kurban olarak onu seçmesinin nedeninin bu olduğunu biliyordum.

Her zaman içinde doęduęum dūnyadan, bildięim bu berbat ve acımasız dūnyadan kaçmak istemiřtim ama o anda gerçekten kaçmaya karar verdim. Bedeli ne olursa olsun, ne pahasına olursa olsun ve ne yapmam gerekirse gereksin, bu cehennemden kaçacaktım. Bunu gōren biri nasıl kalmak isteyebilirdi ki?

İnsanların bu tūr řeylere alıřtıęını biliyordum ama ben alıřmak istemiyordum. Kanı her gōrdūęūmde daha az sorun yařadıęımı sōyleyebilirdim. İřkence gōren birinin gōrūntūřu bana hiçbir řey yapmayana kadar daha ne kadar zaman geçecekti? Kafamın içinde Rus piçinin bunu hak ettięini

fısıltı değil de kükreyen bir çığlık mı?

Koluma bir şey dokundu ve şaşkınlık çığlığımı zorlukla bastırarak geri çekildim. Lily yanımda durdu ve sonra her şey çok hızlı gelişti. Onu geri göndermek için ağzımı açtım ama aynı anda gözleri odanın ortasındaki sahneye yerleşti ve işlerin çok çirkinleşeceğini biliyordum. Lily'nin çığlığını daha önce de duymuştum ama bu, kanı ve kanı kaybeden adamları gördüğünde dudaklarından kopan sesin yanında hiçbir şeydi. Pofuduk kuzuların kesilirken çıkardıkları sesi hiç merak ettiniz mi? Bunun gibi bir şey olduğunu hayal etmiştim.

Lily'den ürkerek uzaklaştım. Gözleri irileşti, sonra korkuyla büyüdü, yüzü beni çok korkutan bir ifadeye büründü. Bütün gözler bize doğru çevrildi. Matteo Rus'u bıraktı ve sanki yanlış bir şey yapan benmişim gibi kara gözlerini bana dikti. Lily çığlık atmaya devam etti, ensemdeki tüyleri diken diken eden tiz bir feryattı bu.

"Romero!" Matteo kız kardeşime doğru başını sallayarak hırladı.

"Liliana'ya göz kulak ol." Romero bize doğru ilerledi. Uzun boylu ve heybetliydi.

Lily ona hep yaltaklanmıştı ama şimdi o bile onda katilden başka bir şey göremiyordu. Elleri kırmızıydı. Kandan kırmızıydı ve Lily kendini tamamen kaybetti. Sadece bakabiliyordum. Hareket edemiyordum. Aklımın bir köşesinde bir ses bana kız kardeşimle konuşmamı, onu sakinleştirmeye çalışmamı, bir şeyler yapmamı, *herhangi bir* şey yapmamı söylüyordu ama bu ses kafamı dolduran dehşet verici parazit tarafından bastırıldı.

Çelik kapı başımızın üstündeki duvara çarptı ve Luca aniden orada belirdi. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Kimse cevap vermedi.

Romero yatıştırıcı bir sesle kız kardeşimle konuştu. "Sakin ol, Lily. Her şey yolunda."

Gerçekten mi? Önümüzdeki sahne çok farklı bir hikâye anlatıyordu. Bu konuda hiçbir şey yolunda değildi.

Elbette Lily sakinleştirilemeyecekti. Romero onun kolunu tuttu ve Luca ona yardım etmeye

gitti ama Lily onlarla bir hayvan gibi savaşıyordu. Bu kadar sıska bir kız iki adamla nasıl dövüşebilirdi?

Romero kollarını onun göğsüne dolayarak kollarını iki yanına sıkıştırdı ama bu onu durdurmadı.

Lily onu ve etrafındaki her şeyi tekmelemeye başladı ve hâlâ avazı çıktığı kadar bağırmaya devam ediyordu.

"Susturun onu! Aria duyacak," diye hırladı Luca. Luca kızın bacaklarını yakalamaya çalıştı ama kız saldırdı ve çenesine tekme attı. Adam her şeyden çok şaşkınlıktan tökezleyerek geri çekildi. Elbette onu incitmemek için bu kadar dikkatli olmasalardı kolayca etkisiz hale getirebilirlerdi. Onlara doğru bir adım attım, yakında nazik yaklaşımdan vazgeçebileceklerinden endişeliydim, ama zemin altımda eğildi ve tekrar duvara tutunmak zorunda kaldım.

"Lily," dedim. "Lily, dur."

Beni duymadı bile.

Uzun boylu, kaslı adam müdahale edecekmiş gibi onlara doğru birkaç adım attı ama Matteo onu geri itti. "Hayır. Sen karışma."

Matteo'yu unutmuştum ama ben Lily'yi izlerken o ellerini temizlemeyi başarmıştı. Hâlâ pembeydiler ama en azından kana bulanmış değillerdi. Gözleri bana takıldı ama başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Şu anda bakışlarına karşılık veremezdim. İçimden bir ses Lily gibi bir numara çekip onları delirtmekten çok da uzak olmadığımı söylüyordu. Bakırımsı kan kokusu havada sis gibi asılı duruyor, boğazımı ve burnumu tıkıyor, derime işliyor, korkunç görüntülerle birlikte bedenimin derinliklerine gömülüyor gibiydi.

Lily duvara tekme atmayı başardı, bu da Romero'nun tökezlemesine, dengesini kaybetmesine ve Lily'nin üzerine sırt üstü düşmesine neden oldu. Homurdandı ve kız kardeşimin üzerindeki hakimiyetini kaybetti. Lily ayağa kalktı, yüzünde avlanmış bir hayvan gibi bir ifade vardı. Bakışları tam içimden geçti.

"Lily, sakın ol," diye tekrar denedim.

Matteo'nun yanından hızla geçmeye çalıştı ama Matteo çok hızlıydı. Onun bileğini yakaladı ve bir kolunu beline doladı. Sonra birden sırtüstü yattı ve adam bacaklarının üzerine diz çökmüş, ellerini başının üzerinde kenetlemişti. Luca elinde bir şırıngayla onlara doğru yöneldi. Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Sallanan bacaklarıma rağmen onlara doğru tökezledim. "Ona zarar vermeyin!" Tısladım.

"Sakın ona zarar vermeye cüret etme!"

"Onu incitmemek için çok uğraşıyorum ama o bunu zorlaştırıyor. Luca şimdi!" Matteo kız kardeşimin üstündeki yerinden homurdandı.

Luca'nın yolunu kestim. "Nedir o?" Şıngayı işaret ettim.

"Onu sakinleştirecek bir şey," dedi Matteo.

"Çekil şu lanet yoldan." Luca yanımdan geçip Matteo'nun tutuşuna karşı hâlâ mücadele eden kız kardeşimin yanına diz çöktü ve iğneyi koluna batırdı. Sessizleşmesi ve çırpınmayı bırakması uzun sürmedi. Matteo bileklerini serbest bıraktı ve doğrulup oturdu. Lily kendi içine kıvrılıp sessizce ağlamaya başlamadan önce inledi.

"Umarım hepiniz cehennemde yanarsınız," diye fısıldadım sertçe, yanına diz çöküp saçlarını okşarken. Matteo okunamayan kara gözleriyle beni izliyordu. Boğazında birkaç kan lekesi vardı; görebildiğim tek şey onlar gibi görünüyordu.

Ruslardan biri gülmeye başladı. Bir an için suratına yumruk atmayı düşündüm. O haliyle nasıl hala ses çıkarabildiğinden bile emin değildim.

Matteo ayağa fırladı ve onun yüzüne doğru yürüdü. "Kapa çeneni, yoksa yemin ederim sen izlerken sikini parçalara ayırırım."

"Romero Liliana'yı odasına götür ve doktora onu kontrol etmesini söyle," diye emretti Luca, sesi çoktan işine dönmüştü.

Romero Lily'yi kollarının arasına aldı ve Lily yüzünü onun göğsüne bastırarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Teselli araması gereken son kişi oydu. En başta korkmasının nedenlerinden biri de oydu. Belki de onu kimin tuttuğunun farkında bile değildi.

Ben de peşlerinden gitmek için ayağa kalktım. Kız kardeşimi onlardan hiçbirisiyle yalnız bırakamazdım. Luca bileğimi kavradı. "Önce seninle konuşmak istiyorum."

"Bırak beni!" Hırladım ama yerinden

kıpırdamadı. Matteo Luca'nın kolunu

kavradı. "Bırak onu."

Luca ve o bir an birbirlerine baktılar, sonra nihayet özgürdüm ama şimdi Matteo merdivenleri

kapatıyordu. Hâlâ yüzüne bakamıyordum. Onun yerine Luca'ya dik dik baktım. "Lily'ye gitmem gerek.

Belki fark etmediniz ama sizin gibi hasta herifler yüzünden sinir krizi

geçirdi." Luca umursamaz bir tavırla, "Bunu atlatacaktır," dedi.

"Kendini duyuyor musun? Beni hasta ediyorsun. Lily bugün gördüklerini asla atlatamayacak.

Muhtemelen yıllarca kabus görecek, sırf senin yüzünden."

Luca soğuk bir şekilde gülümsedi. "Birini suçlamak istiyorsan kendini suçla, çünkü buraya sadece seni takip ettiği için geldiğini hissediyorum."

"Luca," dedi Matteo uyarırcasına. "Bu Gianna'nın hatası değildi."

En azından kısmen benim hatamdı ama bunu onların önünde asla kabul etmezdim. Eğer onların hastalıklı işleri olmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Saldırı moduna geçmeye karar verdim. "Aria ne olduğunu öğrendiğinde ne diyecek merak ediyorum."

Luca gözlerini kıstı. "Ona söylemeyeceksin."

"Oh, yapmayacak mıyım?" diye sordum. Bunu ona söylemeye hiç niyetim yoktu. Fazladan bir yüke ihtiyacı yoktu ama Luca'nın bunu bilmesine gerek yoktu. Matteo kardeşiyle benim arama girdi ve kollarıma dokundu. Sanki beni yakmış gibi geri çekildim. "Bana bir daha asla dokunma."

"Onda ne bulduğunuzu gerçekten anlamıyorum," dedi Luca.

"Luca, onu kışkırtmayı bırak," diye tısladı Matteo, sonra kara gözlerini bana çevirdi. "Aria'ya söyleyemezsin. Bu hiçbir amaca hizmet etmez, sadece onu mutsuz eder."

"Belki de onu terk etmeye karar verir." Luca'ya doğru başımı salladım.

"Aria beni asla terk etmeyecek," dedi Luca sessizce. "Bugün benim için kurşun yedi. Onu neredeyse kaybediyordum. Onu bir daha asla kaybetmeyeceğim. Ve aramızdaki şeyleri mahvetmene izin vermeyeceğim."

En kötüsü de Aria'nın onu terk etmeyeceğini söylediğinde haklı olduğunu biliyordum, bugün gördüklerimi ona anlattığımda bile. Luca'nın nasıl bir adam olduğunu ve adamlarının onun emriyle ne tür şeyler yaptığını bilmiyor değildi. Daha önce onun için öldürmüş ve işkence etmişti ama yine de onu seviyordu. Bir şekilde canavarı untabiliyor ve sadece Luca'yla birlikteyken o adamı görebiliyordu. Bunu yapamayacağımdan oldukça emindim. Matteo'nun bakışlarını zorlukla

karşılayabiliyordum.

"Ona söylemeyeceğim," dedim sonunda. "Ama senin için değil. Bunu onun için yapıyorum.
Onu görmek istiyorum

mutlu." Ve berbat bir nedenden dolayı Luca onu mutlu ediyordu, onu hiç görmediğim kadar mutlu ediyordu. Onun iyiliği için öyleymiş gibi davranırdım.

Luca Matteo'ya döndü. "Onu odasına götür ve Scuderi onları almaya gelene kadar orada kalmasını sağla. Başka bir olay çıkarmasını istemiyorum."

İğneleyici bir yorumu ısrarak geri aldım. "Aria'yı görmek istiyorum. Bana ihtiyacı var."

Luca'nın bana 'hayır' demek istediğini anlayabiliyordum ama "Ben yokken onunla kalabilirsin" diyerek beni şaşırttı.

"Seninle aynı odada olmaya hevesli değilim."

"Hadi, Gianna," Matteo kolumu kavradı ve itiraz ettiğimde beni bırakmadı bile. Beni bodrum merdivenlerinden yukarı çıkardı, sonra uzun koridor boyunca ilerledi ve merdivenlerden yukarı çıktı. Odama varıncaya kadar hiç konuşmadık ve ben onun elini bıraktım.

Gözlerim pembe ellerine ve kanlı gömleğine kayd. Matteo yüzünü buruşturarak bakışlarımı takip etti. "Gidip üstümü değiştireyim."

"Zahmet etmeyin. Gördüklerimi asla unutmayacağım."

Matteo bana doğru yürüdü ve vücudumun kaçma isteğine rağmen yerimde durdum. "Çok zekisin Gianna. Bana kapalı kapılar ardında ne yaptığımızı bilmediğini söyleme. İnan bana, Outfit de düşmanlarına çocuk eldivenleriyle davranmaz."

"Biliyorum. İşte bu yüzden lanet mafyanın her şeyinden nefret ediyorum. Ve haklısın, bugün gördüklerim beni şaşırtmadı. Sadece başından beri bildiklerimi doğruladı."

"Neymiş o?"

"Hasta bir pislik olduğunu ve seninle evlenmektense ölmeyi tercih edeceğimi."

Matteo beni kendine doğru çekti, koyu renk gözleri yoğunluğuyla beni adeta kavuruyordu. "Belki normal bir dünyada yaşayabileceğini düşünüyorsun, belki normal bir erkekle çıkabileceğini düşünüyorsun ama sıkılırsın Gianna. Belki bunu kabul etmek istemiyorsun ama benim gibi biriyle birlikte olmak seni heyecanlandırıyor. Eğer normal bir erkek seni korumak için öldüreceğini ve işkence yapacağını söylerse yalan söylemiş, en iyi ihtimalle abartmış olur, ama ben tutabileceğim

bir söz veriyorum."

"Bırakın beni," diye homurdandım.

Yaptı, sonra bana o lanet köpekbalığı gülümsemesini verdi ve kapıya yöneldi. "Kapıyı kilitleyeceğim. Luca seni Aria'ya götürdüğünde kilidi açacak."

"Yani o adama işkence etmeye geri mi dönüyorsun?"

Matteo'nun bakışları anlam veremediğim bir duyguyla titriyordu. "Belki de. Ben hasta bir pisliğim, unuttun mu?" Dışarı çıktı. "Ama belki önce Luca'nın Ruslarla biraz eğlenmesine izin veririm." Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce bakışları bir an daha üzerimde kaldı. Büfedeki vazoya uzandım ve kapıya doğru fırlattım, vazo paramparça olup yere yuvarlandı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve tutmaya kararlı olduğum bir söz verdim. Matteo ile evlenmeden önce kaçacaktım. Bu hayatı geride bırakacak ve asla geri dönmeyecektim. Düzgün, dürüst, sıradan bir hayat yaşamaya çalışacaktım.

Sonrasında, kalabalıktan kaçmanın neredeyse imkânsız olduğunu bilsem de kendimi daha sakin hissettim.

Bir plan ve yardım gerekecekti ama düğünüme kadar hâlâ on ayım vardı. Bolca zaman.

Daha sonra Luca beni alıp Aria'ya götürdüğünde onu kışkırtmadım bile. Aria'ya bodrumdan bahsetmemem için beni tekrar uyardığında bile onu görmezden geldim. Endişelenmesine gerek yoktu. Hâlâ bu dünyada ve Luca'yla yaşamak zorundayken Aria'ya gerçeği yükleyemezdim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gianna

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Lily Hamptons'daki Vitiello malikânesinin misafir odasındaki yatağımın üzerindeki yerinden. En azından geçen sefer kaldığım oda ile aynı değildi. O günü ve gördüğüm onca kanı düşündüğümde bir ürpertiye bastırmak zorunda kaldım.

Yansımama ters ters baktım. Nişanım için onunla alışverişe gitmeyi reddettiğim için annem benim için bu elbiseyi seçmişti. Şaşırtıcı derecede güzel bir elbiseydi ve beni bir sürtük gibi göstermiyordu. Luca'yla nişanlandığında Aria için seçtikleri sürtük elbisesini hatırladıkça hâlâ ürperiyordum.

Elbisem koyu yeşildi, en sevdiğim renk. Annemin benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesine şaşırmıştım, belki de Lily gizlice yardım etmişti. Eteği kloştu ve dizlerime kadar uzanıyordu. Kesinlikle mütevazıydı. Belki de babam yeterince kötü bir kız olduğumu düşünüyordu ve bunu daha fazla vurgulamak için açık saçık bir kıyafete ihtiyaç duymuyordu.

"Neden zahmet ettiklerini anlamıyorum," dedim. "Matteo ile nişanlanmamı kutlamak istemediğimi biliyorlar. Onunla evlenmek istemiyorum."

"Bu bir gelenek."

Lily ellerini sinirli bir şekilde kucağında sıkıyordu. Kendi duygularımı bir kenara iterek ona doğru yürüdüm ve oturdum. Başını kaldırıp bakmadı bile ama alt dudağı titriyordu.

"Hey, iyi misin?"

Başını hafifçe salladı. "Aptalca olduğunu biliyorum ama biraz korkuyorum."

"Luca, Matteo ve Romero'dan mı?"

"Özür dilerim."

Kolumu ona doladım. "Neden özür diliyorsun? Eylül ayında gördüklerinden sonra onlardan

korkman son derece doğal."

Ürperdi. "Bunu aklımdan çıkaramıyorum. Neredeyse her gece rüyamda görüyorum."

O günden bu yana iki ay geçti ve neredeyse her gece yatağıma girmeden önce çığlıklarıyla beni uyandırdı. "Sana asla zarar vermezler, Lily. Biz kızız, bizi her zaman zarardan korumak isteyeceklerdir." Onlara övgüler düzmem gülünçtü ama Lily'yi sakinleştirmek için her şeyi yapardım.

"Biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Umarım geçen seferki gibi çıldırmam. Olay çıkarırsam babam çok kızar."

Yanağından öptüm. "Öpmeyeceksin. Ben senin yanında olacağım. Aria da orada olacak. Her şey yoluna girecek."

Biri kapıyı çaldı ama ben cevap veremedim Fabi kafasını içeri soktu, gözleri Lily ve benim aramda gidip geliyordu. "Kız kıza mı konuşuyorsunuz?"

"Evet," dedi Lily benim "Hayır," dememle aynı anda.

Fabi gözlerini kıstı ve odaya süzüldü. Smokininin içinde çok sevimli görünüyordu. "Babam herkesin seni beklediğini söylemem için gönderdi." Omuzlarını dikleştirdi, küçük çenesi biraz daha yukarı kalktı. Fabi birkaç gün önce on yaşına basmıştı ve birkaç yıl içinde kabul sürecine başlayacaktı. Tatlı, iyi huylu kardeşimin bir katile dönüştüğünü görme şansım olmayacağı için mutluydum.

"Hazır mısın?" Lily'ye sordum, hızla başını salladı ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Onu çok iyi anlıyordum.

Fabi uzaktan bile sıkı görünen yakasını çekiştirdi. "Lily'nin benimle gelmesi gerekiyordu, bu yüzden yalnız girebilirsin."

Lily yanımda kaskatı kesildi. Bu sabah malikâneye ilk adımımızı attığımızda bana sarılmıştı. Luca ve Matteo'nun neden New York'ta, üstelik Lily'nin Romero ve Matteo'yu bir Rus'a işkence ederken gördüğü yerde kutlama yapmakta ısrar ettiklerinden emin değildim ama artık çok geçti. Şimdiye kadar hepsinden kaçmayı başarmıştık. Henüz Aria'yı bile görmemiştik.

"Hayır. Babamın ne istediği umurumda değil. Lily ve ben birlikte aşağı ineceğiz."

Fabi dudağını kemirdi. "Babam çok kızacak."

Lily'yi de yanıma çekerek ayağa kalktım. "Bunu atlatacaktır." New York'un önünde olay çıkarmayacaktı. Chicago'ya dönene kadar cezasını çekmeyi bekleyecekti. Lily, Fabi ve ben birlikte aşağıya indik ve Lily'nin elimi tutuşu attığımız her adımda daha da sıkılaştı. Ön holü geçerken gözleri bodrum girişinin olduğu arka tarafa kaydı. Ürperdi. Oturma odasından sesler geliyordu ve kapıya doğru yöneldik, ayakkabılarımız mermer zeminde tıkırdıyordu; bu zemin iki ay önce kanla kayganlaşmıştı. O gün gördüklerimi unutmaya çalıştım. İşlerin kötü bitmesini istemiyorsam bugüne odaklanmalıydım.

Büyük bir kutlama değildi ama New York Familia ve Outfit'in en önemli üyeleri davet edilmişti. Bugün en iyi şekilde davranmaya kararlıydım. Babamın kaçmanın yollarını düşündüğümü ve korumalarımın sayısını artırdığımı düşünmesini istemiyordum.

Oturma odasına girdiğimiz anda bu plana veda edebileceğimi biliyordum. Lily boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı, tırnakları avucuma batıyordu. Babam Dante Cavallaro, Luca ve Matteo ile konuşurken, diğer adamlar, Aria, annem ve Matteo'nun üvey annesi Nina Vitiello etraflarında duruyordu. Babamın gözleri beni Lily'yle birlikte görünce hemen kısıldı. Fabi hızla ona doğru koştu ve babam kaşlarını çatarak ona baktı, muhtemelen Fabi'ye nefesinin altında bir ders veriyordu.

Matteo'nun bakışları yoğunluğuyla beni yakaladı. Siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. "Gianna," dedi babam gergin bir sesle. "Biz de seni bekliyorduk."

Herkes beni Matteo'ya teslim etmesi için babama doğru yürümemi bekliyordu ve Matteo, Romero ve Luca'yı gördüğümde Lily yanımda titremeye başlamasaydı bunu yapacaktım.

Gözleri bana kaydı. Yüzünde bir korku titreşimi vardı. Bırakın başkalarını, babamın bile onun korktuğunu bilmesini istemiyordum. Babam çok öfkelenirdi. Belki ona vururdu bile ve Lily'nin yeni bir kötü deneyime ihtiyacı yoktu. Son birkaç aydır yeterince mücadele etmişti.

Yanımda donup kalmıştı.

"Gianna, saçmalamayı kes ve buraya gel," diye homurdandı babam.

Aria bana doğru geldi. "Neyin var?"

Lily ve ben birbirimize baktık. Şimdiye kadar Aria'ya hiçbir şey söylememiştik ama Lily'nin tuhaf davranışlarını açıklamak zor olacaktı.

"Uzun hikâye," dedim. "Lily'nin elini tutabilir misin?"

Ama babamın canına tak etmişti. Bana doğru yürüdü ve beni Matteo'ya doğru sürüklemekten önce bileğimi sıkıca kavradı. "Küstahlığından bıktım artık." Neredeyse topuklarımın üzerinde tökezliyordum.

Matteo beni kendine doğru çekerek babamı beni bırakmaya zorladı. Matteo'nun yüzündeki ifade, Rus beni tekmelediğinde yüzünde beliren ifadeyle büyük benzerlik taşıyordu. Babamın gazabından şimdilik kurtulduğuma sevindim ve Matteo'dan uzaklaşmadım. Aria Lily'yi kucaklamıştı ve ikisi de sessizce fısıldaşıyorlardı. Aria'nın kardeşimizi sakinleştirebileceğini umuyordum. Lily'yi böyle üzgün görmekten nefret ediyordum.

Matteo nişan yüzüğünü parmağıma taktıktan sonra kulağıma, "Ne yaptığını biliyorum," diye mırıldandı.

"Peki bu ne olabilir?" "Kız

kardeşine yardım ettin."

Kolunun altından sıyrıldım. "Eğer korkmasaydı ona yardım etmek zorunda kalmazdım. sen."

Matteo üzgün görünmüyordu. Belki de suçluluk duyma yetisine sahip değildi. "Onunla konuşacağım." "Ondan uzak dur," diye tısladım ama tehditkâr ses tonumu komik bulmuş gibiydi, ben de üfledim.

Sesim yükseldi. Diğerlerinin duyup duymayacağı umurumda bile değildi. "Ve bunu yaparken benden de uzak dur. Senin boktan dünyanla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Ne yazık ki babam duydu, muhtemelen odadaki diğer herkes de duydu ve Matteo patlamamı ciddiye almamış gibi görünse de, babamın kaşları ceza vaat ediyordu. Yardımını isteseydim Matteo'nun onu durduracağına dair bir his vardı içimde ama Matteo'ya borçlu kalmak

istemiyordum. Babamın dayaklarına katlanmayı tercih ederdim.

ALTINCI BÖLÜM

Gianna

Aria'yı bu işe bulaştırmaktan nefret ediyordum ama o benim son seçeneğimdi. En büyük sorun ona sormaktı. Telefonlara güvenmiyordum. Babamın gözünü ve kulağını benden ayırmamak için telefonlara bir düzenek kurması işten bile değildi. Ona yüz yüze sormam gerekiyordu ama nişan partisinde yaptığım hatanın cezası olarak ailemizin Noel partisinden beri Aria'yı görmeme izin verilmiyordu. Ama haftalarca yalvardıktan sonra, Lily ve ben sonunda babamı Lily'nin Nisan ayındaki doğum günü için New York'a uçmamıza izin vermesi konusunda ikna etmeyi başarmıştık.

Lily uçuşumuz sırasında neredeyse heyecandan zıplıyordu. Geçen Eylül'de yaşadığı korkunç olaylardan bu kadar çabuk kurtulmuş olmasına hâlâ şaşıırıyordum. New York'a geri dönmenin onu geriletmeyeceğini umuyordum. Matteo ve Luca'yı son birkaç görüşümüzde onlardan kaçıyordu ama bu kez Luca'nın çatı katında kalacağımız için bunu yapmasına imkân yoktu.

Seslerle uğuldayan bekleme salonuna girdiğimiz anda inlemek istedim. Matteo, Aria ve Luca'nın yanında duruyordu. Onun geleceğini tahmin etmeliydim. Antipatimi görmezden gelmeye kararlı görünüyordu. Bazen neredeyse kaçmaktan vazgeçip Matteo'yla evliliğimi kabullenmeye çalışmayı düşünüyordum ama sonra bana şimdiki gibi ukala bir sırıtış attığı anlar oluyordu ve o zaman ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı kaçmak istiyordum çünkü Eylül'de yaptıklarını görmüş olmama rağmen onu gerçekten öpmek istiyordum.

Lily bana yakın durdu. Neredeyse yedi ay önce olanları unutmadığının tek işaretiydi bu. Birkaç yıl önce yapmış olabileceği gibi elimi tutmadı ama Luca, Matteo ve Aria'ya doğru yürürken kolu benimkine değdi. "Sen iyi misin?" Fısıldadım.

Sıçradı, yüzü kızardı. "Evet." Omuzlarını dikleştirdi. "Ben iyiyim." Neredeyse sinirlerini benden saklamayı başarıyordu. Neredeyse onlara ulaştığımızda Aria bize doğru koştu ve kollarını

ikimizin etrafında. "Seni çok özledim."

"Biz de seni özledik," diye fısıldadım yanağından öperek. Lily ikimize de gülümsedi.

Aria başını salladı. "Artık benim kadar uzunsun. Elimi tutmadan hiçbir yere gitmek istemediğin zamanları hâlâ hatırlıyorum."

Lily inledi. "Romero etraftayken böyle şeyler söyleme. Nerede o?"

Gözlerimi devirdim ve Aria güldü. "Muhtemelen dairesindedir." Lily bir noktada Romero'ya karşı duyduğu endişeyi atlatmayı başarmış olmalıydı. Yavru köpek sevgisi insanı kör ediyor.

"Hadi," dedi Aria. "Gidelim."

Beklendiği gibi, Lily erkeklerin önünde durduğumuz anda yine utangaçlaştı. Koruyucu tarafım onun önüne geçip her şeyden korumak istedi ama böyle bir şey yaparsam utanacağını biliyordum. Bakışlarım Matteo'nun gözlerini buldu; sıcaktılar; normal bir erkeğin gözleri gibiydiler ve bir an için söylemekte çok iyi olduğu yalana inanmak istedim ama kendimi bakışma yarışımızı bozmaya zorladım.

"Doğum günü kızı," dedi Matteo Lily'ye gülümseyerek, kollarını göğsünde kavuşturarak. Çok cana yakın ve zararsız görünüyordu ve bunu Lily için bilerek yaptığını biliyordum. Tüm iyi niyetime rağmen minnettar hissettim ve aynı zamanda Eylül ayında gördüğüm korkunç şeyleri yapabilecekken bir anda nasıl bu kadar nazik ve komik olabildiğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Henüz değil," dedi Lily dudağını ısırarak. "Tabii benim için erken bir hediyen yoksa." Rahatlamaktan neredeyse patlayacaktım. Lily'nin Matteo'yu gördüğünde geçen seferki kadar gergin olacağından endişelenmişim ama Matteo usta bir manipülatördü ve Lily'yi yine parmağında oynatmıştı.

"Düşünce tarzını seviyorum," dedi Matteo göz kırparak. Kadının bavulunu aldı, sonra da tutması için kolunu uzattı. Matteo ile benim aramda bir bakış attı. "Gianna'nın bavulunu taşımayacak mısın?"

"Luca halledebilir," dedi Matteo, gözleri neşeyle dans ederek bana dikilmişti. Neden bu kadar katlanılabilir olmak zorundaydı ki? Daha iyi bilmesem, yaklaşan evliliğimizden kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştığımdan şüphelendiğini söyleyebilirdim.

Lily'ye dönmeden önce gözlerimi ona diktim. "Devam et."

Matteo ile kollarını birleştirdi ve önden yürüdüler. Luca tek kelime etmeden bavulumu aldı ve ağabeyi ile küçük kız kardeşimin peşinden gitti. Ben de Aria'nın arkasına düştüm. "Belki de babam Lily'yi benim yerime Matteo'yla evlendirmeliydi," dedim yarı şaka. Onunla geçinmekte hiç zorlanmıyor gibi görünüyordu.

"Matteo'nun senin gibi birine ihtiyacı var, ona karşılık veren birine. Onunla başa çıkabileceğini sanmıyorum."

Homurdandım. "Ama sence yapabilir miyim?"

Aria yüzümü inceledi. "Bana söylemediğin bir şey var."

"Sonra," diye fısıldadım ve Luca ile Matteo'ya doğru bir bakış atarak başını salladı.

O günün ilerleyen saatlerine kadar Aria'yla konuşma fırsatı bulamadım çünkü Luca ve Matteo'nun 'Sphere' adlı dans kulüplerinde yapmaları gereken işler vardı. Romero hâlâ oradaydı ama Lily onu oturma odasında Scrabble oynamaya ikna etmişti, bu yüzden ben Aria'yı soğuğa rağmen çatı terasına çıkarırken o da meşguldü. Çatının kenarında durduğumuzda bana döndü. "Bir şeylerin peşindesin, değil mi?"

Tereddüt ettim, Aria'yı dahil etmeyi düşündüğüm için birden kendimi suçlu hissettim. "Bunu yapamam, Aria.

Dışarı çıkmak istiyorum. Bu dünyadan. Anlaşmalı evliliğimin dışında. Sadece çıkmak." Yüzü hareketsizleşti, mavi gözleri büyüdü. "Kaçmak mı istiyorsun?"

Rüzgâr hızlanmış ve saçlarımı yırtmıştı ama titrememin tek nedeninin bu olup olmadığından emin değildim. "Evet."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim, ancak bazen şüphe geceleri uykularımı kaçırıyordu. Bu çok büyük bir adımdı. "Bratva malikâneye saldırdığından ve Matteo'nun neler yapabileceğini gördüğümünden beri

kaçmam gerektiğini biliyordum."

"Mesele sadece Matteo değil, bunu biliyorsun, değil mi? O diğer Made Men'lerden daha kötü değil."

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Dünyamızdaki hemen hemen tüm erkeklerin korkunç şeyler yapabileceğini biliyorum ve bir gün Fabi bile öyle olacak ve bundan nefret ediyorum, bu berbat dünyada kapana kısıldığım her saniyeden nefret ediyorum."

"Matteo ile daha iyi anlaştığınızı sanıyordum. Birbirinizin kafasını koparmaya çalışmadınız. bugün."

"Beni manipüle etmeye çalışıyor. Lily'ye onu ne kadar kolay unutturabildiğini görmedin mi? "Onun etrafındaki gerginlik?"

Aria omuz silkti. "Daha kötüsü de olabilirdi. Çoğu erkek ona bu kadar zor anlar yaşattığın için seni affetmezdi ama o senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor."

Öyle miydi? Matteo'dan asla emin olamadım. Duygularını saklamakta, dünyaya göstermek istediği maskeyi seçmekte çok iyiydi. "Onun tarafında mısın?" Niyetimden biraz daha güçlü bir şekilde sordum.

"Ben onun tarafında değilim. Sadece sana kaçmanın bir alternatifini göstermeye çalışıyorum."

Şaşırılmış bir halde, "Neden? Bu hayatı hiç istemediğimi biliyorsun. Neden beni bu hale getirmeye çalışıyorsun?"

Kalır
mısın
?"

Aria bileğini kavrayarak ters ters baktı. "Çünkü seni kaybetmek istemiyorum, Gianna!" "Beni kaybetmeyeceksin."

"Evet, kaçacağım. Bir kere kaçtın mı, bir daha birbirimizi göremeyiz, belki konuşamayız bile. Tabii mafyanın izini sürmesini riske atmadan bunu yapmanın bir yolunu bulamazsak."

Elbette aklımın bir köşesinde kaçışımın sonucunun bu olacağını biliyordum ama bu düşünceye dayanamayarak bir kenara itmiştim. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Benimle gelebilirsin."

Aria şaşkınlıkla dudaklarını araladı ve daha o konuşmadan cevabını biliyordum. "Yapamam."

Başımı salladım, ondan uzaklaştım ve bakışlarımın New York'ta dolaşmasına izin verdim. Birkaç kez göz kırptım. "Çünkü Luca'yı seviyorsun."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Evet, ama tek neden bu değil. Fabi ve Lily'yi de arkamda

bırakamam ve bu hayatla barıştım. Bildiğim tek şey bu. Ben bununla iyiyim."

Suçluluk duygusu üzerime çöktü. "Gidersem onları terk edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Anlayacaklar. Herkes bu dünyada yaşamaya uygun değildir. Sen her zaman normal bir hayat yaşamak istedin ve onlar hala bana sahip olacaklar. Kendini düşünmek zorundasın. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Kollarımı ona doladım ve yüzümü saçlarına gömdüm. "Mutlu olabileceğimi sanmıyorum
burad
a."

"Çünkü bir katille evlenmek istemiyorsun, çünkü Matteo'nun yaptıklarıyla

yaşayamazsın." "Hayır," dedim sessizce. "Çünkü kendimi bu konuda iyi görebiliyorum."

Aria geri çekildi, soluk kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Bunun nesi yanlış?"

Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istedim çünkü içimden bir ses Aria'nın

Luca'dan önce bu soruyu sordu. "Luca'nın yaptıklarını onaylıyor musun? Onun gibi bir adamla evli olduğun için geceleri hiç suçluluk duymuyor musun?"

"Onun gibi adamların olduğu bir aileden geliyoruz." Geri adım attı, kolları iki yanına düştü.

"Kendimi suçlu hissetmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Ama normal insanlar suçluluk hisseder. Ne kadar berbat durumda olduğumuzu görmüyor musun? Ben böyle olmak istemiyorum. Hayatımı düşmanlarını doğrayan bir adamla geçirmek istemiyorum."

Aria baktı ama bir şey söylemedi. O kadar üzgün ve kırgın görünüyordu ki, aptal ağzımı açtığım için kendimi tekmelemek istedim.

"Özür dilerim. Seni kötü hissettirmek istemedim. Ben sadece..." Çelişkili duygularımı Aria'ya nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözümü yarıda kestim. "Riske girmem gerektiğini biliyorum. Tüm bunlardan uzaklaşmaya çalışmalı ve şiddetin ve berbat ahlak kurallarının olmadığı bir hayat yaşamalıyım. Bunu yapmazsam her zaman pişman olacağım."

"Asla geri dönemeyeceğini biliyorsun. Bir kere kaçtın mı geri dönüş yok. Matteo ona bu şekilde hakaret ettiğin için seni affetse bile, evlenene kadar cezandan Outfit sorumlu olacak. Ve mafyadan kaçmak ihanettir."

"Biliyorum."

"Outfit ihaneti ölümle cezalandırır. Çünkü sen bir Made Men değilsin.

seni genelevlerinden birine atacak ya da Matteo'dan çok daha kötü biriyle evlendirecek."

"Biliyorum."

Aria omuzlarımı kavradı. "Gerçekten mi? Çok az insan mafyadan kaçma riskini göze alır ve bunun bir nedeni vardır. Çoğu insan yakalanır."

"Çoğu insan ama hepsi değil."

"Mafyadan başarıyla kaçan birini hiç duydunuz mu?"

"Hayır, ama kimsenin bize onlardan bahsedeceğinden şüpheliyim. Ne babamın, ne Matteo'nun ne de Luca'nın aklımıza fikir sokmak gibi bir derdi var."

Aria içini çekti. "Bunu yapmaya gerçekten kararlısın." "Evet."

"Tamam," dedi. Ondan yardım istemek için mükemmel bir andı ama bunu yapamayacağımı, ondan bunu isteyemeyeceğimi fark ettim.

Elbette Aria'nın Aria olarak sorulmasına gerek yoktu.

"Bunu tek başına yapamazsın. Başarılı olmak istiyorsan benim yardımına ihtiyacın olacak."

Kız kardeşime baktım, benim güzel, cesur kız kardeşime. Sık sık kaderin acımasız bir cilvesiyle ayrı doğmuş ikizler olduğumuzu düşünürdüm. O, uğruna ölebileceğim tek kişiydi. Ve eğer kalmamı isteseydi, bensiz yaşayamayacağını söyleseydi, tereddüt bile etmezdim. Kalırdım, Matteo ile evlenirdim. Onun için. Ama Aria benden bunu asla istemezdi. Aria bana dünyamızda iyiliğin de var olduğunu hatırlatan tek şeydi ve etrafımızdaki karanlığın onu yozlaştırmasına asla izin vermeyeceğini umuyordum. "Hayır," dedim kararlılıkla. "Bunu kendi başıma yapabilirim."

Ama Aria yorumumu görmezden geldi.

"Kaçmana yardım edersem, Cosa Nostra'ya ve dolayısıyla kocama ihanet etmiş olurum," dedi gözlerinde mesafeli bir bakışla.

Başımı salladım. "Haklısın. Ve bu riski almana izin veremem. Bu riski almana izin vermeyeceğim."

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Hayır, sana yardım edeceğim. Tek seçeneğin benim. Ve eğer birisi

yapabiliyorsa, o zaman sensin. Tüm bunların bir parçası olmayı hiç istemedin."

"Aria, kendin söyledin, yaptığım şey ihanet ve mafya kendilerine ihanet edenlere çok sert davranır. Luca affedici bir tip değil."

"Luca bana zarar vermez." Sesinde en ufak bir şüphe belirtisi yoktu. Ne yazık ki ben onun inancını paylaşmıyordum. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o elini kaldırdı.

"Yapmayacak. Salvatore Vitiello hâlâ hayatta olsaydı, işler farklı olurdu. Onun yetkisi altında olurdum ama Luca Capo ve beni cezalandırmayacak."

O zalim piç kurusuna nasıl böyle güvenebilirdi? Birini, hayatını hiç tereddüt etmeden onun ellerine bırakacak kadar çok sevmek nasıl bir şey olmalıydı? "Belki adamları ona başka seçenek bırakmaz. O yeni bir Capo ve zayıf görünürse adamları isyan edebilir. Luca gücünü riske atmaz, senin için bile. Made Men için önce Familia gelir."

Aria üzerinde yarattığım etkiden dolayı bir duvarla konuşuyordum. "Güven bana," dedi basitçe. "Ben sana güveniyorum. Güvenmediğim kişi Luca."

"Ve eğer düşünürseniz, Familia'ya gerçekten ihanet etmiş olmayacağım. Matteo'yla evlenene kadar hâlâ Outfit'in bir parçasısın. Bu da yaptığımın en fazla Outfit'e ihanet olduğu anlamına geliyor, ancak onlara bağlı değilim, bu yüzden onlara ihanet edemem."

"Her ne olursa olsun. Luca bunu bu şekilde görmeyebilir. Familia'ya ihanet etmesen bile, yine de Luca'nın arkasından iş çeviriyorsun. Matteo'nun beni bulmak için elinden geleni ardına koymayacağından bahsetmiyorum bile."

"Doğru," dedi Aria yavaşça. "Seni avlayacaktır." "Eninde sonunda ilgisini kaybedecek."

Aria kuşkulu görünüyordu. "Belki. Ama ben olsam buna güvenmezdim. Onu bulamayacağından emin olmalıyız.

sen."

Üstümüzde gökyüzü koyu griye dönüyordu, yaklaşan bir yağmur fırtınasının ilk işaretleri. Eğer ben

Batıl inançlarım olsaydı, muhtemelen bunu kötü bir alamet olarak görürdüm. "Aria, bu konuda sana gelmemeliydim. Bu işe karışamazsın."

Aria gözlerini devirdi. Bu o kadar bana ait bir şeydi ki, konuşmamızın ciddiyetine rağmen gülümsemekten kendimi alamadım.

"Beni bundan vazgeçirmeye çalışma. Sana yardım etmezsem ve yakalanırsan kendimi suçlu hissederim" dedi.

Sıkıca.

"Ve bana yardım ettiğin için başın derde girerse kendimi suçlu hissederim." "Sana yardım ediyorum. Hikayenin sonu."

"Bunu sana nasıl telafi edebilirim?"

"Sadece mutlu ol, Gianna. İstedğin hayatı yaşa, tek istediğim bu."

Bu tipik Aria içindi. Bu boktan dünyanın dışında bir hayatı hak eden biri varsa, o da O olmak. Gözyaşlarımla savaşıarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kahretsin."

Aria gülümsedi. "Gel hadi. Seni ne zaman ve nasıl uzaklaştıracığımızı bulmamız gerekiyor."

"Sanırım bu ziyaret sırasında denemek için biraz geç kaldın?" Göğsümdeki ağırlık hissinden kurtulmak için zorla gülümsedim.

"Evet. Ama New York'a gittiğinde kesinlikle kaçmak zorunda kalacaksın. Babamın adamlarından asla kaçamazsın."

Ne yazık ki haklıydı. Babam bir saniye bile gözünün önünden ayrılmama izin vermedi. Bana güvenmiyordu. Hapishanemde eksik olan tek şey bacak demirleriydi. "Ama Romero her zaman etrafta."

Aria ve ben oturma odasına doğru baktık, Lily Romero'nun söylediği bir şeye gülüyordu. Çok mutlu görünüyordu. "Sanırım onu yakamızdan düşürebiliriz," dedi Aria.

"Bir dahaki sefere Lily onun dikkatini dağıtmak için etrafta olmayacak. Bunu bilmesini istemiyorum."

Aria başını salladı. "Bir yolunu bulacağım. Onu daha önce bir kez kandırdım. Bunu tekrar yapabilirim. Luca bana güveniyor. Romero beni başlangıçta olduğu kadar takip etmiyor."

Suçluluk duygusu yine içimi burktu ama görmezden geldim. "Ülkeyi terk edebilmek için bir pasaport almalıyım. Amerika'da asla güvende olamam."

"Avrupa'ya gitmelisin."

"Her zaman Sicilya'yı ziyaret etmek istemişimdir," diye şaka yaptım.

Aria glmekten kırıldı. "Evet, kulağa kusursuz bir plan gibi geliyor."

"Paraya ihtiyacım var. Belki babamın para yığınınını nerede sakladığını bulabilirim."

"Hayır, fark eder. Luca'nın parasını almak zorundayız. Parayı almadan önce son dakikaya

kadar beklersek, çok geç olana kadar fark etmeyecektir."

"Emin misin?" diye sordum.

Aria başını salladı ama gözlerinde bir tereddüt titreşimi vardı.

"Belki başka bir yerden para bulabiliriz. Tefecilerden birinden borç isteyebilirim. Geri

almaları için buralarda olmayacağım," dedim çabucak.

Aria hemen başını salladı. "Tüm kredi köpekbalıkları ya Familia'ya ya da Bratva'ya ait.

Yakalanmanın en hızlı yolu bu olurdu."

"Familia'ya soramayacağımı biliyorum ama Rus kredi kpekbalıklarına ne demeli? Onlara

kim olduğumu açıklamak zorunda değilim. Finansal sorunları olan sıradan bir kızmışım gibi

davranabilirim."

Aria bunu düşünür gibi oldu ama sonra başını salladı. "Bu çok riskli. Bu adamlar tehlikeli."

Gmmeye alıştığım anılar bir gelgit dalgası gibi yeniden su yüzüne ıktı. Ruslar

malikaneye saldırdığında dehşete kapılmışım. Korkunç bir şekilde leceğimizden, tecavüze

uğrayacağımızdan ve işkence greceğimizden emindim. Bratva'yla bir daha hiçbir şey yapmak

istemiyordum ama Aria'nın o günün görüntülerinin beni hl ne kadar rahatsız ettiğini bilmesine

gerek yoktu. Çoğu zaman onları kendimden uzak tutmayı başarıyordum ve Avrupa'ya, dünyadan uzak

bir yere gittiğimde umarım sonsuza dek yok olacaklardı. "Aria, sen tüm o tehlikeli adamların

korktuğu adamla evlisin."

"Ve sen de o tehlikeli adamları kesen adamla nişanlısın," dedi. "Ama Ruslar bizim

adamlarımızdan daha kötü. Hiç onurları yok."

Bunun mümkün olup olmadığından emin değildim ama bu tartışmayı yapacak havada

değildim. "Tamam, tefeci yok ama ya sahte pasaport? Onu bir yerden bulmam gerekecek. Rüşvet

verebileceğimiz biri var mı?"

Bir başka rüzgâr bizi yırttı, vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. Aria yaklaştı

Birbirimize sokulana kadar. "Kimse Luca'ya karşı gelemmez." "Biz

hariç," dedim homurdanarak. "Bana bunun delilik olmadığını söyle."

"Bu çılgınca ama bir yolunu bulacağız." Durakladı, beni inceledi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Gülümsedi. "Bir fikrim var. Hani insanlar hep birbirimize benzediğimizi söyler ya?"

"Yakından bakarsan öyle değil. Senden birkaç santim daha uzunum ve bir de bu var."

Saçımın bir tutamını kaldırdım.

"Evet ama saçını sarıya boyarsak kimse senin ben olduğundan şüphe etmez. Luca'nın parayı sakladığı yerde birkaç tane farklı isimlerde sahte pasaportu var, eğer ülkeyi hızlıca terk etmemiz gerekirse. Onlardan birini kullanabilirsin."

"Luca onları takip edebilecektir."

"Evet, ama o zamana kadar çoktan Avrupa'ya inmiş olacaksınız. Oraya vardığınızda pasaportunuzu bir kenara atabilir ve yeni bir pasaport almanın bir yolunu bulana kadar pasaportsuz seyahat edebilirsiniz. AB'de sınır kontrolü yok, bu nedenle Avrupa içindeki diğer ülkelere geçmenizden bir sakınca olmayacaktır."

Vücudumda umut alevlendi. "Bu gerçekten işe

yarayabilir." "Yarayacak."

Birbirimize baktık. "Yani gerçekten kaçıyorum," diye fısıldadım.

"Evet," dedi Aria sessizce.

"Ne zaman?"

"Bir sonraki ziyaretinizde, planımızın her ayrıntısını gerçekten düşünmek için zamanımız olacak."

Bunu gerçekten yapacağıma inanamıyordum ama şimdi bir yanımdan gerçekten istediğimin bu olup olmadığını merak etse bile geri adım atmayacaktım.

Mayıs ayında Aria'yı tekrar ziyaret etmeme izin verildi; Matteo ile evliliğimi nihayet kabullenmiş gibi davranmam babamın bana karşı daha hoşgörölü olmasını sağlamıştı.

Yalan söylemek bir zamanlar benim için zordu ama bu konuda daha iyi olmaya başlamıştım.

Chicago'dan ayrılmadan önce Lily ve Fabi'ye sarıldım, bunun onları son görüşüm olabileceğini biliyordum ama bu düşünceyle oyalanmama izin vermedim. Bu işleri daha da zorlaştıracaktı. Eğer ağlamaya başlarsam, birileri şüphelenebilirdi.

New York'a vardığımda Aria beni havaalanından yeni bir korumayla birlikte aldı. Yeniden bir araya gelmemizin buruk bir yanı vardı. Aria ve ben ayrıldıktan sonra yeni adam bana hızlıca başıyla selam verdi. "Kim o?" Fısıldadım.

"Bu Sandro. Matteo'nun adamlarından biri." Yani Matteo benim için bir koruma seçmişti bile, gelecekte karısı olarak yaşamam için, Matteo etrafta olmadığında beni kafese kapatacak birini.

Çatı katına çıktığımızda, yeni korumam bizi yalnız bırakma bahanesiyle mutfğa çekildi. Sanki onun sürekli gözetimi altında böyle bir şey varmış gibi. Aria ve ben kanepenin yanında oyalanıyorduk. "Luca hâlâ Romero'ya bütün gün seni korumasını mı söylüyor?"

Aria omuz silkti. "Romero'nun yanımda olmasından rahatsız değilim, özellikle de Luca meşgulken. Sandro çoğunlukla Cesare'nin yerini aldı ama daha önce beni hiç izlemedi. "

"Burada çıldırmadan önce Luca'dan üniversiteye gitmene ya da başka bir şey yapmana izin vermesini istemelisin. Ben de senin mutlu olmanı istiyorum, Aria. Ben gittikten sonra iyi olacağını bilmek istiyorum."

"Merak etme. Son birkaç haftadır senin kaçışını planlamakla meşguldüm," dedi Aria alaycı bir gülümsemeyle ama sesinde bir parça hüznü vardı.

İkimiz de kahve yapmakta olan Sandro'ya baktık. "Sandro denen adam neden burada gerçekten?" "Senin yüzünden."

"Baş belası olduğum için mi?"

"Hayır," dedi Aria gülerek. "Çünkü Matteo, New York'a taşındığında koruman olacak adamı tanımanı istiyor."

"Harika, ne kadar düşünceli." Yine hayatımla ilgili, kimsenin benimle tartışma zahmetine katlanmadığı bir karar. Sandro'ya başımı sallayarak, "Ondan nasıl kurtulacağız?" diye sordum.

"Bir planım var." Aria çantasını açtı ve küçük bir şırıngayı işaret etti. Şaşkın bakışlarım üzerine açıkladı: "Bana Luca'nın Lily'de kullandığı sakinleştiriciyi bodrumdaki bir çekmecede bulduğunu söylediğini hatırladım. Malikâneye son gittiğimde gizlice oraya indim ve ihtiyacımız olanı aldım."

Gözlerim büyüdü. "Sen bir dahisin, Aria."

"Pek sayılmaz."

Gözlerimiz bir kez daha korumamıza doğru kaydı. Telefonuyla meşguldü. "Ona sakinleştiriciyi nasıl enjekte edeceğiz?" Ben sordum. "Uzun boylu, güçlü ve muhtemelen yetenekli bir dövüşçü."

Aria dudağını ısırды. "Onun dikkatini dağıtmalıyız. Belki ben onunla konuşurum, sen de iğneyi kalçasına saplarsın?"

"Ya kazara iğneyi kırarsam ya da o iğneyi parçalarsa?"

"İkinci bir şırıngam var ama hepsi bu kadar, o yüzden ilk seferde doğru yapmaya çalışmalıyız." Aria denerse çok kötü biri olabilirdi. "Dozajın doğru olduğuna emin misin?"

"Zarar görmesini istemediğim için ambalajın üzerinde yazan dozu azalttım."

"Tamam. Yine de onu bir süreliğine bayıltmaya yeter, değil mi?"

Aria başını salladı. "Muhtemelen onu bağlamalıyız. Silah dolabında koli bandı buldum." Kocasının silahlarını nerede sakladığını biliyor muydu? "Luca sana gerçekten güveniyor olmalı."

Aria hiçbir şey söylemedi ve ben de konuyu ona getirdiğim için kendimi kötü hissettim. Benim için evliliğini nasıl riske attığını ona hatırlatmak zorunda mıydım?

"Hadi," dedi bir süre sonra. "Şunu yapalım. Matteo ve Luca birkaç saat içinde dönecekler. O zamana kadar gitmiş oluruz."

Hâlâ telefonunda bir şeyler okumakta olan Sandro'ya bir kez daha baktıktan sonra şıngayı hızla bana uzattı. Sonunda telefonundan başını kaldırıp tezgahın üzerine koyan Sandro'ya doğru yürürken onu arkama sakladım.

"Kahve ister misiniz?" diye sordu kendi fincanına doğru başını sallayarak. Kibardı ve kahverengi gözleri dostçaydı. Çok tehditkâr *görünmüyordu* ama bunun beni yanıltmasına izin vermedim.

Aria onun yanında tezgâha yaslandı ve avucunu karnına bastırdı. Sandro kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi ve sonra bacakları büküldü. Bana sorarsanız biraz aşırıya kaçmıştı ama Sandro düşünmeden hareket etmiş olmalıydı çünkü ona uzandı. *Benim şansım.*

Kolumu uzattım ve şırıngayı kalçasının arkasına saplayıp sakinleştiriciyi enjekte ettim. Sandro tısladı, Aria'yı bıraktı ve içgüdüsel olarak saldırdı. Kolumu yakaladı ve mutfak adasına doğru savruldu, sırtım acıyla çarptı. Bir çığlık attım.

"Ne oluyor lan?" diye soludu, gözleri öfkeyle Aria ve benim aramda gidip geliyordu. Telefonuna uzandı ama Aria onu itti. Tezgâhtan fırladı, yere düştü ve mermerin üzerinde kaymaya başladı. Sandro sendeleyerek ona doğru yürüdü, hareketleri her zamankinden daha az koordineliydi. Hızla telefona doğru koştum ve onu tekmeleyerek uzaklaştırdım. "Aptal kaset nerede?"

Aria başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Sandro bana ters ters baktı. "Ne yapıyorsun?" diye hırladı. Bana doğru ilerledi, eli göğüs kılıfındaki silahı arıyordu. Bizi silah zoruyla tutmak mı istiyordu?

Çok uzağa gidemedi. Bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine düştü. Başını bir köpek gibi salladı, sonra tekrar ayağa kalkmaya çalıştı.

"Aria!" Çığlık attım. Ya bu işe yaramazsa? Ya planımız daha başlamadan bittiyse?

Başlad
ı mı?

"Geliyorum!" Elinde bantla bana doğru koştu. "Kollarını tut."

Sandro'nun kollarını arkasından çekmeye çalıştım ama o sersemlemiş haliyle bile çok güçlüydü. O

beni silkeledi.

"Bu yeterli sakinleştirici değil!"

Aria panik içinde, "Ona zarar vermek istemiyorum," dedi.

Tekrar kollarını tutmaya çalıştım ama sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı ve beni iterek

şekilde. Aria hızla hareket etti ve ikinci şırıngayı bacağına sapladı. Bu sefer neredeyse anında dizlerinin üzerine çöktü, sonra da yan tarafına düştü. Aria ve ben onu bağlamak için hızlıca çalıştık, sonra Aria boğazına dokundu.

"O iyi mi?" Ben sordum.

"Evet, öyle görünüyor. Umarım ona çok fazla şey vermemişsinizdir."

"O uzun bir adam. Eminim iyi olacaktır." Ayağa kalktım. Aria da aynısını yaptı ve sonra yine aceleyle çıktı. Birkaç dakika sonra elinde bir yığın dolar ve iki pasaportla döndü. Bir an için benimle gelmeye karar verdiğini ve bu yüzden tek pasaport olmadığını düşündüm, sonra bu düşüncenin ne kadar saçma olduğunu fark ettim.

"Al." Her şeyi bana uzattı. "Bu yaklaşık on bin dolar eder. Bu seni bir süre idare eder ve her ihtimale karşı iki pasaport. Ama Avrupa'ya vardığında onlardan gerçekten kurtulmalısın."

Her şeyi çantama doldurdum, sonra bavulumu aldım.

"Hazır mısın?" Aria tereddüt ederek sordu.

"Olabileceğim kadar hazırım." Gülümsememe karşılık vermedi, sadece telefonunu tezgâha koymadan önce Sandro'ya bir kez daha baktı. Bizi takip etmelerini engellemek için ben de aynısını yaptım.

Asansörle aşağı indik ve bir taksi çağırdık. Trafik bizden yanaydı ve kırk beş dakika sonra JFK havaalanının önünde durduk.

Kalkış alanına girdikten sonra, Aria geride kalırken ben Amsterdam'a tek yön bilet almak için doğruca bilet gişesine gittim; pasaporttaki fotoğraf benden çok ona benziyordu ve yan yana dursak kimse aldanmazdı.

Sahte pasaportu yavaşça tezgâha doğru kaydardım. Kadın fotoğraftaki kız gibi sarı saçlarım olmamasına rağmen fotoğrafa zar zor baktı. Muhtemelen onları kızıla boyadığımı düşündü. Yirmi dakika sonra, elimde özgürlüğe giden biletle Aria'ya doğru yürüdüm. Daha heyecanlı hissedeceğimi düşünmüştüm, oysa sinirlerim midemi öyle sıkıyordu ki kusacağımdan korkuyordum, ama Aria'nın görmesine izin veremezdim.

"Peki nasıl gitti?" diye sordu endişeyle.

Cevap olarak bileti salladım. "Saçımı bile sormadı."

"Bu iyi, ama Amsterdam'a gittiğinizde görünüşünüzü değiştirmeniz gerekiyor."

Gülümsedim, endişesinden etkilenmiştim ve aynı zamanda gerçekten doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Bu Aria'yı son görüşüm olabilirdi. Bırakın hayatımın geri kalanını, onsuz geçireceğim bir yılı bile hayal edemiyordum. "Merak etme."

Küçük bir parçam Matteo'nun öğrendiğinde ne hissedeceğini merak ediyordu. Ortadan kaybolmamın onun gururunu zedelemekten başka bir işe yarayacağını sanmıyordum. Bu aşkla, hatta duygularla ilgili değildi.

Aria tekrar ana girişe doğru baktı. "Uçağın ne zaman kalkıyor?" "İki saat içinde. Muhtemelen güvenlikten geçmeliyim."

"Bir araba kiralayacağım ve kırmızı bir ringa balığı olarak şehir dışına süreceğim. Luca seninle birlikte kaçtığımızı düşünecek. Belki bu sana ek zaman kazandırır. Uçaktan iner inmez bir tuvalete git ve peruğunu tak, Schiphol havaalanında seni arayan birileri olabilir."

Aria hızlı konuşuyordu ama bu onun sesinin nasıl titrediğini fark etmemi engellemedi. Benim için güçlü olmaya çalışıyordu.

Kollarımı ona doladım. "Benim için bu kadar çok şeyi riske attığın için çok teşekkür ederim. Seni seviyorum." "Konuştuğumuz blogu oluştur ve fırsatını bulur bulmaz bir güncelleme yayınla. Endişeleneceğim."

Eğer senden en geç yarın haber alamazsam," dedi, parmakları kürek kemiklerime batıyordu. "Bana mutlu olacağına söz ver, Gianna. Söz ver."

"Söz veriyorum." Böyle bir şey için söz verebilir miydin? Gözlerim öfkeyle yandı ama gözyaşlarımla savaştım. Hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüşmeden de bu yeterince zordu. Geri çekildim ve bir elimi gözlerimin üzerinde gezdirdim.

Aria gözyaşlarıyla mücadelesini kaybetmişti. "Eğer geri dönmek istersen, bir yolunu buluruz."

"Kendin söyledin, geri dönüş yok," dedim ve sonunda gerçeği anladım. İşte bu kadar.

Bu bildiğim hayata, aileme, evime, her şeye veda etmektir. Kollarımı indirerek Aria'dan bir adım geri çekildim. Bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. Hızla arkamı döndüm ve aceleyle

Güvenlik kontrolüne doğru. Aria'yı şimdi terk etmezsem cesaretimi kaybedecektim. Şüphe zaten kararlılığımı yiyip bitiriyordu ama bu benim tek şansımdı. Bunu kullanmak zorundaydım. Kendi hayatımı yaşamalıydim, kendi kararlarımı vermeliydim, dünyamızın dehşetinden uzaklaşmalıydim.

Güvenlik görevlisi beni durdurmadı. Kimse durdurmadı. Güvenlikten geçtikten sonra omzumun üzerinden Aria'nın durduğu yere bir kez daha bakma riskini göze aldım. Gözlerini silerek hızla uzaklaşmadan önce el sallayarak kolunu kaldırdı.

Sırtının kayboluşunu izledim. Kalbim ağırlaştı, boğazım düğümlendi. Henüz çok geç değildi. Hâlâ geri dönebilirdim. Sandro'yu uyuşturmak için saçma bir açıklama bulabilirdik. Henüz hiçbir şey kaybedilmemişti.

Birazdan binişlerin başlayacağı terminale gitmeden önce Amsterdam biletime, özgürlüğe giden biletime baktım.

Beklerken endişeyle etrafımı kontrol ettim ama kimse gelmedi. Neden gelsinler ki? Kimse bir şeyden şüphelenmemişti. Sandro nihayet birkaç saat içinde uyanıp Luca ve Matteo'yu aradığında uçakta olacaktım.

Uçağa bindiğimde kalbim boğazımda atıyordu. İlk kez ekonomi sınıfında seyahat ediyordum. Özel jet kullanmadığımız zamanlarda babam hep business ya da first class bilet almıştı. Kolçağımı kullanmakta ısrar eden bir yabancı ile pencere arasına sıkışmıştım. Sonunda havalanana kadar nefes almaya bile cesaret edemiyordum ve o zaman bile diğer yolcular arasında tanıdık bir yüz aramaya devam ettim. Sonunda koltuğuma yerleşip rahatlamam biraz zaman aldı. Artık geri dönüş olmadığına göre, endişemle karışık bir heyecan vardı içimde. Bu benim hayatımdı ve sonunda onu kendi ellerime alıyor, şimdiye kadar varlığımın her yönünü yönetenlerden kontrolü geri alıyordum. Özgür olacaktım.

Matteo

Luca'nın telefonu çaldı. "Evet, Romero?" Sessizlik. "Tekrar et."

Manhattan'daki kulüplerimizin geçen ayki kazançlarını kontrol ediyordum ki Luca'nın sesindeki gerginlikle başımı kaldırdım. Yüz ifadesi dizüstü bilgisayarımı kapatmama neden oldu. "Neler oluyor?"

Luca ayağa kalktı. "Romero Sandro'yu çatı katının zemininde uyuşturulmuş ve bağlanmış halde buldu. Aria ve Gianna gitmiş."

Doğrudum. "Şaka yapıyorsun."

"Böyle bir konuda şaka yapacağımı mı sanıyorsun?" diye yüzüme hırladı. Ben de ona ters ters baktım. "Aria'nın sana aşık olduğunu sanıyordum."

Luca bir an için bana yumruk atacakmış gibi baktı. Sonra arkasını döndü ve hışımlla Küre'nin bodrumundan çıktı. Ben de peşinden koştum. "Bu Gianna'nın suçu. Her sorunun kaynağı bu kız. Neden sana söylediğim gibi ondan uzak durmadın?" diye mırıldandı.

Keşke *bilseydim*. Nedense onu aklımdan çıkaramıyordum. Ve şimdi o kaçtı.

Benden.

"Özür dilerim patron," dedi Sandro tekrar, Luca'nın koltuğunda yarı kambur durmuş, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Kızın kaçmasına izin verdiği için onu öldürmek istedim. Onu asla gözümün önünden ayırmamalıydım. Ayağa kalktım ve tekrar odada volta atmaya başladım, gözlerim yatak odasının kapısına kaydı. Luca yirmi dakikadan fazla bir süre önce Aria'yla birlikte kapının arkasında kaybolmuştu. Kaçmamıştı. Hepsi göstermelikti. Nişanlımın kaçmasına yardım etmişti ama Luca'ya geri dönmüştü. Geri dönmüştü.

Normalde Luca'nın herhangi birinden bilgi alma becerisinden şüphe etmezdim ama bu Aria'ydı ve Luca ona zarar vermezdi. Benim için bile, nişanlımı bulmama yardım edebilecek tek kişi o olsa bile.

Romero koltukta oturduğu yerden, "Sabah izin almamalıydım," dedi.

"Bir koruma yeterli olmalıydı. Ben yeterli olmalıydım. Onlar sadece kızdı," diye mırıldandı

Sandro.

Hiçbir şey söylemedim. Çok kızmıştım. Nabzım şakaklarımda atıyordu. Bütün mobilyaları küçük parçalara ayırmak istiyordum. Sonunda yatak odasının kapısı açıldı ve Luca merdivenlerden indi. Yüzündeki ifadeden söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Sakın bana ondan bir şey öğrenemediğini söyleme," diye hırladım.

Luca kaşlarını çattı. "Bildiğim tek şey Gianna'nın JFK'den bir uçağa bindiği. Aria bana hiçbir şey söylemiyor ama muhbirlerimiz yakında Gianna'nın hangi uçağa bindiğini bana bildirecekler."

"Harika," diye mırıldandım. "Peki sonra ne olacak? Aria Gianna'nın planını biliyor. Birbirlerine her şeyi anlattılar. Gianna'yı bulmanın tek yolu karından geçiyor."

"Bana hiçbir şey söylemiyor."

Yanımdan geçmeye çalıştım. "O zaman onunla konuşmama izin ver."

Luca kolumu kavradı ve beni geri itti. "Ondan uzak duracaksın, Matteo."

"Paranızı, pasaportlarınızı çalmasına izin *verdiniz*. Adamlarımıza saldırmasına, sizi aptal yerine koymasına ve size ihanet etmesine izin verdiniz. Onu cezalandırmak istemelisiniz. Sen Capo'sun."

Luca'nın gözleri parladı. İnce bir buzun üzerinde yürüyordum ama umurumda değildi.

"Aria benim karım. Onunla nasıl ilgilendiğim seni ilgilendirmez. Sana Gianna'nın bela demek olduğunu söyledim ama sen dinlemek istemedin. Onu asla istememeliydin," diye hırladı.

Parmaklarım bıçaklarımı kavramak için can atıyordu. Ona sırtımı döndüm ve çatı bahçesine çıktım. Öz kardeşime saldırmadan önce sakinleşmem gerekiyordu. Luca ve ben küçükken ara sıra kavga etmiştik ama bu hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Bugün aramızdaki bir kavganın iyi bitmeyeceğini hissediyordum. İkimiz de çok kızgındık ve kan istiyorduk.

Kollarımı tırabzana dayadım ve gözlerimin New York'ta gezinmesine izin verdim. Gianna parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Geçen her saniye benimle arasına daha fazla mesafe koyuyordu. Gideceği yere vardığında, güvende olduğundan emin olana kadar koşmayı bırakmayacaktı. Yalnız ve korumasız olacaktı. Ya ona bir şey olursa?

Arkamda adımlar gıcırdadı ve gerildim ama omzumun üzerinden bakmadım. Luca yanımda durdu. "Scuderi'yi aradım. Çok kızgın ve tabii ki bizi suçluyor."

"Elbette," dedim sessizce.

"Gianna'nın peşinden iki adamını
gönderiyor." "Ben de onlarla gideceğim."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim. Scuderi'ye de söyledim. Onlarla Amsterdam'da
buluşacaksın." Döndüm. "Amsterdam mı?"

Luca başıyla onayladı. "Schiphol'e giden bir uçağa bindiği haberini aldım."

"Ne zaman gidiyorum?" Yaklaşan avın heyecanı damarlarımda yayılırken sordum.

"Dört saat sonra."

"Daha erken gitmem gerek."

"İmkansız. Elimden gelen her şeyi denedim."

"Lanet olsun. Ben geldiğimde Gianna çoktan gitmiş olacak."

"Onu bulacaksın. Sen tanıdığım en iyi avcısın. Onun hiç şansı yok."

Omzuna vurdum. "Bana burada ihtiyacın olmasına rağmen gitmeme izin
verdin."

"Düşünebildiğin tek şey Gianna ise bana pek faydan dokunmaz."

"Haftalar sürebilir," dedim. "Onu yakalayana kadar
dönmeyeceğim." "Biliyorum. Aria kaçmış olsaydı, ben de aynısını
yapardım."

Başımı salladım. Gianna benim olana kadar durmayacaktım. Tüm dünyayı aramam, her taşı
yerinden oynatmam, Amsterdam'daki her lanet olası insandan bilgi sızdırmam gerekse bile
umurumda değildi, Gianna'yı bulacaktım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gianna

Uçağın Amsterdam'a varması için geçen altı saat boyunca neredeyse hiç uyumadım. Aria için duyduğu endişe, yakalanma endişesinin yerini almıştı. Luca'nın yaptıklarını ihanet olarak görmeyeceğinden emindi ama ya yanılıyorsa? Tanrım, ben ne yapmıştım? Onu bu işe bulaştırmamalıydım, kaçma niyetimden ona bahsetmemeliydim bile.

Nihayet uçaktan inip göçmen bürosundan başarıyla geçtikten sonra bulduğum ilk tuvalete girdim ve kendimi küçük kabinlerden birine kilitledim. Çantamın dibinde Aria'nın bana verdiği peruk vardı. Uzun ve sarıydı. Yakından bakınca kimse buna aldanmazdı ama bugün saçımı boyayana kadar işimi görecekti.

Bekleme alanına girdiğimde korku boğazımı tıkadı, yarı yarıya New York'tan ya da Outfit'ten birinin beni beklemesini bekliyordum ama bu imkânsızdı. Matteo şimdiye kadar nerede olduğumu anlamış olsa bile, Cosa Nostra'nın Hollanda'daki herhangi bir suç örgütüyle yakın ilişkisi olmadığından oldukça emindim ve Sicilya'daki gangsterlerin Amsterdam'a kadar gelmeleri biraz zaman alacaktı. Şimdilik güvendeydim. En azından Doğu Yakası'ndan gelen bir sonraki uçak Schiphol'e inene kadar, ki bu da birkaç saat içinde olacaktı.

Anlamadığım dillerde konuşan insanların sesinden bunalmış bir halde bavulumla birlikte havaalanından hızla ayrıldım. Hollandaca birkaç kelime biliyordum ama dil öğrenme zahmetine girmemiştim; Hollanda hiçbir zaman bir mola yerinden fazlası olmamıştı.

Bir taksi çağırdım ve beni şehirdeki orta sınıf bir otele götürmesine izin vererek en ucuz odayı ayırttım. Jetlag ve uçuş nedeniyle yorgun hissetmeme rağmen, ihtiyacım olan birkaç eşyayı almak için tekrar dışarı çıkmadan önce sadece valizimi odaya bıraktım.

İki saat sonra küçük otel odamda açık kahverengi saç boyası, makas, bir

Süper pahalı tasarım kıyafetlerimden daha iyi uyum sağlamama yardımcı olacak birkaç yeni kıyafet, kontrollü bir cep telefonu ve küçük bir dizüstü bilgisayar. Dizüstü bilgisayarımı otelin kablosuz internetine bağladıktan ve Aria ile konuştuğumuz blogu kurduktan sonra, yeni bir yolculuğun başladığını ve varış noktama sağ salim ulaştığımı belirten kısa bir yazı yazdım. Her şey biraz şifreliydi ve muhtemelen Aria dışında kimse blogumu okumayacaktı. Daha kişisel bir şeyler yazmaya da daha kötüsü yeni telefonumu kullanarak onu arama isteğime direndim. Sesini duymak, iyi olup olmadığını bilmek istiyordum ama bunu riske atamazdım. Bu blog bile zaten riskliydi. Bunun yerine banyoya girdim ve saçımı değiştirdim.

İki saat sonra yeni yansıma baktım. Saçlarım karamel kahverengiydi ve çeneme kadar uzanan bir küt kestirmiştim. Elbette bu, insanların beni yakından tanımasına engel olmayacaktı ama yüzümü yeniden yapması için bir cerraha para vermediğim sürece, ki bunu yapmaya hiç niyetim yoktu, yeni bir saç kesimi yeterli olacaktı. Matteo'nun başka bir hedefe geçtiğinden ve benim güvende olduğumdan emin olana kadar şehirden şehre dolaşmam gerekecekti. Bu da muhtemelen biraz zaman alacaktı. Matteo beni ele vermeyeceğini defalarca söylemişti ve içimde ciddi olduğuna dair bir his vardı.

Beni yakalamasına fırsat vermeyecektim. Yarın Amsterdam'dan ayrılıp Paris'e gidecektim ve ondan sonraki gün nerede olacağımı kim bilebilirdi? Bu sonsuz seçenekleri olan yeni bir başlangıçtı.

Yurt odamın beyaz tavanına baktım. Son üç aydır yirmi farklı yerde yaşıyor, hiçbir yerde bir haftadan fazla kalmıyordum. Bazen sabah uyandığımda nerede olduğumdan emin olamıyordum, hatta bazen Chicago'ya döndüğümü sanıyordum ve bazen de kendimi Chicago'ya özlem duyarken buluyordum. Babam ve dünyamızın kuralları için değil, Fabi, Lily ve Aria için, hatta bazen annem için.

İnleyerek doğruldum ve her zamanki sabah alışkanlığımla yataktan kalkmadan önce kendime

şu anki takma adımı ve onu kapsayan her şeyi hatırlattım. Neredeyse öğlen olmuştu. Hâlâ bir rutin oluşturamamıştım. Çoğu günümü kaldığım şehri keşfederek geçirirken

Sürekli etrafımı kontrol ederdim. Bu takip edilme, avlanma korkusu hiç bitecek miydi? Bundan şüpheliydim. Ne zaman karanlık takım elbiseli bir adam görsem içimi panik kaplıyordu. Göz ucuyla Matteo'yu gördüğümü hayal ettiğim zamanların sayısını unutmuştum.

Henüz gerçek bir arkadaş edinmemiştim, ki bu o kadar da şaşırtıcı değildi; hiçbir yerde bir bağ kuracak kadar uzun süre kalmamıştım. En iyisi de buydu zaten. Henüz kimseyle yakınlaşma riskini göze alamazdım, belki de asla. Bu yalnız olduğum anlamına gelmiyordu. Nereye gidersem gideyim hep gençlik hostellerinde kaldım ve dünyanın her yerinden insanlarla tanıştım. Tabii ki onlara kendimle ilgili hiçbir şey söyleyemiyordum, adımlı bile. Şu anda kendime Elizabeth'in kısaltması olan Liz diyordum ve üniversiteden önceki yılımı Avrupa'yı gezerek geçiriyordum. Nereye gidersem gideyim hikayem aşağı yukarı buydu, sadece ismim değişmişti.

Herkese 7/24 yalan söylemek her türlü arkadaşlığı zorlaştırıyordu. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve haftalardır Aria'dan bir yorum almamış olmama rağmen neredeyse her gün güncellediğim blogumu kontrol ettim. Tam olarak otuz bir gündür. Gözlerim komodinin üzerindeki cep telefonuma kaydı. Son zamanlarda sık sık olduğu gibi onu aramak ve blogumu ziyaret etmesini engelleyen şeyin ne olduğunu öğrenmek için neredeyse dayanılmaz bir dürtü hissettim. Bunun benim güvenliğim için olduğuna dair bir his vardı içimde. Son yorumunda beni 'Avrupa'da keşfedilecek çok şey olduğu için tek bir noktada vakit kaybetmemem' konusunda uyarmıştı. Bunu Matteo'nun peşimde olabileceğine dair bir ipucu olarak algıladım ve son birkaç hafta içinde şehirden şehre atladım, hiçbir yerde bir ya da iki günden fazla kalmadım, ancak sürekli koşmaktan yorulmaya başlamıştım. Kilo vermişim ve kıyafetlerimin çoğu başkasına aitmiş gibi üzerimde duruyordu. Yeniden ait olmak, benim diyebileceğim bir yer bulmak istiyordum.

Giyindim ve kıyafetlerimi sırt çantama doldurdum. Yolculuğumun dört haftasında bavulumdan kurtulmuştum. Gittiğim her yere ağır bir bavul taşımak pratik değildi. Zaten eski eşyalarımın çoğuna da ihtiyacım yoktu. Bir daha ne zaman gece elbiseleri ve yüksek topuklu Louboutin'ler giyecektim? O hayat sona ermişti. Eski püskü sırt çantama, ucuz spor ayakkabılarıma ve kot pantolonuma baktım ve bir an için içimde asla özlemeyeceğimi düşündüğüm bir şeyin özlemi

uyandı. Mafyadan kaçmaya karar verdiğimde, kardeşlerimi çok özleyeceğimi biliyordum ve şimdiye kadar tek bir

Onları tekrar görmek, Aria'yla tekrar konuşmak, tekrar düzenli bir eve sahip olmak için Chicago'ya dönmeyi düşünmediğim bir gün bile olmamıştı ama şimdiye kadar eski hayatımın bana sağladığı lüksleri özlememeyi başarmıştım, en azından bu kadar ısrarla. Öyleyse neden birdenbire küçümsediğim şeyleri özlemeye başlamıştım?

Şimdiye kadar sahip olduğum her şey kan parasıyla ödenmişti ve bu noktaya kadar uçuşum bile bu şekilde finanse edilmişti. Ancak nakit param korkunç derecede azalmıştı ve kaldığım bir sonraki yerde bir iş bulmam gerekecekti, ancak bu, yankesicilik yapmayı denemediğim sürece birkaç günden daha uzun süre kalmam anlamına geliyordu, ki bu da mafya parasına göre büyük bir gelişme olmayacaktı, bunun için kimsenin öldürülmemesi dışında.

Sırt çantamı omzuma attım ve küçük odamdan çıktım. On beş dakika sonra çıkışımı yapmış ve 'Liz, Elizabeth'in kısaltması' olan alter egomu geride bırakmıştım. Bir sonraki varış noktam için yeni biri olacaktım. Belki bir Megan. Ağustos ayıydı ama tren istasyonuna doğru ilerlerken Viyana'nın üzerinde ağır bulutlar vardı. Görkemli binaları sevmiştim ama Avusturya'dan ayrılma vakti gelmişti. Neredeyse iki haftadır aynı ülkede yaşıyordum ve huzursuzlanmaya başlamıştım.

Berlin'e giden trenime bindikten sonra cep telefonumu kontrol ettim, hala yapmadığım aptalca bir alışkanlıktı.

düştü. Kimseden bir mesaj almadım. Tarih gözüme çarptı. 15 Ağustosth . Matteo ile evlenmem gereken gün.

İstemedenden de olsa öpüşmemiz gözümün önünden geçti ve sırtımdan aşağıya doğru küçük bir ürperti yayıldı. Avrupa'ya geldiğimden beri üç erkekle öpüşmüştüm, hepsi de benim gibi kalıcı bir şeyle ilgilenmeyen sevimli yabancılardı ama hiçbirisi Matteo'yu öperken hissettiklerimin yanına bile yaklaşamamıştı. Belki de diğer erkeklerden daha fazla pratik yaptığı içindi. Matteo bir jigoloydu, buna hiç şüphe yoktu.

Ama beni en çok endişelendiren şey, tanıştığım her erkeği Matteo ile kıyaslarken kendimi bulmamdı ve her zaman yetersiz kalıyorlardı. Onlar kadar yakışıklı ya da ilginç değillerdi, altılı karın kasları yoktu ve en önemlisi onların yakınında olmak bana heyecan vermiyordu. Matteo'dan

(umarım) binlerce mil uzakta olmama rağmen, hala üzerimde bir güce sahip olması beni çok rahatsız ediyordu. I

Keşke beni öpmesine hiç izin vermeseydim, o zaman böyle bir sorunum olmazdı.

Bana Matteo'yu ve onun sinir bozucu derecede seksi ve kibirli gülümsemesini unutturacak hoş bir adam bulmam gerekiyordu. Belki bir sonraki durağım olan Berlin bu konuda yardımcı olabilirdi.

Gitmeye karar vermeden önce Berlin'de sadece dört hafta kaldım. Bir şeyler doğru gelmiyordu ya da belki de artık bir yerde uzun süre kalmaya alışmamıştım. En azından son üç hafta garson olarak çalışmış ve biraz para kazanmayı başarmıştım. Çok değildi ama bana Münih'e tren biletimi ve önümüzdeki birkaç gün için yiyecek almaya yetecek kadardı. Ancak otel odası için hiçbir şeyim kalmamıştı, bu da büyük bir sorundu.

Uçuşumun başında çok fazla harcama yapmıştım, tutumlu olmayı hiç öğrenememiştim. Büyürken para hiç sorun olmamıştı. Mafyadaki kadınların asla vazgeçmek zorunda kalmadığı bir şey varsa, o da paraydı. Şımarık bir velettim, bunu fark etmeye başlamıştım.

Münih'e vardığım anda bunun işe yarayacağını biliyordum. Şehirle ilgili her şeyi çok sevmiştim ama hala bir oda tutacak paramın olmaması gibi bir sorun vardı. Geceyi sokaklarda geçirmek istemiyordum. Ne kadar güvenli olacağından emin değildim. Şehir merkezinde yürürken, şarkı söyleyen ve enstrüman çalan birkaç kişi fark ettim ve bu işten hızlı para kazanıyor gibiydiler. Yere koydukları şapkaların içinde her zaman bir yığın Euro para vardı.

Piyano çalabiliyordum. Babam Aria, Lily ve beni konuşmaya başladığımız andan itibaren ders almaya zorlamıştı ama benim ne bir piyanom ne de müzik yapmak için kullanabileceğim bir klavyem vardı. İyi bir şarkı söyleme sesim vardı, kesinlikle heyecanlanacak bir şey değildi ama en azından insanların kulaklarını tutmak istemesine neden olmuyordu. Belki denemeye değerdi.

Bir sonraki köşede renkli saçlı üç kızıdan oluşan bir grup şarkı söyleyip gitar çalıyordu ve ben de onlara doğru yöneldim. Sonunda mola verdiklerinde onlara yaklaştım. Gerçekten İngilizce konuştuklarını umuyordum. Benim yaşlarımda görünüyordlardı. "Hey. Acaba sizin yaptığınızı

yapabileceğim ve insanlar için şarkı söyleyebileceğim bir yer biliyor musunuz? Param bitti ve bu benim tek şansım.

bu gece bir oda için ödeme."

Kızlar birbirlerine baktılar ve kısa mavi saçlı kız çözemediğim bir aksanla, "İzin almanız gerekiyor," dediğinde beni anlamadıklarına yarı yarıya ikna olmuşum. Münih'te yetkililer oldukça katıdır. İzin almadan sokaklarda müzik ya da başka bir sanat dalı icra ederseniz size ceza keserler."

"Lanet olsun. İzin almak kolay mı?"

Pembe saçlı kız başını salladı. "Hayır. Sadece birkaç izin veriyorlar ve burada müzik yapmanıza izin vermeden önce şarkı söyleyebildiğinizden ve gerçekten enstrüman çalabildiğinizden emin oluyorlar."

İçimi çektim ve binanın duvarına yaslandım. Üç kız bir kez daha bakıştıktan sonra bana dönmeden önce Almanca olmadığı kesin olan bir dilde fısıldaştılar. "Küçük bir daireyi paylaşıyoruz. İstersen bir iş bulup kendi evini tutana kadar oturma odasındaki kanepede uyuyabilirsin."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

Mavi saçlı kız gülümseyerek başını salladı. "Sırt çantalı gezginsin, değil mi?" "Evet. Üniversiteden önce Avrupa'yı geziyordum."

"Hepimiz Hırvatistan'dan geliyoruz ama son birkaç ayımızı Münih'te geçiriyoruz. Burayı seveceksiniz." Pembe saçlı kız ayağa kalktı. "Peki senin adın ne?"

Kim olmak istediğime karar vermeden önce bir an tereddüt ettim. "Gwen."

Belki Münih sonunda kalabileceğim ve hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar verebileceğim bir yer haline gelirdi.

Sadece birkaç gün olması gereken bu süre iki aya dönüşmüştü. Hâlâ Hırvatistan'dan gelen üç çılgın kızla aynı daireyi paylaşıyordum. Arkadaş olmuştuk ve çok olmasa da kanepedeki yerim için kira ödüyordum. Elbette hayatımın her bölümü yalan üstüne yalan üzerine kuruluydu ama bazen olduğum kişi olmadığımı neredeyse unutuyordum. Bir kafede garson olarak iş bile bulmuşum.

çoğunlukla turistlere hitap ediyordu ve Almancam büyük ölçüde gelişmişti.

Sonunda kalmak istediğim bir yer bulduğuma göre, biriyle çıkmayı denemeye karar vermiştim. Ev arkadaşlarım beni Kanada'dan gelen, uzun rastalı bir müzisyen olan Sid ile tanıştırdığında, onun alışabileceğim biri olduğunu ve belki de Matteo ile paylaştığım o aptal öpücüğü unutturabileceğini biliyordum.

Sid, Matteo'ya hiç benzemiyordu. İçinde büyüdüğüm dünyadaki erkeklere hiç benzemiyordu. Vegan, barışsever bir idealistti ve idealleri konusunda başkalarını ikna etmekten asla çekinmezdi. Saatlerce mandıraların dehşeti ve NRA'nın tehlikeleri hakkında konuşabilirdi. Bazen kim olduğumu bilseydi ne derdi diye merak ederdim.

Bu idealist dünyayı iyileştirme çabasının onun maskesi olduğunu fark etmiştim. Belki de herkes bir tür maske takıyordu. Başlangıçta yeni ve sevimli olan şey, kısa sürede beni rahatsız etmeye başlamıştı. Yine de Sid'den ayrılamıyordum çünkü bu nihai bir başarısızlık gibi görünecekti. Sid gibi biri bile beni Matteo'yu düşünmekten alıkoyamıyorsa, kim alıkoyabilirdi ki?

Sid'in eli gömleğimin altına girdi, sonra sütyenimi çözdü. İtiraz eder gibi bir ses çıkardım. Ortak dairemin oturma odasıydık, yani ev arkadaşlarımdan biri dönerse ona gösteri yapacaktı. Parmak uçları gitar çalmaktan pürüzlüydü. Ben sırtüstü yatana ve o da yarı yarıya üstüme çıkana kadar beni itti. Dili ağzımda çok fazla yer kaplıyor gibiydi ve bayat duman tadı geliyordu. Neden sigara içen bir adamın seksi olduğunu düşünmüştüm ki? Belki teoride öyleydi ama tadı ve kokusu beni pek heyecanlandırmıyordu. Kotumun düğmelerini açmaya başladı ve azgın bir köpek gibi çıkıntısını bacağıma sürtmeye devam etti.

"Seni istiyorum, Gwen," diye mırıldandı Sid, pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirmeye çalışıyordu bile. Gwen. İlk defa bu isim beni duraksatmamıştı. İki ay aynı ismi kullanmak yeni bir kimliğe alışmak için sihirli bir engel gibi görünüyordu. Ne yazık ki bu ismi daha uzun süre kullanamayacağımı hissediyordum. Münih çok rahat olmaya başlamıştı ve Sid de çok fazla olmaya başlamıştı. Çok ısrarcı davranıyordu.

"Henüz değil," diye homurdandım, sıkıntımı ve kızgınlığımı gizlemeye çalışarak. Bu onun

hatası değildi.

öpüşme seanslarımızdan hoşlanmıyordu. Neredeyse dört haftadır çıkıyorduk, bu yüzden benimle yatmak istemesi o kadar da şaşırtıcı değildi. Ve beni neyin durdurduğundan bile emin değildim. Sid kötü bir adam değildi. Birkaç bira içtikten ya da esrar çektikten sonra komik olabiliyordu ve gitar çalıp şarkı söylemesi de hiç fena değildi. Yine de bu ilişkiye tam olarak bağlanmak istemiyordum, bir adım daha atmak istemiyordum. Evden kaçmadan önce, korumalarımın kurtulduğumda tanıştığım her erkekle yatağa atlayacağımı düşünmüştüm; her şeyden çok Matteo'ya ve babama inat, beni durduran neydi?

"Hadi, Gwen. Bunu senin için iyi yapacağım," dedi elini külotumun içine sokmaya çalışırken.

Bacaklarımı sıkıca kapattım ve elini ittim. Bana dokunmasını istemiyordum. Nedense bunu ilk onun yapacağı fikri beni hasta ediyordu. "Gerçekten havamda değilim. Ve regl oluyorum," dedim daha fazla dırdır etmesini engellemek için. Bu lanet bir yalandı. Son birkaç ayın stresi regl olmamı neredeyse tamamen engellemişti.

Ama o bunu bilmiyordu. Sadece bu öpüşme seansının bitmesini istiyordum, böylece dizüstü bilgisayarımı alıp nereye kaçacağıma karar verebilecektim. Sid hemen yeni bir kız bulurdu. Sevimli Kanada aksanı, rahat yapısı ve rasta saçları Alman kızları arasında çok popülerdi.

Kızgınlığını gizleme zahmetine bile girmedi, bu da bende onu itme ve her şeyin bittiğini söyleme isteği uyandırdı. "Hiç havanda değilsin," diye homurdandı Sid. "En azından bana mastürbasyon yap."

Bu talebi karşısında içimde bir öfke patladı. Tepki vermeyince elimi tuttu ve pantolonundaki şişkinliğe bastırdı. Barışsever idealist şimdi neredeydi?

Bir gürültüyle kapı açıldı. Sid ya da ben kıpırdayamadan üç adam içeri daldı. Matteo da onlardan biriydi. Vay anasını.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gianna

Matteo öndeydi, siyah saçları dağınıktı ve dışarıdaki yağmur fırtınası yüzünden ıslanmıştı, beyaz gömleği vücudunun üst kısmına yapışmıştı. O anda, onu unutabileceğimi düşündüğüm için kendimi neredeyse aptal gibi hissediyordum. Tanıştığım tüm erkeklerin toplamından daha erkekti. Koyu renk gözleri önce bana, sonra da hâlâ Sid'in kasıklarına bastırıldığı elime kaydı. Neye uğradığına dair hiçbir şüphe yoktu ve yüzü öfkeyle çarpıldı.

"Ne oluyor lan?" Sid bağırdı.

"Kapa çeneni, kapa çeneni" diye bağırmak istedim. Ama buna fırsatım olmadı. Matteo birkaç adımda odayı geçti, Sid'i kolundan yakaladı ve üzerimden çekti. Sid yere sertçe düştü, yüzü önce acıyla sonra da öfkeyle buruştu. Matteo üzerimde yükseliyordu, burun delikleri alev alevdi, gözleri neredeyse siyahtı ve içlerinde saklanma isteği uyandıran bir bakış vardı. Bakışlarını doğrudan karşıladım. Beni korkutmak istiyordu. Korkum ona asla vermeyeceğim bir şeydi.

Sid tökezleyerek ayağa kalktı ve neredeyse pantolonunu kaybediyordu. İşimi 'kolaylaştırmak' için bir noktada fermuarını açmış olmalı. Matteo'ya doğru yöneldi. Ayağa fırladım, işler daha da kötüye gitmeden müdahale etmem gerektiğini biliyordum.

"Bu daireden çık yoksa polis çağırırım," dedi Sid. Tanrım, hayır.

Matteo bana öyle bir bakış attı ki bu durumun ne kadar tehlikeli olduğunu anladım. Benim için değil ama mafya hayatı denen bu lanet sefaletin içine asla sürüklenmemesi gereken biri için.

"Ciddi değil," diye ağzımdan kaçırđım.

Sid ters ters baktı. "Aynen öyle." O an için barışsever ideallerini unutmuş gibiydi.

Matteo henüz silahını çekmemişti. Kendimi bunun iyiye işaret olduğuna ikna etmek istedim ama yanındaki iki adama bir anlık bakışım kalbimin ayakkabılarımın içine düşmesine neden oldu. İkisi de babamın adamlarıydı ve kapıyı çoktan kapatmış, ifadesiz yüzleriyle kapının yanında duruyorlardı. Kapalı bir kapı asla iyi bir şey değildi. Söyleyebileceğim hiçbir şey fikirlerini değiştiremezdi çünkü babamın emirlerine göre hareket ediyorlardı. Onlara ne söylediyse onu yapacaklardı. Şu anda bana yardım edebilecek tek bir kişi vardı.

Sid sanki onu yumruklamak istiyormuş gibi Matteo'nun yüzüne doğru yaklaştı. Matteo kılını bile kıpırdatmadı, sadece Sid'in gözlerinde gördüğüm en korkunç bakışla ona baktı. Matteo'nun kim olduğunu bilmeseydi bile Sid karşısındaki adamın ne kadar tehlikeli olduğunu sezmiş olmalıydı. Sid bir adım geri çekildi, gözleri Matteo ile benim aramda gidip geliyordu. Sarsılarak harekete geçtim ve Matteo ile onun arasına girdim. "O hiçbir şey bilmiyor. Lütfen, bırak gitsin."

Babamın adamları güldü ve içlerinden biri kulağa 'sürtük' gibi gelen bir şey mırıldandı. Matteo'nun ifadesi daha da karardı. Babamın adamları beklenti içinde onu izliyorlardı. Kaçarak Matteo'ya hakaret etmişim, daha da kötüsü başka bir adamla birlikte olarak. Bizim dünyamızda Matteo'nun konumundaki bir adamın onurunu korumak için yapabileceği tek bir şey vardı. Matteo'yu sadece yüzünde kibirli bir gülümsemenin bir çeşidiyle görmüştüm, ama şimdi eğlenceden eser yoktu.

Sid aniden, "Gitsem iyi olacak," diyerek geri çekildi. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Korkak. Bu düşünce aklımdan geçtiği anda kendimi kötü hissettim. Kaçmak onun için gerçekten de yapılabilecek tek mantıklı şeydi. Beni Matteo'dan ya da babamın adamlarından koruyamazdı ama bunu denemeyecek olmasını asla anlayamazdım.

Babamın adamlarından biri, yanlış hatırlamıyorsam Stan ya da ona benzer bir şey, Sid'i kollarından yakaladı. Sid deli gibi debelenmeye başladı ama hayatında hiç kavga etmediği belliydi. Stan güldü, Sid'in kollarını sertçe geri çekti, sonra dizlerini Sid'in sırtına vurdu. Sid bir çığlık atarak dizlerinin üzerine düştü, sadece Stan'in tutuşuyla dik durabiliyordu.

"Hey! Kesin şunu!" diye bağırdım, onlara doğru koşmak istiyordum ama Matteo kolumu

kaptı ve beni durdurdu. Ona doğru döndüm, yüzüne hırlamak üzereydim ama kendimi durdurdum.

O Sid'in

kulağa ne kadar saçma gelse de tek şansımdı.

"Lütfen," dedim, yalvarmak ağzımda acı bir tat bıraksa da. Matteo'nun koyu renk gözleri bana bakarken titremedi bile. Yaptığım şeyden sonra bana yardım etmesini beklemek mantıksızdı. "Onu öldürme. Bırak gitsin. O bir tehlike değil."

"Ellerini senin üzerinde gezdiren o pisliği bağışlamamı mı istiyorsun? O enayinin benim olanı almasına izin verdin ve onun çekip gitmesine izin vermemi mi istiyorsun? Benden istediğin bu mu?" Matteo tehlikeli derecede sessiz bir sesle sordu.

Kötü bir karşılık vermek için yutkundum. Onun değildim, asla da olmayacaktım. Sid'le yaptığım hiçbir şey Matteo'yu ilgilendirmezdi. Sid'i becermiş olsaydım bile, bu yine de onu ilgilendirmezdi. Tanıştığım her erkekle yatmış olsam bile bu onu ilgilendirmezdi. Ona Sid'le yatmadığımı söylemem gerekiyordu. Her şeyi ele vermediğimi bilirse belki bu onu yatıştıırırdı. Benden hâlâ alabileceği bir şeyler olması egosunun hoşuna giderdi. Gururum dudaklarımı mühürledi.

"Dışarı çıkmalıyız. Kapıyı tekmelediğimizde birileri duymuş olabilir. Bu pislikten kurtulup yolumuza devam edelim," dedi Stan, dizini Sid'in sırtına tekrar vurarak. Sid'in gözleri kocaman olmuş, aramızda gidip geliyordu.

Matteo sertçe, "Sessizlik," dedi ve Stan dudaklarını kapattı.

Matteo'nun koluna uzandım, parmaklarım gömleğinin nemli kumaşını kazıyor, altındaki sert kasları hissediyordum. Sid'in hayatını kurtarmak istiyorsam gururumu ayaklar altına almalıyım. "Matteo, bu-"

Sözlerim bastırılmış bir silah sesinin sonik çatırtısıyla yarıda kesildi. Dondum kaldım, gözlerim gürültünün kaynağına doğru uçtu. Diğer Made Man susturuculu bir Glock'u Sid'in birkaç dakika önce kafasının olduğu noktaya doğrultmuştu. Öne doğru yığılmıştı, başı gevşek bir şekilde sarkıyordu ve yere kan damlıyordu. Stan Sid'in kollarını bıraktı. Ceset devrildi ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Gözlerimi diktim ve baktım. Elim yavaşça Matteo'nun kolundan aşağı kaydı.

"Sana onu öldürme emrini ben mi verdim?" Matteo hırladı.

"Bu Outfit'in işiydi. Seninle evli olmadığı sürece bizim yetki alanımıza giriyor ve buradaki pislik de öyle." Stan, Sid'in cansız bedenini tekmeledi. İrkildim. İçimde bir canavar kuduruyordu, Stan'in lanet gözlerini oymak istiyordum, hepsini öldürmek istiyordum ama felç olmuştum.

Kan Sid'in başının etrafına yayıldı ve saçlarını ıslattı. Midem daraldı. Bu kadar kanı daha önce sadece üç kez görmüştüm. İlkinde Luca Raffaele'in parmağını kestiğinde, ikincisinde Aria'yu uyuşturan adamı hallettikten sonra Luca'nın gömleğinde ve üçüncüsünde Ruslar bize saldırdığında. Bazılarının söylediği gibi, *benim* bile şüphelendiğim gibi kolaylaşmamıştı. İçimde hiç kolaylaşmayacakmış gibi bir his vardı.

Stan bana doğru başını salladı. "Peki ya diğer tanıklar? Burada yalnız yaşamıyorsun."

Gözlerimi kırptım, dehşet beni öylesine sarmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum. Ev arkadaşlarımı da öldürmelerine izin veremezdim. Kızlar bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Bunu hak etmemişlerdi. Gözlerim Matteo'yu buldu. Babamın adamlarına dönmeden önce bakışları yüzümü aradı. "Burada işimiz bitti."

Stan itiraz edecek gibi görünüyordu ama diğer adam omzunu dürttü. Stan bana ters ters bakarak kapıyı açtı ve koridoru kontrol etti. "Temiz. Hadi gidelim."

Tekrar Sid'in bedenine döndüm. Matteo bir kolunu belime doladı. Onun tarafına bakmadım. Sanki onu hayata bağlayan tek şey benim dikkatimmiş gibi gözlerimi Sid'den kaçıramazdım. O çoktan ölmüştü. Beyninin parçaları yerdeki kızıl denizi süslüyordu.

Matteo beni önce kapıya, sonra da koridora doğru yönlendirdi. Stan önümüzdeydi, diğer adam ise arkamızdaydı. Etrafım sarılmıştı. Etrafım sarılmıştı. Kaçmaya çalışmalıydım. Olasılıklar her zaman bana karşı olmuştu. Bu beni daha önce hiç durdurmamıştı. Belki de bu kaçmak için son şansımdı. Amerika'ya döndüğümde kapana kısılmış olacaktım. Vazgeçmek benim doğamda yoktu. Her zaman kendi savaşımı kendim verdim, ama şimdiye kadar cesaretimin bedelini sadece ben ödedim. Bu gece bir masum, dünyanın karanlığıyla hiç kirlenmemiş biri, hayallerimin, özgürlük isteğimin, bencilliğimin bedelini hayatıyla ödemişti. Kaderden kaçabileceğimi, kanlı bir dünyadan kaçabileceğimi düşünmüştüm ama istemedim de olsa masumları o dünyaya sürüklemiştim.

Bununla yaşayabilir miyim?

Emin değildim.

Belki de etrafımızdaki herkese sefalet ve ölüm getirmek doğamızda vardı. Belki de bu yüzden kendi aramızda kalmak bizim için en iyisiydi. Aria uzun zaman önce bu doğrultuda bir şeyler söylememiş miydi?

Aria. Sonunda onu tekrar görebilecektim. Şu anda tutunduğum iyi haber buydu. Bunu atlatmamı sağlayacaktı. Her zaman olduğu gibi.

Matteo'nun bileğimi tutuşu acı vericiydi. Gözlerinde net bir mesaj vardı, artık beni yakalamıştı ve bir daha asla kaçmama izin vermeyecekti.

Her şey bir sisin ardında gerçekleşiyor gibiydi. Bir arabanın arkasına itildim ve Matteo yanımdaki arka koltuğa kaydı, sonra lastik gıcırıltılarıyla uzaklaştık. Son iki aydır evim dediğim yerin yok oluşunu izledim. Alnımı soğuk cama dayadım. Göz kırpmaya bile cesaret edemiyordum. Gözlerimi her kapattığımda, göz kapaklarımın arkasında kıpkırmızı bir ışık parlıyordu. Sid benim yüzümden ölmüştü.

Arka planda Matteo'nun telefonda biriyle konuştuğunu duyabiliyordum ama odaklanamıyordum. Her şey bitmişti. Şimdi beni babama geri götürecekti ve hiçbir şekilde merhamet beklemeyeceğimden hiç şüphem yoktu. Sadece Outfit'e değil, New York'a da ihanet etmiş, babamın ve Matteo'nun itibarını kaybetmesine neden olmuşum. Cezalandırılacaktım. Ön koltuğun arkasından ters ters bakan Matteo'ya baktım. Sütyenimi hızla tekrar bağladım ve yerine yerleştirdim. Tabii ki Matteo fark etti.

Öfkeli olduğu belliydi. Aklında benim için ne tür bir ceza olduğunu merak ediyordum. Altı aydır kaçıyordum. Beni intikamdan başka bir nedenle istiyor olamazdı. Kuralları biliyordum. Artık evlenmeye layık değildim. Matteo'nun muhtemelen çoktan yeni bir nişanlısı vardı ve benimle uğraştıktan sonra hayatına devam edecekti. Eğer beni öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapardı. Bu, Chicago topraklarına ayak bastığım anda babamın bunu yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

Bir havaalanı otelinin önünde durduk ve Matteo bana döndü, gözlerinde açık bir uyarı vardı.

"Uçuşumuza kadar önümüzdeki birkaç saati burada geçireceğiz. Eğer birinden yardım istemeye kalkarsan, bu

kan gölüne dönecek, anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. Sonra Matteo beni arabadan çıkardı ve içeri götürdü. Asansörlere doğru ilerleyip dördüncü kata çıkarken kimse bize dikkat etmedi.

Matteo beni uzun bir koridordan geçirerek sade beyaz bir kapının önüne getirdi.

Stan ve diğer Outfit adamı da durdu. "Carmine ve benimle birlikte odamıza gelmeli. O hâlâ Outfit'in bir parçası," dedi Stan, gözleri vücudumda gezinirken. Onlarla aynı odaya girersem onun ve diğer adamın bana ne yapacağını biliyordum.

"O benim. Onu bir daha gözümün önünden ayırmayacağım. Şimdi siktir git. Gianna ve benim konuşmamız gereken konular var," diye homurdandı Matteo. Anahtar kartını yuvaya yerleştirdi ve kapıyı açtı.

Stan ve Carmine birbirlerine baktılar ama itiraz etmediler. Sonra Stan bana acımasız bir gülümseme gönderdi. "Ona biraz terbiye öğret."

Matteo beni odaya sürükledi, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve yüzüme dehşet verici bir ifade yerleştirdi. "Oh, yapacağım."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gianna

Matteo beni yatağa fırlattı. Sonra üstüme çıktı. Kollarımı başımın üstündeki yatağa bastırdı, dizleri kalçalarımın yanındaydı. Gözleri öfkeden neredeyse simsiyahtı. Merhamet için yalvarmamı mı istiyordu? Ondanaf dilememi mi? O zaman uzun bir bekleyişi vardı.

"Birinin benim olanı almasına izin veriyorsun," diye hırladı, gözleri sahipleniciliğiyle bedenimi kavuruyordu. Sanki beni öpecekmiş gibi eğildi. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti ama o sadece kaşlarını çatı. "Baban seninle istediğimi yapmam için bana izin verdi. Yaşaman ya da ölmen umurunda değil. Sana ne yaptığım umurunda değil. Sanırım seni sert bir şekilde cezalandırmamı bile onaylardı."

Hiç şaşırmadım. Kaçarak ailemize utanç getirmeden önce babam bana zaten zar zor tahammül ediyordu. Şimdi muhtemelen benden şeytan gibi nefret ediyordu. Neredeyse Matteo'nun bana zarar vermesini istiyordum. Sid'in ölümüne sebep olduğum için bunu hak etmiştim. Matteo'nun bana zarar vermekte hiç zorlanmayacağını biliyordum. Neler yapabileceğini görmüştüm. Belki fiziksel acı sonunda içimde hissettiğim ıstırabı bastırırdı.

Matteo

Gianna sanki ona ne yaptığım umurunda değilmiş gibi hiçbir şey söylemedi.

Ondan alıştığım ateşin bir kısmını nihayet gösterip göstermeyeceğini görmek için bileklerindeki tutuşumu sıkılaştırdım, ancak küçük bir irkilmeye rağmen tepki vermedi.

Saçına yaptığı şeyden nefret ediyordum. Açık kahverengiydi, artık sevdiğim ateşli kızıl değildi. En azından kesmemişi.

Gözlerim, tişörtünün yukarı kalktığı yerden görünen çıplak karın bölgesine takıldı. Başka

birinin ona dokunduğu, her yerine dokunduğu düşüncesi her şeyi parçalamak istememe neden oldu.

Benim olması gerekiyordu. *Yalnız benim.*

Bir an için öfke o kadar kör ediciydi ki onu incitmek istedim, bana ait olduğunu göstermek istedim, onu o kadar sert becermek istedim ki diğer her şeyi unuttu. Belini kavradım, parmaklarım yumuşak teninde gezindi. Benim. Şu andan itibaren sadece benim. Babası, onu kendisine geri götürmeden önce istediğim gibi kullanabileceğimi söylemişti. En başından beri benim olan bir şeyi ondan alırsam kimse gözünü kırpmazdı. Dokunuşumla gerildi ama yine de bir şey söylemedi. Gözleri teslim olmuş gibiydi. Her zamanki öfkesinden eser yoktu.

Benimle kavga etmedi, hiçbir şey yapmadı. Bana bir bez bebeği hatırlattı. Muhtemelen herkesin benden yapmamı beklediği şeyi yapmamı, isteksiz olsa bile onu becermemi, benden af dileyene kadar canını yakmamı bekledi. Bunu yapabiliirdim ama yapmak istemedim. Yaptıklarına ve beni ne kadar kötü gösterdiğine rağmen onu hâlâ istiyordum, sadece vücudunu değil.

"İtaatkâr olmak sana göre değil," dedim sessizce. Parmak uçlarımin altında nabzı hızlandı. İfadesinin beni inandırmak istediği kadar kayıtsız olmadığının tek işaretiydi bu. Belki de ona ne olduğunu umursamıyordu çünkü onu birlikte bulduğum piç yüzünden kalbi kırılmıştı.

Bu fikir içimde yeni bir öfke patlamasına yol açtı ve kontrolümü kaybetmeden önce onu hızla serbest bıraktım. Üzerinden kaydım ve yatağın kenarına oturdum, yüzünde beliren şaşkınlık ve şok ifadesini görmezden gelmeye çalıştım. Ellerimi sıkıp açarak yere baktım. Eğer Carmine o pisliği öldürmemiş olsaydı, muhtemelen ben de yapardım. Hâlâ yapmak istiyordum, beyninin, altında Gianna'nın bedeninin anısını barındıran kısmını kesip çıkarmak istiyordum.

Gianna yavaşça, sanki çok hızlı hareket ederse saldırabileceğimi düşünmüş gibi dikkatlice oturdu. "Bana tecavüz edip işkence etmeyecek misin?"

Neredeyse gülecektim. Herkesin beklediği buydu. Hatta bizim dünyamızdaki çoğu erkek onun bunu hak ettiğini düşünüyordu. Ona döndüm, bakışlarım güzel yüzünde gezindi. Hafızamın beni inandırdığından bile daha güzeldi, şimdi bile solgun ve gözleri yaşlardan şişti.

"Yapacağımı mı sandın?" Şaşırtıcı derecede sakın bir sesle sordum. Geniş mavi gözleriyle beni izlediği için kızgınlığının bir kısmı aniden kaybolmuştu.

"Evet. Babamın adamları kesinlikle öyle düşündü. Yüz ifadelerini görmedin mi? Muhtemelen benimle işiniz bittiğinde onlara bir şans vereceğinizi umuyorlardır."

Tabii ki, biz avdayken bunu bana defalarca söylemişlerdi. Şu anda ne olduğunu düşündüklerini biliyordum. Kahretsin, bir yanımlı haklı olmalarını diliyordu. Ben iyi bir adam değildim. "Babanın adamları umurumda değil, baban da benim umurumda değil. Ve eğer sana ellerini sürerlerse, onları öldürürüm. Sana zarar veremezler, kimse veremez."

Kaşları çatıldı. "Chicago'ya döndüğümde babam beni cezalandıracak."

Gerçekten onu o pislik babasına teslim edeceğimi mi düşünüyordu? Altı ay boyunca sadece onu ele vermek için peşinden koşmamıştım. Sırıttım. "Chicago'ya geri dönmüyorsun, Gianna. Benimle New York'a geliyorsun."

Yüzünden umut ve rahatlama geçti. "Aria'ya mı? O iyi mi? Bana yardım ettiği için başı belaya mı girdi?"

Nedense verdiği yanıt beni rahatsız etti. "Aria iyi," dedim ayağa kalkıp pencereye doğru yürümeden önce. "Şu adam, onu sevdin mi?" diye sorarken sırtımı ona dönmedim.

Eğer 'evet' derse ne yapacağımdan emin değildim. O pisliği daha fazla incitemezdim ve onu da incitmek istemiyordum, peki ne yapabilirdim? Başka birini, tercihen uzun zamandır sinirlerimi bozan Outfit'ten iki pisliği öldürürdüm ve belki de bunu yaparken, onu bir daha gördüğümde lanet olası babasını da öldürürdüm.

"Sid?" diye sordu titrek bir sesle ve o anda neredeyse kendimi kaybediyordum. Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatarak baktım. Gözleri gerçekten de yaşlarla nemlenmişti.

"Adının ne olduğu umurumda değil," diye homurdandım.

Kahretsin, o adamı öldürmeyi çok istiyordum. O pisliği diriltmenin bir yolu olsaydı, sırf onu tekrar öldürebilmek için bir milyar dolar öderdim. Yavaşça, acı çektirerek.

"Adı Sid'di," dedi inatla, gözlerine tanıdık bir parıltı geri dönmüştü. Soruma hâlâ cevap vermemişti. "Onu seviyor muydun?"

"Hayır," dedi tereddüt etmeden. "Onu çok az tanıyorum." Eğer söylemeseydi çok

sevinecektim.

gözyaşlarıyla savaşıır gibi alt dudağını ısırmaya başladı. Çok üzgün görünüyordu ve sonra sol gözünden bir damla yaş süzüldü. Birkaç kez göz kırptı.

"Madem onu sevmiyordun, o zaman neden ağlıyorsun?"

Ters ters baktı. Sanki kızması için bir nedeni varmış gibi baktı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Ben yaratılmış bir adamım, Gianna. Birçok insanın öldüğünü gördüm, kendim de birçok kişiyi öldürdüm." Ve doğru

Şimdi yeniden öldürmeyi dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum.

"Sid ölmeyi hak etmedi. Benim yüzümden öldü. O asla yanlış bir şey yapmadı."

Ne oluyor lan? Gerçekten mi? "Yanlış kıza dokundu. Ona ait olmayan bir şeye dokunduğu için öldü.

dokun."

Gianna başını salladı. "Onu kendin öldürmek istedin, değil mi? Bu yüzden durdun

Stan mi? Sid'in hayatını bağışlamak istediğin için değil."

Bu onu gerçekten şaşırttı mı? Benim ve çetenin diğer tüm üyelerinin canavar olduğuna ikna olmuş biri olarak, nişanlıma el uzatan o pisliği öldürme isteğime garip bir şekilde şaşırmış görünüyordu.

Cevap veremedenden telefonum çaldı. Luca'nın adı ekranımda yanıp sönüyordu. Arabadayken ona sadece kısa bir mesaj göndermiştim. Beni aramayı denemişti ama özel jetimizin pilotuyla kısa bir konuşma dışında kimseyle konuşacak havada değildim ama Luca'yı tanıyorsam vazgeçmezdi. Bir iniltiyi bastırarak telefonu açtım ve tekrar Gianna'ya döndüm.

"Onu yakaladım' yazan bir mesaj, senden aldığım tek şey bu mu?" dedi öfkeyle. "Meşguldüm."

Arka planda Aria'nın yüksek sesini duyabiliyordum ama neyse ki Luca onu açmamıştı. Histerik bir kadınla, hele de nişanlımın kaçmasına yardım eden kadınla konuşacak havada değildim. New York'ta sabahın erken saatleriydi, Luca bir kez olsun karısının uyumasına izin veremez miydi?

"Neyle?" Durakladı. "Hayır, söyleme bana. Bilmek istemiyorum." "Ona

zarar verdi mi?" Aria benim duyabileceğim kadar yüksek sesle sordu.

Ben bir şey söylemedim.

Luca sesini alçalttı. "Yaşıyor mu?" "Siktir git."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Aria hâlâ arka planda konuşuyordu. "Karına kız kardeşinin iyi olduğunu söyle."

Luca boğuk bir sesle, "Gianna iyi," dedi, sonra bana döndü. "Ne zaman döneceksin?" "Uçağın kalkmasına iki saatten az kaldı."

"Scuderi'yle buluşmak için doğrudan Chicago'ya uçuyorsun. Değil mi?"

"Seni çoktan aradı, değil mi?" Dedim. Stan ve Carmine, Gianna'yı yakaladıktan sonra patronlarına kesinlikle bir mesaj göndermişlerdi. Bu elbette onun da Sid'den haberdar olduğu anlamına geliyordu.

"Tabii ki o yaptı. Kızı altı aydır kaçaktı. Bu büyük bir haber." "Sakın bana kızına kavuştuğu için mutlu olduğunu söyleme."

"Hayır, en azından Aria'yla aynı sebepten değil. Onun cezalandırıldığını görmek istiyor. Ona ve sana itibar kaybettirdi. Duyduğuma göre onu başka bir adamla yakalamışsın. Haberin hızla yayılacağının farkındasın. Scuderi, Gianna'yı cezalandırarak halka gösteri yapmaya hevesli. Bu konuda ona yardım etmenizi bekliyor."

Dişlerimi sıktım. "Umurumda değil. Onu Chicago'ya götürmeyeceğim. Onunla konuşmak istiyorsa New York'a gelebilir."

"Yaptığı şeyden sonra onu korumak mı istiyorsun?" "Evet."

"Matteo, bu Outfit'in işi. O senin karın değil ve Avrupa'nın yarısıyla yattıktan sonra kimse senden onunla evlenmeni beklemiyor."

"Dikkatli ol," diye tısladım.

"Lanet olsun. Onu unutamaz mısın? Becer onu, artık bir önemi yok, sonra da onu babasına

"Aria hâlâ kız kardeşi hakkında böyle konuştuğunu duyacak durumda mı?" diye sordum.

"Hayır. Familia'yı düşünmem gerek. Gianna bunu kendi başına açtı. Onu Chicago'ya götürmelisin, Matteo. Onun için savaşı göze alamam."

"Siktir git, Luca. Sen benim kardeşimsin. Benim tarafımda olman gerekmez mi?"

"Sen aklını kaçırmışken değil."

"Siktir git."

Luca telefonun diğer ucunda iç geçirdi. "Dinle, onu terk etmen gerektiğini söylemiyorum. Onu Chicago'ya götür ve babasına teslim ediyormuş gibi yap. Sonra da onunla bir anlaşma yap. Kız hâlâ sana söz vermiş durumda, o yüzden seni reddetmeyecektir. Muhtemelen onu elinden çıkardığı için mutlu olacaktır. Aria ve ben de oraya uçacağız. Şu anda pilotumuza e-posta gönderiyorum. Bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

"Tamam, onu Chicago'ya götürüyorum. Ama Scuderi ne derse desin, onu almadan gitmeyeceğim. O benim."

"Pekala, ama herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Ve inanın bana, Gianna'nın babası tarafından incitilmesine izin vermek gibi bir niyetim yok. Aria kardeşini seviyor ve ben de Aria'nın mutlu olmasını istiyorum, bu yüzden Scuderi'nin onu öldürmesine ya da incitmesine izin vermeyeceğim. Onu bizimle birlikte New York'a geri getireceğiz, hatta eğer gerçekten istediğin buysa karın olarak bile."

"Scuderi herhangi bir nedenle aynı fikirde değilse ona karşı çıkacaksınız." "Karşı çıkacağım. Senin için ve Aria için."

"Yemin et."

Luca tekrar iç çekti. "Yemin ederim. Sen ve Aria benim ölümüm olacaksınız."

Neredeyse gülümseyecektim ama telefonu kapattım. Tekrar Gianna'ya döndüğümde endişeli bir ifadeyle beni izliyordu, ona baktığım anda bunu gizlemeye çalıştı ama pek başaramadı. Son birkaç aydır bazen onu bulamayacağımdan, çok zeki olduğundan emin olmuştum; yanıldığıma

sevinmiştim. "Geleneklere göre seni Outfit'e ve babana teslim etmem gerekiyor."

Korku yüzünde parladı. Gianna aptal değildi; ona ne olabileceğini biliyordu.

Babam vasiyetini aldı. Dante Cavallaro'nun müdahale edip etmeyeceğinden emin değildim ve umurumda da değildi. Korumacılık duygusu içimi kapladı. Onun kaderi hakkında karar vermeye hakları yoktu. Bu ona kaçmakla hata ettiğini, benim onun için doğru adam olduğumu gösterme şansımdı. Uzun bir süre bana baktı, yüzü korumasız ve savunmasızdı. Bu onun daha önce sadece iki kez gördüğüm bir yanıydı: Aria uyuşturulduğunda ve Gianna Rusların elindeyken. Ona hâlâ kızgındım, hâlâ öfkeliydim, özellikle de ona fırsat verirsem yine kaçacağını bildiğim için, ama bir yanımda da geri döndüğü için mutluydu.

"Seni Chicago'ya götüreceğim ama yanından ayrılmayacağım, Gianna. Sana bir daha benden kaçma şansı vermeyeceğim."

Gianna

Bugün olanlardan sonra, bir daha kaçma riskini göze alabileceğimden emin değildim.

Matteo'nun telefonu tekrar çaldı ve küfretti. Dikkatimin dağılmasına sevinmişim. Bakışlarının yoğunluğu, öpüştüğümüzden beri savaşımaya çalıştığım bir parçamla konuşmuştu. Tekrar uzandım ama gözlerimi kapattığım anda Sid'in bedeninin görüntüleri zihnimde canlandı. Matteo onu öldürmemiş olsa bile, bu onun hatası olmadığı anlamına gelmiyordu. Carmine önce davranmasaydı o da aynısını yapardı.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü koluma bir şey dokunduğunda şiddetle sarsıldım. Gözlerimi açtığımda Matteo'nun üzerimde gezindiğini gördüm. Alaycı bir gülümsemeyle doğruldu. "Böyle uykuya dalabildiğine göre Sid'in ölümü seni çok fazla rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

Ayağa kalktım, bilerek acımasız davrandığını bilerek ama aynı zamanda bunun doğru olup olmadığını merak ederek ters ters baktım. O kadar duygusuz muydum? İtiraf etmek istediğimden daha mı çok Matteo'ya benziyordum? Hayır. Sid'in ölümünü rüyamda görmüştüm ve onu düşündüğümde göğsüm bir mendenenin içindeymiş gibi hissediyordum.

"Gitmemiz gerek. Uçağımız yakında kalkıyor." Matteo beni ayağa kaldırmak için bileğimi kavradı ama aniden sinirlenerek bileğimi geri çekti. Matteo tekrar bana uzandı ve beni ayağa

kaldırıp vücuduna yasladı. "Dikkatli ol, Gianna. İki saatten az bir süre önce seni başka bir adamla oynaırken gördüm. Kontrolümle gurur duyuyorum ama senden alabileceklerimin de bir sınırı var."

Sözlerimi yuttum ve Matteo'nun beni odadan çıkarmasına izin verdim. Stan ve Carmine çoktan koridorda bekliyorlardı. Gözleri beni tepeden tırnağa taradı, sonra Stan şöyle dedi: "Şaşırtıcı bir şekilde hâlâ yara almamış. Eğer nişanlım etrafta dolaşıp başka erkeklerle düzüşseydi, onu eşek sudan gelinceye kadar döverdim."

"Senin lanet fikrini önemsiyor gibi mi görünüyorum?" Matteo tehlikeli bir şekilde sordu. Stan'in önerdiği şeyi tam olarak neden yapmadığını merak ederek ona bir bakış attım. Şimdilik çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Kendimi korumak benim güçlü yanımdı değil ama ölüm babamın benim için düşündüğü şeye tercih edilebilir olsa bile tamamen intihara meyilli de değildim.

Yirmi dakika sonra Outfit'in özel jetine bindik ve ben pencerenin yanındaki koltuğa oturdum. Matteo karşıma oturdu ama sohbet etmedi. Uçuş boyunca kimse benimle konuşmaya çalışmadı. Matteo'nun zamanı sakinleşmek için kullandığına dair bir his vardı içimde. Ara sıra beni izlediğini fark ediyordum ama gözlerindeki bakışı okuyamıyordum. Uçuşun yarısında tuvalete gitmek için ayağa kalktığımda Matteo da ayağa kalktı.

Yorumumu yuttum ve arka taraftaki tuvalete doğru yürüdüm. Kapıyı açmama rağmen Matteo geri adım atmayınca kendimi daha fazla tutamadım. Kendimi korumaya lanet olsun. "Beni işerken mi izleyeceksin? Uçaktan atlayarak kaçacak değilim ya."

"Hepimizi öldürmek için uçağın duvarında bir delik açmayı denemekten geri kalmayacağınızı düşünüyorum."

Ciddi miydi? Ağzının kenarı seğirdi ama sonra ifadesi tekrar sertleşti. Bir an için gözlerimiz kilitlendi, sonra hızla küçük tuvalete girdim ve kapıyı kapattım. Matteo beni durdurmadı ama beni beklediğini ve muhtemelen garip sesler duymak için beni dinlediğini biliyordum.

Duvara yaslandım ve gözlerimi kapattım. Korku ve hüznün bedenimi kasıp kavuruyordu ve hıçkırıklara boğulmamak giderek zorlaşıyordu. Neredeyse Matteo'nun beni tartaklamasını dileyecektim. Neden düzgün bir insan gibi davranmak zorundaydı ki?

"Ne yapıyorsun sen? Beni o lanet kapıyı tekmelemeye zorlama," diye mırıldandı Matteo.

Beni duyacağını bile umursamadan, iki dakika sonra tekrar dışarı çıkmadan önce işimi

hallettim. Matteo'nun gözleri sanki bir şeyler çevirdiğime dair bir işaret arıyormuş gibi üzerimde geziniyordu.

Bir şeyler. Yapabileceğimi düşünseydim gülerdim.

Koltuklarımıza döndük ve sessizliğimize devam ettik.

Chicago'ya indiğimizde midem düğüm düğümdü. Havadayken bir dakika bile uyumamıştım. Yakında babamla yüzleşmek zorunda kalacağımı bilmek beni sürekli uyanık tutuyordu. Daha dün ev arkadaşlarımla pizza yemiş ve yazın Hırvatistan'a gitmek için planlar yapmıştım ve şimdi hayatım bir kez daha kontrolümden çıkmıştı. Daha da kötüsü, Outfit tarafından sert bir cezaya çarptırılabilirdim. Matteo'nun beni babamın gazabından korumak için gerçekten hiçbir nedeni yoktu. Denese bile, Luca neden benim için Outfit'le bir çatışmayı göze almasına izin versin ki? Onların gözünde haşarattan daha değersizdim.

Özel jet durdu ve Matteo ayağa kalkarak bana da aynısını yapmamı işaret etti. Çoktan açılmış olan kapıya doğru onu takip ederken bacaklarım titriyordu. Soğuk hava yüzüme çarptı. Kar, iniş pistinin ve çevredeki binaların tozunu alıyordu. Saat öğleden sonra dört civarındaydı ama sanki gecenin bir yarısı gibiydi. Matteo bileğimi tuttu ve bana uyarıcı bir bakış attı. "Sakın koşma. Aptalca bir şey yapma. Babanın adamları sana zarar vermek için fırsat kolluyor. Elbette onları öldürürdüm ama bu sana yardımcı olmaz."

Gerçekten benim için endişeleniyor muydu? Matteo bir muammaydı. Benimle neden bu kadar ilgilendiğinden emin değildim. Gururundan kaynaklandığını hissediyordum. Onu istemediğimi kabullenemiyordu, bu yüzden ben istemesem de, artık beni istemese *de* beni onunla evlenmeye zorluyordu. Beni gerçekten önemsiyor olsaydı, gitmeme izin verirdi. Hayır, bu bir güç oyunuydu. Duyguların bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"Merak etme. Aria'yı görmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Küstahlığının geri dönmesi için doğru zaman değil. Baban bunu takdir etmeyecektir."

O zaman bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsa neden neredeyse gülümsüyordu? Kapı tamamen açılmıştı ve Matteo parmaklarını bileğimden hiç ayırmadan beni birkaç merdivenden aşağı indirdi. Kendimi ilk adımlarını atan bir çocuk gibi hissediyordum. Vücudumda kızgınlık endişeyle

savaşıyordu ama karşılık verme riskini göze alıp almayacağıma karar veremedi tanidik sarışın bir kafa gördüm. Aria. Luca'nın yanında duruyordu ve

beni görünce koşmaya başladı.

Matteo'ya yalvarırcasına baktım ama gitmeme izin vermedi ve beni telaşsız adımlarla Aria'ya doğru götürmeye devam etti. Kız kardeşim neredeyse bize ulaştığında beni bıraktı ve ben de Aria'ya doğru koştum. Neredeyse acı verici bir şekilde çarpıştık. Aria'yı kendime doğru bastırdım, ona olabildiğince sıkı sarıldım ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi. "Ah Gianna, senin için çok korkmuştum. Burada olduğun için çok mutluyum." O ağlıyordu ve benim yüzüm de gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Tanrım, onu çok özlemiştim.

Bir süre sonra geri çekildi, gözleri hızlı bir tarama yaptı ve yeni saç rengime takıldı. "Sen iyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

Sarı saçlarının birkaç telini yüzünden uzaklaştırdım, aniden hıçkıra hıçkıra ağlayacak gibi hissettim. Pişmanlık zihnimde ağır bir yükü. Asla kaçmamalıydım. Aria'nın endişeli yüzünü görmek bir başka hatırlatma oldu. Eğer kalsaydım, Matteo'yla evlenseydim, Sid hâlâ hayatta olacaktı ve Aria aylarca endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Neden kendi kararlarımı verme özgürlüğüne sahip olmak istiyordum ki?

"Gianna?" Aria sesini alçalttı. "Matteo bir şey mi yaptı?"

"Matteo hiçbir şey yapmadı," dedi Matteo sert bir sesle ve Aria'yla benim yerimizden sıçramamıza neden oldu.

"Sana sormadım," dedi Aria sessizce. Gözlerim aralarında gidip geldi. Aralarının iyi olmadığına dair bir his vardı içimde. Benim yüzümden de. Luca yanımıza geldi ve kardeşinin omzuna vurdu. "Seni tekrar görmek güzel."

Matteo'nun benim peşimde olduğı için uzun süredir evden uzakta olduğunu düşünmemiştim bile. Luca bana doğru zar zor baktı, umursadığımdan değıl.

Bana inanmakta isteksiz görünen Aria'ya "Ben iyiyim," dedim.

"Patron bekliyor," diye bağırdı Stan. "Hadi gidelim. Fahişe büyük bir karşılamayı hak etmiyor."

Aria'nın nefesi kesildi. Kaskatı kesildim ama şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. Stan'in

hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Ama en hızlı tepki veren Matteo oldu. Bir bıçak çekip Stan'e fırlattı ve bıçak kulağına saplanınca çığlık attı.

"Bir dahaki sefere çeneni kapalı tutmazsan bıçağım kafanı yaracak," dedi.

Stan elini kılıfındaki tabancaya dayadı ama çekmedi. Kesik kulağından gömleğine kan damlıyordu. Gözlerinde cinayet vardı. Carmine kıpırdamadan duruyordu ama o da silahını çekmemişti. Luca'ya döndüğümde nedenini anladım. İki silahını da babamın adamlarına doğrultmuştu ve arkasında daha önce hiç görmediğim Romero da aynı şeyi yapıyordu.

"Bunun kötü bitmesini istemeyiz, değil mi?" Luca çok alçak bir sesle sordu. "Patronun bundan hoşlanmayacaktır."

Carmine başını salladı ve duruşunu gevşetti ama Stan, Matteo'yu ilk o öldürdüğü sürece babamın onu cezalandırmasını umursamıyormuş gibi görünüyordu. Birkaç dakika boyunca ikimiz de kıpırdamadık, sonra Luca silahlarını kılıflarına geri koydu. "Hadi gidelim."

Carmine, Matteo'nun fırlattığı bıçağı aldı ve gözlerini Stan'den ayırmayan Matteo'ya geri verdi.

Stan, "Bizimle birlikte arabaya binecek," dedi.

Matteo'nun dudakları soğuk bir gülümsemeye dönüştü. "Bu sana son uyarım. Beni kızdırmayı bırak yoksa boğazına bir gülümseme kazırım."

Carmine Stan'in kolundan tutup onu siyah bir Outfit arabasına doğru çekerken, geri kalanımız iki BMW'ye doğru yöneldik.

Aria benimle birlikte arkaya oturmak için hamle yaptı ama Luca onu geri çekti. "Hayır. Matteo'nun kız kardeşine göz kulak olmasını istiyorum." Aria Luca'nın yanına oturmadan önce bana özür dileyen bir gülümseme verdi.

Matteo arka koltukta yanıma yerleştğinde bana bilmiş bir bakış attı. "Sana fırsat versem muhtemelen hareket halindeki arabadan atlarsın."

Öfkelendim. "Ben tamamen deli değilim. Babamın adamları açıkça bana zarar vermek isterken Chicago'da korumasız dolaşmayı göze alır mıyım sanıyorsun?"

"Yani seni korumam için bana güveniyorsun ama yine de benimle evlenmek istemiyorsun."

Şaşkınlık içime işledi. "Hâlâ evlenmek istiyor musun?"

"Muhtemelen sırtına bir bıçak saplasanız bile yine de bunu yapmak isteyecektir," diyor Luca

ön taraftan söyledi. "İnatçı herifin teki."

"Seni altı ay boyunca sadece gitmene izin vermek için avlamadım."

Yüzünü aradım ama kibirli maskesinin ardına bakamadım. Bana izin vermedi. "Belki de beni avlamak için bu kadar zaman harcamamalıydın." O zaman hâlâ Münih'te olurdum ve Sid hâlâ hayatta olurdu. Ama itiraf etmeliydim ki bir yanım eski hayatımı özliyordu. Hepsini değil ama kesinlikle kardeşlerimi ve hatta belki de henüz kendime itiraf etmek istemediğim başka yönlerini.

Matteo bir şey söylemedi ama dudakları gerildi. Yolun geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçti. Eski evimin önüne geldiğimizde sinirlerimi gizlemeye çalıştım. Babam ne yapacaktı?

Ben mi?

ONUNCU BÖLÜM

Matteo

Outfit arabası Scuderi villasının önünde durdu ve Luca kiralık BMW'yi hemen arkasına park etti. Luca ve Aria hemen arabadan indiler ve ben de onları takip etmek için kapıyı ittim ama Gianna'nın henüz kemerini bile çözmediğini fark edince durakladım. Dikkatle kucağında duran ellerine bakıyordu. İçimdeki kızgınlık alevlendi. Hiç kolay yolu seçemez miydi? Bu kadar inatçı olmak zorunda mıydı?

"Seninle tartışacak havada değilim, Gianna. Babanın şu anda beklemesine gerçekten izin vermemelisin. Zaten çok kızgın. Arabadan in yoksa seni taşıırım."

Zekice bir karşılık bekledim. Onun yerine kemerini çözmek için uzandı. Elleri titriyordu ve birden neler olduğunu anladım. Gianna beni kızdırmak için oyalanmıyordu. Buraya geri döndüğü için gergindi. Parmakları emniyet kemeriyle boğuşuyordu. Onları ittim ve onun yerine ben yaptım. Gözleri yukarı fırladı, kaşları birbirine çarparak yüzümü inceledi. Çok endişeli görünüyordu. Hâlâ kalçasında duran ellerimi itmedi bile.

"Dışarı çıkmamız gerek," dedim tekrar, bu sefer önceki kızgınlığım olmadan.

Yavaşça başını salladı, gözleri pencereye doğru kaydı. Luca ve Aria'nın bizi izlediğini görebiliyordum, arkalarında da Stan ve Carmine bekliyordu. Romero ikinci arabamızın yanında oyalanıyor, etrafı tarıyordu. Bunun bir tuzak olduğunu düşünmüyordum ama lanet olası Outfit'i asla bilemezsiniz. Son birkaç aydır aramız pek de iyi değildi.

"Korkuyorum," dedi sessizce, sonra sertçe güldü. "Öz babamdan korkuyor olmam berbat bir şey değil mi?"

"Baban Consigliere ve kocaman bir pislik. Ondan korkmak için bir sürü neden var. onu."

Hâlâ kucağına bakıyordu. "Benden nefret ediyor. Yaptığım şeyden sonra kafama bir kurşun sıkmaktan bile çekinmezdi."

Beni geçmesi gerekecekti ve tek kolum sırtımda bağlıyken onu alt edebileceğimden hiç şüphem yoktu. Bir parmağımı çenesinin altına soktum ve mavi gözleri benimkilerle buluşana kadar yüzünü bana çevirdim. "Buna izin vermeyeceğim."

Bir an için yumuşadı ve gözleri dudaklarıma kaydı ama sonra Gianna her zamanki haline döndü ve geri çekildi. Neredeyse inleyecektim. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Ona yetiştiğimde yüzünde hiçbir korku belirtisi yoktu. Başını dik tuttu ve Scuderi'nin adamlarına o güne kadar ondan gördüğüm en sert bakışı gönderdi. Benim tanıdığım Gianna buydu. Rol yaptığı kadar rahat olmadığının tek göstergesi, onu ön kapıya doğru götürürken elimi sırtının küçük kısmına koyduğumda itiraz etmemesiydi. Ellerimi vücudunun her santiminde gezdirmek ve sonunda onu sahiplenmek için sabırsızlanıyordum. Sid'in pençelerini onun üzerinde gezdirdiği görüntüler tekrar aklıma geldi ve bir şeylere vurma isteğime karşı koymak zorunda kaldım.

Luca kaşlarını kaldırdı, sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü Tanrı aşkına?"

Onu görmezden geldim çünkü o anda kapı açıldı ve Scuderi yüzünde çatık bir ifadeyle kapının önünde belirdi. Gianna bana doğru büzüldü. Fark ettiğini bile sanmıyordum çünkü yüzü hiç etkilenmemişti.

Scuderi adamlarıyla kısa bir süre konuştuktan sonra onları gönderdi ve Luca'ya döndü. El sıkıştılar ve sonra Luca Aria'ya sarıldı. Şimdiye kadar Gianna'ya tek bir bakış bile atmamıştı. Bu beni çok rahatsız etti. Soğuk gözleri beni yakınlaştırdı ve ona dudak büktüm. Bu adamla ilgili her şeyden nefret ediyordum, aptal suratından ve geriye taranmış saçlarından bile. Bir gangsterin en kötü klişesine benziyordu.

"Görüyorum ki onu bulmuşsun," dedi. "Ben her zaman istediğimi alırım."

Hâlâ Gianna'ya göz ucuyla bile bakmıyordu ama yüz ifadesi acımasızlaşmıştı. "Senin istediğin saygın bir İtalyan kıızıydı. Elde ettiğin şey ise kim bilir kaç erkeğin kalıntıları."

Gianna elimin altında kaskatı kesildi, yüzünü yeniden kontrol altına almadan önce gözleri biraz büyüdü ama babasının işi henüz bitmemişti. Babamla bu kadar iyi anlaşmalarına şaşmamalı.

"Neden zamanınızı onunla harcadığınızı anlayamıyorum. Adamlarım onu siz olmadan da yakalayabilirdi."

Adamları Gianna'ya pek çok şey yapabilirdi. Luca gözlerini kısarak beni uyardı. Bıçağımı Scuderi'nin çirkin suratına saplamayı ne kadar çok istediğimi anlayabiliyor muydu? Scuderi'ye ters ters baktım, yüzündeki o üstün sırıtışı silmek istiyordum.

Luca Capo sesini kullanarak, "Sanırım meseleleri konuşmak için içeri girmeliyiz," dedi. Bunu yaptığında genellikle sinirlerim bozulurdu ama bu sefer muhtemelen en iyisi buydu. Eğer onun aptal ifadesine bir saniye daha katlanmak zorunda kalırsam bıçağımın kazara Scuderi'nin gözüne saplanacağını hissediyordum.

Scuderi başıyla onayladı ve kapıyı daha da açtı. Onun yanından geçerken Gianna neredeyse yanıma yapışmıştı. Damarlarımda korumacılık ateşi yanıyordu. Belki farkında değildi ama korktuğu zaman benim yakınlığımı istemesi, henüz farkında olmasa bile bana karşı olan hisleri için ihtiyacım olan tek kanıttı.

"Yaptıklarından sonra ona nasıl dokunabiliyorsun? Onu yaparken gördükten sonra. Ben olsam iğrenirdim," dedi Scuderi kapıyı kapatırken. Belli ki bir cevap beklemiyordu çünkü Luca'ya döndü. "Eğer benim karım böyle bir şey yapsaydı, onu öldürürdüm ve senin de aynısını yapacağını hissediyorum, Luca."

Aria Luca'ya şaşkın bir bakış fırlattı ama Luca Scuderi'ye bakmakla meşguldü. "Buraya seninle keşkeleri tartışmaya gelmedim. Bu işi kesin olarak halletmek istiyorum. Bize bir söz verdin ve bunu yerine getirmeni bekliyorum."

"Söz verdiğim şey artık mevcut değil." Scuderi başıyla Gianna'yı işaret etti. "Ama hasarlı mal istiyorsan, eminim bir anlaşmaya varabiliriz. Dante oturma odasında bizi bekliyor. Bu en önemli Outfit işi ve bu konuda son sözü Dante söyleyecek."

Luca bakışlarımı yakaladı, gözlerinde açık bir uyarı vardı. "O zaman gidelim. Yapacak daha

iyi işlerim var.

sizinle sohbet etmek istiyorum. Ve eminim ki hepimizin yararına olacak bir anlayışa varabiliriz."

Dante ya da Scuderi umurumda değildi. Gianna'yı New York'a geri götürüyordum, bu süreçte her bir Outfit pisliğini deşmek zorunda kalsam bile.

Gianna

Tarafsız bir ifadeyi korumak için çok uğraşıyordum ama bu inanılmaz derecede zordu. Utanç verici bir şekilde, Matteo'nun sırtındaki eli odaklanmama gerçekten yardımcı oldu. Öte yandan yüz ifadesi sadece endişemi körüklüyordu. Kana susamış bir adam gibi görünüyordu. Luca'ya ve babama bir göz attım, onlar da bana hoş geldin deme zahmetine girmemişlerdi.

Ben ayrıldığımdan beri işler kesinlikle kötüye gitmişti. Luca babama karşı zar zor medeni davranıyorsa, Outfit ile New York arasındaki ilişkiler şu anda iyi olamazdı.

Aria koluma hafifçe dokundu, gözleri endişe doluydu. Gülümsemeye zorladım ama gülümsemem işe yaramamış olmalıydı çünkü karşılığında sadece kaşlarını çattı. Lanet olsun. Matteo beni ileri doğru itti. Babam ve Luca çoktan oturma odasına doğru yönelmişlerdi ama aceleyle atılan ayak sesleriyle donup kaldım, gözlerim merdivenlere kaydı. Lily ve Fabi bana doğru koşuyorlardı, yüzleri mutlulukla parlıyordu. Küçük kardeşim beni yakalayıp başını göğüs kafesime gömerken gözlerim yaşardı. Tanrım, onu son gördüğümünden beri büyümüştü. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Gideli sadece altı ay olmuştu. Sonra Lily de kollarını bana doladı. "Seni çok özledik," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. Fabi'nin bana sarılması nefes almamı zorlaştırıyordu ama umurumda değildi.

Ben de onlara aynı sıklıkla sarıldım. Kaçarken ailemi düşünmeye cesaret edemiyordum çünkü her düşündüğümde göğsümde bir yarık açılmış gibi hissediyordum.

"Sana onları yukarıda tutmanı söylemedim mi?" Babam tısladı ve başımı kaldırıp baktığımda annemin aceleyle merdivenden indiğini gördüm.

"Özür dilerim. Çok hızlı davrandılar," dedi yumuşak bir sesle. Gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı, sonra bana tek kelime etmeden bakışlarını babama çevirdi.

Yutkundum. Bu muydu yani? İstediklerini yapmadığım için onlar için ölmüş müydüm?
Ölmüştüm.

Babamın beni kınayacağını biliyordum ama en azından annemin geri döndüğüm için mutlu olacağını umuyordum. "Lily, Fabi, odalarınıza dönün."

Fabi, "Ama baba, Gianna'yı uzun zamandır görmüyoruz," diye homurdandı. Babam aramızdaki mesafeyi iki hızlı adımda geçti ve kardeşlerimi anneme doğru itmeden önce onları uzaklaştırdı. "Hemen üst kata."

Fabi çenesini uzattı ve Lily bile kıpırdamadı. Babamın yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Sorun yok," dedim onlara. "Daha sonra konuşabiliriz."

"Hayır, yapamazsın. Onların yanında olmana izin veremem. Sen artık benim kızım değilsin ve çürümüşlüğü'nün Liliana'ya bulaşmasını istemiyorum," dedi babam, gözleri sertleşerek.

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Artık kendi kız kardeşimi ve erkek kardeşimi görmemi istemiyordu.

"Bu saçmalık," dedi Matteo.

"Matteo," diye uyardı Luca. Müdahale etmesini engellemek için Aria'nın bileğini tutmaya başlamıştı bile. "Bu bizim işimiz değil."

Babam ters ters baktı. "Bu doğru. Bu benim ailem ve Gianna hala benim kurallarıma tabi, bunu asla unutma."

"Artık senin kızın olmadığımı sanıyordum, o zaman neden söylediğin tek kelimeyi dinlemek zorundayım?" Matteo belimi sıkıca kavradı. Ne yani? O babamı kışkırtabiliyordu ama benim buna iznim yok muydu? "Dikkatli ol," dedi babam. "Sen hâlâ Outfit'in bir parçasısın."

"Dante'nin daha fazla beklemesine izin vermemeliyiz," dedi Luca.

Bu sefer gerçekten de olaysız bir şekilde oturma odasına geçtik. Dante Cavallaro pencerenin önünde telefonla konuşarak bekliyordu. Telefonu kapattı ve bize döndü. Soğuk gözleri üzerime yerleştiğinde bir ürpertiye bastırmak zorunda kaldım. Gerçekten de buz adamdı. Birdenbire gerçekten korkmuştum. Bu iş ciddiye.

Kendimi en son ne zaman bu kadar çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Luca, Matteo, Aria," dedi Dante Cavallaro duygusuz sesiyle. "Gianna."

Şaşkınlıkla sıçradım. Babamın yaptığı gibi beni selamlamıyormuş gibi davranacağını düşünmüştüm. "Efendim," dedim başımı hafifçe eğerek. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama benim için neyin iyi olduğunu biliyordum.

"Yaptığının ihanet olduğunun farkında mısın?" Dante sordu.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Kabul edersem mahvolacaktım, etmezsem de beni öldürtmeye karar verebilecek adamı çileden çıkaracaktım.

"Gianna benim nişanlım ve eğer kaçmasaydı şu anda karım olacaktı. Bence onun cezayı hak edip etmediğine karar vermek New York Kaptanı olarak kardeşime düşer."

Gözlerim Matteo'dan Luca'ya kaydı, Luca'nın sert bakışları sırtımdan aşağı bir ürperti daha gönderdi. "Bu çok saçma," diye mırıldandı babam.

Dante yine de gücenmiş görünmüyordu. "Anladığım kadarıyla hâlâ düğünü yapmak istiyorsun?" Matteo tereddüt etmeden, "Evet," dedi.

Kimse ne istediğimi sormaya zahmet etmedi elbette ama ağzımı açmamam gerektiğini biliyordum. İşler benim için gerçekten kötü sonuçlanabilecekken değil.

Dante babama yaklaşmasını işaret etti ve bir süre sessizce konuştular. Babam hiç de memnun görünmüyordu.

"Bunu resmi bir kıyafet meselesi haline getirmeyeceğim. Düğünü yapmana engel olmayacağım. Ancak yapmazsan seni cezalandırmaktan başka çarem kalmayacak," dedi Dante bana. Babama bir kez daha dönmeden önce Matteo'ya başıyla işaret etti. "Gianna senin ailen olduğu için bu işi sana devrediyorum ve umarım bugünün sonunda barış içinde birlikte çalışmamızı sağlayacak bir anlaşma olur." Bununla birlikte geri çekildi ve babama devralması için işaret etti.

"Gianna gibi birini New York'ta ağırlamayı gerçekten göze alabilir misin? Yeni bir Capo olarak halkınız sizden gelenekleri korumanızı ve hainlere acımadan davranmanızı bekliyor," dedi Peder Luca'ya.

"Adamlarım benim kararlarımı kabul eder," dedi Luca ama sesinde bir uyarı vardı. "Bu karar ne olursa olsun."

Birden Luca'nın bana gerçekten yk olup olmayacağını merak ettim. Cosa Nostra'nın bir parçası olmak istediğimden değil, ama eğer seçim babamın topraklarında kalmakla

Aria ile New York'ta yaşarken, neyi seçeceğimi biliyordum.

Bıçaklarını çekmek üzereymiş gibi görünen Matteo sessizce bir şeyler konuşmak için Luca'nın yanına gitti ve Aria da bu anı değerlendirerek bana katıldı. Ona minnettar bir gülümseme verdim.

"Kardeşim, işlediği suçlara rağmen kızınızı sizden alacak. Bence bu bizim açımızdan çok cömert bir teklif. Onun için yeni bir koca aramak zorunda kalmayacağınıza sevinmelisiniz."

Babam alay etti. "Sanki birini bulacakmışım gibi. Değerli vaktimi böyle boşa harcayamam."

Kanım kaynıyordu, sadece babamın sözleri yüzünden değil, Luca'nın teklifi de içime sinmemiştii. Bana bir pislikmişim gibi davrandılar. Onları dinleyince kaçmakta ne kadar haklı olduğumu anladım. Bu dünya büyük bir karmaşa içindeydi.

"Peki ne diyorsun?" Luca dudakları gergin bir şekilde sordu.

Babam patronuna baktı ama Dante bu işin dışında kalmaya niyetli görünüyordu. Sonuç umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Umarım bir düğün kutlaması yapmak niyetinde değilsinizdir. Bu meselenin mümkün olduğunca sessiz bir şekilde halledilmesini istiyorum. Beni ve Outfit'i yeterince utandırdı zaten. Bizi daha fazla utandırmasına fırsat vermeyeceğim," dedi babam sonunda.

Dişlerimi o kadar sıktım ki çenemin kırılmamasına şaşırdım.

Matteo başını salladı. "Bir düğün partisine ihtiyacım yok. Zaten etrafta ailenin yaşlı kadınları olmadan sarhoş olmayı tercih ederim."

Bir kahkaha boğazımı gıdıkladı ama yutkundum. Matteo sanki onu da kendisi kadar komik bulup bulmadığımı görmek istermiş gibi bana bir bakış attı. Yaptığı her şey hesaplanmıştı. Bu asla unutamayacağım bir şeydi. Matteo ölümcüllüğünü mizah ve gülümsemeyle maskeliyordu ama bunun beni kandırmasına izin veremezdim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman, özellikle de beni geri alarak cömertlik yaptığını düşündüğü apaçık ortadayken.

"Yaşlı kadınlar zaten gelmezdi. Kimse onun gibi biriyle birlikte anılmak istemez," dedi babam bana ters ters bakarak.

Aria'nın bileğindeki tutuşu, sanki bize acımasızca saldırmayacağıma hâlâ güvenmiyormuş gibi çelik gibiydi.

Baba.

Luca, "Gelenek olduğu üzere bir kilise ayini olacak," dedi. "Misafirlere gerek yok en yakın ailenin ötesinde."

"Gelenek," diye homurdandı babam. "Gianna geleneklerimizin üzerine tükürdü. Ailenizin çok ısrarcı olduğu çarşafın sunumu iptal edilmek zorunda kalacak. Beyaz bir elbise de söz konusu değil. Değerlerimizle alay etmesine izin vermeyeceğim."

Luca başıyla onayladı. "Bu makul."

Aria kocasına kuşkulu bir bakış attı ama beyaz giyinmeme izin verilmemesine şaşırmadım. Sanki umurumdaydı. Tek umursadığım çıplak evlenmekti. Bunların hiçbirini istemiyordum. Ve onların aptal gelenekleri de umurumda değildi. Sanki bana iyilik yapıyorlarmış gibi davranıyorlardı, sanki gümüş tepside af sunulan idam mahkumu bir suçluymuşum gibi. Yanlış bir şey yapmamıştım, bu odadaki her bir adamın yaptığıyla kıyaslanamazdı.

"Muhtemelen Avrupa'daki her erkeğin ona sahip olmasına izin verdi ve sen hala onu istiyor musun?" Babam tekrar sordu. Bunu beni utandırmak ve incitmek için yaptığını biliyordum ve tamamen başarısız olmamasından nefret ediyordum.

Babam olan adama baktım ve hiçbir şey hissetmedim. Benden pek hoşlanmadığını hep biliyordum ama beni bu kadar hor gördüğünü hiç fark etmemiştim. Tırnaklarımı avuçlarımın yumuşak etine batırdım.

Matteo yüzündeki o çarpık gülümsemeyle dimdik durdu. "Altı ay boyunca onun peşinden koştum. Eğer onu istemeseydim, bu kadar zamanı onun için harcayacağımı gerçekten düşünüyor musun? Yapacak daha iyi işlerim var."

Bunu bir kez daha duyarsam kendimi kaybederim.

"İntikam peşinde olduğunu sanıyordum ama adamlarım bana ona elini bile sürmediğini söyledi." Babam bana sert bir bakış yöneltti. "Yine de muhtemelen ellerini kirletmek istemedin."

Basit bir duşun kızımı tekrar temizleyeceğini sanmıyorum."

Aria bileğimi daha da sıkı kavradı ve ben de durdum. Aria'ya doğru bir adım attığımı bile fark etmemiştim.

Babamızın ne yapacağını... Ne yapacağımdan bile emin değildim. Ona vurur muydun? Belki de. Sözleri ve ifadesi beni gerçekten kirli hissettirdi ve üzerimde böyle bir güce sahip olmasından nefret ettim. Aynı zamanda kaçtığım süre boyunca hiçbir erkekle yatmadığımı itiraf etmektense kendimi bu evin çatısından atmayı tercih ederdim. Bu tüm gücümle koruyacağım bir sırdı.

"Hâlâ intikam peşinde olmadığımı kim söyledi?" Matteo tehlikeli bir sesle sordu. Karanlık gözleri benimkilerle buluştu. Piç kurusu. Yani arabadaki endişeli bakışlar göstermelik miydi? Onunla evlenmek istemediğimi biliyordu. Bunun benim için bir ceza olduğunu biliyordu. Onun pençesine düştüğümde benim için aklında başka neler olduğunu kim bilebilirdi?

"Kimseyle evlenmeyeceğim," diye tersledim. "Bu benim hayatım."

Babam bana doğru tepinip yüzüme sert bir tokat atarken öfkeli görünüyordu. Kulaklarım çınladı ve bakır tadı ağzımı doldurdu. Uzun zaman ve birçok tokat önce olsa ağlardım.

"Dediğimi yapacaksın. Adımızı ve onurumu yeterince kirlettin zaten. Küstahlığına bir gün daha tahammül etmeyeceğim," diye homurdandı, yüzü kıpkırmızıydı.

"Ya yapmazsam?"

Aria'nın ezici tutuşu yüzünden bileğim neredeyse uyuşmuştu. Luca'nın açıkça onaylamamasına rağmen kendini babamla benim aramda konumlandırmayı başarmıştı ama o Matteo'nun gömleğini demir bir pençeyle tutmakla meşguldü.

Aria'yı geri çekmeye çalıştım ama gözlerimi babamdan ayırmadım. Aria hâlâ beni korumaya çalışıyordu ama bu onun benim için veremeyeceği bir savaştı.

Babamın eli hâlâ havadaydı ve bana tekrar vurmaya hazırdı. Ben de ona vurursam ne yapacaktı? Keşke bunu öğrenecek kadar cesur olsaydım.

"İhanetin için seni Outfit'in seks kulüplerinden birine versem kimse gözünü kırpamaz, böylece senin ahlaksızlığından faydalanabiliriz."

Tüm iyi niyetime rağmen, yaşadığım şok gözlerimi açtı. Dante kaşlarını çattı ama bunun iyiye işaret olup olmadığından emin değildim.

Matteo'nun gözleri o kadar büyük bir nefretle yanıyordu ki ensemdeki tüyler diken diken

oldu.

Luca hâlâ onun omzunu tutuyordu, onu neyden alıkoyuyordu? Tam olarak emin değildim. "Böyle bir şey olmayacak. Gianna benim karım olacak. Bugün," dedi Matteo.

"Ne? Ben--" Ağzımdan kaçırdım ama babamın tokadı beni tekrar susturdu. Öncekinden daha sertti ve yüzüğü alt dudağımı yakaladı. Acı yüzümde patladı ve çenemden aşağı ılık bir sıvı damladı.

"Bu kadar yeter," dedi Aria ve aniden Luca onu geri çekerken Matteo da kolumu sıkıca kavrayıp beni odadan çıkarıp koridorda banyoya doğru götürdü. Olanların şokundan mı yoksa Matteo'nun beni sürüklemeye hızından mı emin değildim ama ona karşı koymadım, sadece tökezleyerek ilerledim, yarılan dudağımdan gömleğime damlayan kanı durdurma zahmetine bile girmedim. Matteo beni iterek banyoya soktu, sonra peşimden girip kapıyı kilitledi.

Aynadaki görüntüme baktım. Çenem kan içindeydi ve alt dudağımdaki kesikten gömleğime daha fazla kan damlıyordu. Dudağım şişmeye başlamıştı ama gözlerimin kuru olduğunu ve tek bir gözyaşı izi olmadığını görmek beni mutlu etti. Matteo arkamda belirdi, üzerimde yükseliyordu, karanlık gözleri darmadağın olmuş yüzümü tarıyordu. Alametifarikası olan köpekbalığı sırtışı ve kibirli eğlencesi olmadan neredeyse katlanılabilir görünüyordu.

"Ne zaman susman gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. Dudakları bir sırtışa dönüştü ama bu bir şekilde yanlış görünüyordu. Gözlerinde rahatsız edici bir şey vardı. O bakışlar bana bodrumdaki Rus esirlerle uğraşırken gördüğüm bakışları hatırlattı.

"Sen de öyle," dedim, sonra dudağıma vuran acıyla irkildim.

"Doğru," dedi garip bir sesle. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan kalçalarımı kavradı, beni çevirdi ve lavabonun üzerine kaldırdı. "İşte bu yüzden birbirimiz için mükemmeliz."

Kibirli gülümsemesi geri geldi. Piç bacaklarımın arasına girdi.

"Ne yapıyorsun?" Tısladım, aramızda daha fazla mesafe açmak için lavabonun kenarından geriye doğru kaydım ve göğsüne bastırdım.

Kıpırdamadı, benim için çok güçlüydü. Gülümsemesi daha da büyüdü. Çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırdı. "Dudağına bir göz atmak istiyorum."

"Ŗu anda yardımına ihtiyacım yok. Belki de babamın dudağımı patlatmasına engel olmalıydın.

ilk etapta." Tatlı ve bakırımsı kan tadı midemi bulandırdı ve bana daha karanlık görüntüleri hatırlattı.

"Evet. Yapmalıydım," dedi karanlık bir sesle, dudaklarımı ayırırken başparmağı yarama hafifçe dokundu. "Eğer Luca beni tutmasaydı, bıçağımı babanın lanet olası sırtına saplardım, sonuçlarına katlanırdım. Belki hâlâ yaparım."

Dudağımı bıraktı ve ceketinin altındaki kılıftan uzun kavisli bir bıçak çıkarıp yüzünde hesapçı bir ifadeyle elinde çevirdi. Sonra gözleri bana kaydı. "Onu öldürmemi ister misin?"

Tanrım, evet. Matteo'nun sesini duyunca ürperdim. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama babamın bugün söylediklerinden sonra onu merhamet dilenirken görmek istiyordum ve Matteo'nun herkesi dize getirebileceğini biliyordum ve bu beni heyecanlandırıyordu. İşte tam da bu yüzden bu hayattan çıkmak istemiştim. Zalimlik potansiyeline sahiptim ve bu hayat bunun sebebiydi. "Bu Chicago ve New York arasında savaş anlamına gelir," dedim basitçe.

"Babanın ayaklarımın dibinde kan kaybından öldüğünü görmek bu riski almaya değer. Sen buna değersin."

Şaka yapıp yapmadığından emin değildim ama bu iş çok ciddileşmeye başlamıştı. Sözleri için onu öpmek istedim ama bu yanlıştı. Matteo yanlıştı. Her şey yanlıştı. Kısa bir süre önce Sid'in öldürülüşünü izlemiştim ve tetiği çekenin Matteo da olabileceğini biliyordum. Aklımı karıştırmasına izin veremezdim. Bu konuda çok iyiydi.

Tekrar omzunu ittim. "Dudağımla ilgilenmem gerekiyor. Etrafta dikilmekten başka yapacak bir şeyin yoksa, çekil yolumdan."

Hâlâ kıpırdamıyordu ve onu hareket ettirmek için çok güçlüydü. Kasları tişörtünün altında esnedi ve tişörtsüz nasıl görüneceğini merak etmeme neden oldu. *Yanlıştı. Çok yanlış.*

Bıçağını yanımdaki tezgâha bıraktı.

"Sinirlendiğinde ulaşabileceğim yerlerde keskin nesneler bırakmamalısın."

"Sanırım bu riski alacağım," dedi ve avuçlarını kalçalarımın iki yanına dayayarak bana aramızda biraz mesafe açmak için geriye yaslanmaktan başka seçenek bırakmadı.

"Kes şunu," diye homurdandım çünkü çok güzel kokuyordu ve vücudumun yaklaşmak istediğini hissettim, sonra tekrar irkildim. Elimi yukarı kaldırdım ve alt dudacağımı yokladım. Daha da şişmiş görünüyordu ve kanaması hâlâ durmamıştı.

Matteo elimi çekti. "Daha da kötüleştireceksin. Dikiş atılması gerek. Doktor çağırayım mı?"

"Hayır," dedim çabucak. Daha fazla insanın öğrenmesini istemiyordum ve en önemlisi de piç babamın dudacağımı yarmayı başardığını öğrenmesini istemiyordum. "Bunu kendim yapacağım."

Matteo kaşlarını kaldırdı. Bir adım geri çekildi ve dolapları hızlıca gözden geçirdikten sonra tıbbi bir kit buldu. Bir iğne geçirdi ve bana uzattı. Aynada kendimi görmek için lavabonun üzerinde kaydım, sonra iğneyi dudığıma götürdüm. Daha önce hiç kimseye dikiş atmamıştım, en azından kendime. İğnelerden nefret ederdim. İğne olduğumda bile gözlerimi kapatmak zorunda kalırdım. Matteo beni izliyordu ve ona pısırik gibi görünmek istemedim, bu yüzden iğnenin ucuyla dudacağımı dürttüm, acıdan sıçradım ve tekrar geri çektim.

"Siktir. Çok acıyor." Kızardım, sonra Matteo'ya ters ters baktım. "Devam et.

Gül." Matteo iğneyi elimden kaptı. "Bu işe yaramayacak."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Yapabilir misin?"

"Acı verici olacak. Acıya karşı değilim." "Hiç kendine dikiş attın mı?"

"Birkaç kez."

"O zaman bana dikiş atmanla başa çıkabilirim. Sadece yap."

Bana Tylenol verdi. "Birkaç tane al. Anlık ağrıya iyi gelmez ama daha sonra iyi gelir."

"Votka da işe yarar."

"Sanırım kaçak olarak geçirdiğin aylarda öğrendin," dedi korkutucu denebilecek bir sırıtışla. Henüz çok fazla soru sormamıştı. Sid dışındaki diğer adamlar hakkında bile. Belki de bilmek istemiyordu ve ben de zaten ona söylemeyecektim. Bir masumun hayatını kaybetmesi yeterince kötüydü.

benim yüzümden. Öpüştüğüm diğer erkeklerin isimlerini ona söylemeyecektim, böylece onları da öldürecekti. Ölüm bir öpücük için çok ağır bir cezaydı, aslında herhangi bir şey için, ama bu Matteo gibi bir adamın kabul edeceği bir şey değildi.

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedim çünkü çenemi ne zaman kapatacağımı asla bilemezdim. Ve birini kışkırtmak için, sizi keskin bir iğneyle dürtecekleri andan daha iyi bir an seçilebilir miydi?

"Eminim," dedi, korkunç gülümsemesi biraz daha korkutucu bir hal almıştı. Matteo çenemi avuçladı. "Tutmaya çalış
Hala.
"

İğneyi dudağıma dokundurduğunda kendimi hazırladım. Alay etmeme rağmen Matteo dikkatliydi.

beni diktiğinde. İğne derimi her deldiğinde hâlâ canım çok acıyordu ve gözlerim aptalca yaşlarla doluyordu. Onlarla mümkün olduğunca uzun süre savaştım ama sonunda birkaç tanesi yanaklarımdan aşağı süzüldü. Matteo yorum yapmadı ki buna sevindim. Onun için bu muhtemelen önemsiz bir şeydi. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen ama muhtemelen beş dakikadan az süren bir sürenin ardından iğneyi bıraktığında, onun önünde böyle bir zayıflık gösterdiğim için utanarak gözyaşlarımı hızla yanaklarımdan sildim.

"Daha da şişecek. Yarın sabah kocaman bir dudağın olacak," dedi Matteo.

Yansımamı kontrol ettim. Dudağım son gördüğümünden beri oldukça şişmişti, ya da belki de bu benim hayal gücümdü. Dikişleri kontrol etmek için alt dudağımı aşağı çektim. Dışarıdan bakıldığında görünmüyorlardı. En azından çirkin bir yara izim olmayacaktı. "Bu haldeyken benimle evlenmek istiyor olamazsın." Yüzümü işaret ettim. "Düğünü ertelemeliyiz."

Matteo küçük bir kahkaha atarak başını salladı. "Hayatta olmaz. Bir daha ellerimden kayıp gitmeyeceksin, Gianna. Bugün evleneceğiz. Hiçbir şey beni durduramaz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Gianna

Dudağımla ilgilenildikten sonra, erkekler düğüne nasıl devam edeceklerini tartışırken Aria ve benim eski odama gitmemize izin verildi. İki korumaya bana göz kulak olmaları emredildi. Biri kapının önünde, diğeri de pencereden çıkmaya karar verirsem diye pencerenin altında bekliyordu. Odamın kapısı kapandığı anda kapıya yaslandım ve titrek bir iç geçirdim.

Aria yanağıma dokundu. "Dudağın nasıl?"

"İyi. Matteo benim için dikti."

"Seninle evlenmeye karar vermesine çok sevindim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Sen de mi, Aria?"

Aria beni yatağa doğru çekti ve oturmamı sağladı. "Babam seni ceza olarak askerlerinden birine verirdi, Gianna. Ve emin olabilirsin ki en az çekici olan seçeneği seçerdi. Gerçekten kötü birini. Sana gerçekten çok kızgın. Matteo kötü bir seçim değil. Seni bulmak için bu kadar uğraştığına göre sana değer veriyor olmalı."

"O gururlu bir adam. Gurur yüzünden peşime düştü, başka bir şey değil."

"Belki," dedi kararsızca. Komodinden bir fırça aldı. Her şey altı ay önce bıraktığım gibi duruyordu. Babamın bütün eşyalarımı yakmamış olmasına şaşırmıştım. O kadar yorgundum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Saat neredeyse akşamın yedisiydi. Almanya'da gece yarısını geçmiş olmalıydı. Bu sabah Münih'te uyandığımdan beri ne kadar çok şey olduğuna inanamıyordum.

"Buna değdi mi?" Aria saçlarımı tararken usulca sordu. Bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayamıyordum. Parmakları kafa derimde iyi hissettiriyordu ve yüzümü karnına gömüp ağlama isteğime karşı koymam gerekiyordu.

Onun Şefkatli bakışlarıyla karşılaştım ve nedense onun anlayışı beni çileden çıkardı. "Acaba

Özgürlük şansı babamı kızdırmaya, fahişe ve sürtük olarak adlandırılmaya değer mi? Evet, kesinlikle. Ama benim aptalca dileğim masum bir adamın hayatına değer miydi? O zaman hayır. Tüm varlığım o kadar değerli değil. Sid bencilliğimin nihai bedelini ödedi. Kendimi affettirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok." Gözlerime yaşlar doldu.

"Luca bana söyledi," dedi Aria. "Çok özür dilerim."

Gözyaşlarımı yüzümden sildim. "Belki de babamın beni sadist askerlerinden biriyle evlendirmesine izin vermeliyim. Bu benim için iyi olur."

"Böyle söyleme, Gianna. Sen de herkes kadar mutluluğu hak ediyorsun. Ne olacağını bilemezdin. Sid'i öldürmeleri senin suçun değil."

"Bunu nasıl söylersin? Elbette benim hatam. Beni kimin avladığını biliyordum. Matteo ve babamın adamlarının neler yapabileceğini biliyordum. Yakınlaşmasına izin verdiğim herkesi riske attığımı biliyordum. Bu yüzden kaldığım diğer yerlerde hiçbir erkekle çıkmadım. Flört ettim, öpüştüm ama sonra yoluma devam ettim. Uzun zaman önce söylediğin sözler hep aklımda yankılandı. Luca gibi bir adamla nişanlıyken başka bir adamla birlikte olmanın o adamın ölümü anlamına geleceği."

"Senden bahsetmiyordum. Bu uzun zaman önceydi."

"Ama Matteo da tıpkı Luca gibi ve ben bunu biliyordum. Benimle birlikte bulduğu her erkeği öldüreceğini biliyordum ama yine de Sid'le çıktım. Tetiği kendim de çekebilirdim!"

"Hayır. Seni yakalayacağını düşünmedin. Kendini evinde hissetmek ve uzun süre kaçak kaldıktan sonra hak ettiğin gibi yeni bir hayata başlamak istedin. Kendini güvende hissettin ve aşka bir şans vermek istedin. Sorun değil."

"Hayır. Hayır değil. Anlamıyorsun, Aria. Bu aşkla ilgili bile değildi. Sid'e gerçekten aşık bile değildim. Sonunda ondan o kadar da hoşlanmadım çünkü tam bir pislik olabiliyordu ve bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Baştan savma öpücükler ve garip elleşmeler için çok fazla risk aldım ve Sid bu yüzden öldü." "Lütfen kendini suçlama. Babamı ve adamlarını suçla. Matteo'yu suçla. Umurumda değil ama

kendini suçlama."

"Oh, hepsini suçluyorum, merak etme, ama bu ben olmasam Sid'in

hala o boktan gitarını alıyor ve Mnihli kızlarla flört ediyor."

"Geçmişi değiştiremezsin Gianna, ama geleceğin için en iyisini yapabilirsin."

Glmsemekten kendimi alamadım. "İyimserliğini zlemişim." Başımı kucağına yasladım ve gözlerimi kapattım. "Seni çok özledim."

Saçlarımı okşadı. "Ben de seni özledim. New York'ta benimle yaşayacağın için çok mutluyum." "nce Matteo'yla evlenmeliyim. Nasıl bir eş olacağım, Aria?"

"O ve Luca çok alışıyor. Onu çok sık görmek zorunda kalmayacaksınız."

"Ama yine de. Onunla yatmak, aynı yatağı paylaşmak ve kim bilir ne kadar süre ona karşı medeni olmaya çalışmak zorunda kalacağım. Bana kaçmam için bir şans daha vermeyecek."

"Tekrar koşmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Bilmiyorum. Belki."

"Belki de düşündüğünüz kadar kötü olmaz. Matteo komik olabiliyor ve yakışıklı, yani en azından fiziksel açıdan çok kötü olmamalı. Geçmişte kaç kızla birlikte olduğunu düşünürsek iyi bir aşık olduğuna eminim."

rperdim. "Doğru. Eğer bu gece New York'a dönersek, muhtemelen benimle yatmayı bekleyecektir."

Aria yüzümü inceledi. "Ondan önce başka erkeklerle yattığın için öfkesini senden çıkaracağından mı endişeleniyorsun?"

"Hiç yapmadım."

Aria gözlerini kırpıştırdı. "Neyi hiç yapmadın?"

"Hiçbir erkekle yatmadım. Bir erkeği tanımak için biraz daha zamanım olsaydı yatardım ama böyle bir şey olmadı."

"Neden hiçbir şey söylemedin? Babam sana çok kötü davrandı. Ona gerçeği söyleseydin belki seni affederdi." Aşağı inip babama kendisi söylemek ister gibi hareket etti ama ben onu tekrar yatağa çektim.

"Yapma," dedim sertçe. "Kimsenin bilmesini istemiyorum. Bana sürtük demeleri umurumda

değil. Onlara bilme zevkini tattırmak istemiyorum."

Aria bana aklımı kaçırdığımı düşündüğünü belli eden bir bakış attı. "En azından Matteo'ya söylemelisin. Söylemelisin."

"Neden? Benim ilkim olmakla gurur duysun diye mi? Yok artık. Şimdiden benim kurtarıcımış gibi davranıyor. Öğrenirse daha da kötü olacak."

"Hayır, ona söylemelisin ki dikkatli olsun."

Homurdandım. "Dikkatli olmasına ihtiyacım yok. Bilmesini istemiyorum."

"Gianna, eğer ilk seferin benimki gibiyse, Matteo dikkatli olduğu için şanslı yıldızlarına şükredeceksin, güven bana."

"Hayatta kalacağım." Ama Aria'nın sözleri beni tedirgin etmeye başlamıştı.

"Bu çok saçma. Tecrübeli olduğunuzu düşünürse, fazla hazırlık yapmadan sizi alabilir. Bu gerçekten canını yakar."

Başımı salladım. "Aria, lütfen. Ben kararımı verdim. Matteo'nun bilmesini istemiyorum. Bu onu ilgilendirmez."

"Ya yine de öğrenirse? Bunu ondan saklamamın hiçbir yolu yoktu.

Luca."

"Acıyı saklamakta iyiyimdir. Belki bir yastığı ısırırım."

Aria güldü. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir gibi geliyor."

Biri kapıyı çaldı. Çabucak doğruldum, midem düğümlenmişti. Ya babam ve Dante Fikirlerini değiştirdiler ve ben Chicago'da mı kalacaktım?

Kapı açılıp annem içeri girdiğinde nefesimi verdim. Gülümsemedi ve yaklaşmaya çalışmadı. Her zaman düzgün giyinen, her zaman itaatkâr ve kibar olan ve babam kendini kaybedip ona tokat attığında morlukları gizlemekte inanılmaz derecede becerikli olan mükemmel bir İtalyan eş imajıydı. O, asla olmak istemediğim her şeydi. Eğer Matteo bana bir tokat atarsa, sonuçları ne olursa olsun ben de ona karşılık verirdim.

"Rahip yolda. On beş dakika içinde burada olacak. Seni tören için hazırlamamız gerekiyor," dedi soğukkanlılıkla.

Gözlerim büyüdü. "Bu kadar çabuk mu?"

Annem başını salladı. "Vitiello'lar mümkün olan en kısa sürede New York'a dönmek istiyorlar, muhtemelen en iyisi de bu."

Yataktan kalktım, sonra yavaşça anneme doğru yürüdüm. "Babam gittiğimi görünce çok sevinecek." "Peki ya sen? Sormak istedim ama cesaret edemedim.

Annem elini kaldırdı ve bir adım geri çekilmeden önce yanağımı bir anlığına okşadı. "Kaçmamalıydın. İtibarını mahvettin."

"İtibarım umurumda değil."

"Ama yapmalısın." Gardırobuma döndü ve açtı. "Bakalım törende giyebileceğin bir elbise var mı? Tabii ki seni o güzel beyaz gelinlikle koridorda yürürken görmek isterdim." İç çekti. Beni suçlu hissettirmeye mi çalışıyordu? Çünkü işe yarıyordu.

Aria yanıma gelip omzumu sıktıktan sonra annemin elbise aramasına yardım etti. Sonunda Yeni Yıl'da giydiğim, sırtı açık, krem rengi, yere kadar uzanan bir elbise seçti. Aria makyajımı yapmama yardım etti, ama bu makyaj şişman dudağımı gizleyemedi.

"Bakayım rahip gelmiş mi?" dedi anne, sonra kapının eşiğinde duraksadı ve yüzünde hüznü bir ifade belirdi. Ağzını açtı ama sonra dönüp kapıyı kapattı.

Bunu içime atmamaya çalıştım. Ailemin ve çevremdeki çoğu insanın yaptığım şey için beni kınayacağını biliyordum, o halde neden bu kadar acı veriyordu?

"Sence Lily ve Fabi'nin töreni izlemelerine izin verilecek mi?" Utanç verici derecede umutlu bir sesle sordum.

"Babamla konuşmama izin verin. Eminim onu ikna edebilirim," dedi Aria.

Dışarı çıkarken itiraz etmedim. Babamı ikna edebilecek biri varsa o da Aria'ydı. Aynanın karşısına geçtim. Gözlerim üzgün ve yorgundu. Yüzü kızarmış mutlu bir gelin gibi görünmüyordum. Kimse benden bunu beklemiyordu zaten. Bu gerçek bir düğün bile değildi. Tüm iyi niyetime rağmen pişmanlık beni bir kez daha sardı. Hayatım nasıl böyle bir karmaşaya dönüşmüştü? Tek istediğim kendi hayatımı kurmakta özgür olmaktı.

kendi kararları. Bana emretmek yerine zahmet edip sorsaydı belki Matteo'yla evlenebilirdim. Ve şimdi ne gerçek bir düğünüm ne de güzel bir gelinliğim olacaktı. Her zaman bu tür şeyleri önemsemediğimi düşünmüştüm ama şimdi onları kaybedince üzüldüm.

Aria geri döndü. "Vakit geldi. Rahip oturma odasında bekliyor. Fabi ve Lily de orada."
Gülümsedim. "O zaman evlenelim."

MATTEO

Gelinlik olmadan bile Gianna görülmeye değer bir manzaraydı. Elbise kıvrımlarını sarıyordu; New York'a döndüğümüzde keşfetmek için zaman ayıracağım kıvrımlar. Vücudunun her santimini sahiplenmek için sabırsızlanıyordum. Ona benden önce olan her şeyi unutturacaktım.

Gianna ne düşündüğümü biliyormuş gibi bakışlarımı karşıladı. Ve ona olan arzumu gizleme zahmetine girmedim. Ne kadar yorgun ve jet-lag olmuş olursam olayım, onu bu gece becerecektim. Bunun için çok uzun süre beklemiştim. Gianna yanımda durdu ve ben de onun elini tuttum. Rahip ona burun kıvrırarak bakıyordu. Chicago'yu geride bırakmak için sabırsızlanıyordum. New York'taki insanlar Gianna'ya daha iyi gözle bakacak değillerdi ama en azından benden, küçümsemelerini açıkça gösteremeyecek kadar korkuyorlardı.

Gianna'nın eli benimkinde soğuktu ve rahip evlilik yeminlerini ederken gözlerimi kaçırdı. 'Evet' deme sırası ona geldiğinde yarı yarıya 'hayır' demesini bekliyordum ve o zaman ne yapacağımdan gerçekten emin değildim ama yapmadı. Gianna zeki bir kızdı; Chicago'dan ve piç babasından güvenli bir mesafe uzaklaşana kadar aramızdaki bağa duyduğu nefreti saklayacaktı.

Sonunda evlilik yüzüğünü takma zamanı geldiğinde, gerçekten titredi. Nedense bu beni çok rahatsız etti. Onu bu kadar çok istediğim için minnettar olmalıydı. Aptalca hareketleri ona her şeye mal olabilirdi. En azından minnettarmış gibi davranabilirdi.

Rahip, "Gelini öpebilirsiniz," diye mırıldandı.

Hiç tereddüt etmedim. Yüzünü kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Gianna sertleşti ve kanımın daha da kaynamasına neden oldu. Geri çekildiğimde, bakışlarımla yüz yüze

geldi. Beni kışkırtmaya gerçekten niyetliydi. Ateşle oynamayı seviyorsa, tamam. Yanmak umurumda değildi. Alevlerin içinden geçerdim.

Onun
için.

Altmış dakikadan kısa bir süre sonra New York'a gitmek üzere tekrar havalanmıştık.
Vücudum

Gianna'yı seksi elbisesi içinde izlerken arzuyla mırıldanıyordum. O ve Aria uçağın son sırasında birbirlerine sokulmuşlardı.

Luca yanıma çöktü ve bana bir bardak viski uzattı. Bir yudumda yuttum. "Bir espresso daha iyi olur. Uyanık olmam lazım."

Luca bakışlarımı kızlara doğru takip etti. "Evlendikten sonra düğün gecenizi ev."

"Aynen öyle."

"Gianna hakkında bildiklerime göre, muhtemelen işini kolaylaştırmayacaktır. Sen ne yapıyorsun?

seninle kavga ederse ne yapacaksın?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Gianna'yla ilgili her fantezimde, o gönüllü bir katılımcı olmuştu. Zevkle adımı haykırmasını, onu ıslatmak istiyordum. Beni gerçekten reddeder miydi? "Reddetmez," dedim hissettiğimden daha inançlı bir şekilde.

Luca'nın gözleri adeta röntgenimi çekiyordu. "İstedini onun rızası dışında alırsan kimse seni suçlamaz. Sanki o işi çoktan yapmamış gibi."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ama ilk dürtümü takip edip Luca'ya yumruk atmak yerine zihnimde ona kadar saydım. Luca birinin tepkisini ölçmek için sık sık böyle şeyler söylerdi. Ciddi olduğunu sanmıyordum. Belki Aria'dan önce ondan daha çok şüphe ederdim.

Gözleri yumruklarımı kavradı, sonra sırtımadan önce yüzümü taradı. "Benim için açık bir kitap gibisin."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. Gözlerim bir kez daha Aria ve Gianna'yı buldu. Tartışıyor gibiydiler, bu alışılmadık bir manzaraydı. İkisinin anlaşamadığını hiç görmemiştim.

"Bu da ne demek oluyor?" Bir süre sonra

sordum. "Nereden bileyim?"

"Sen ve Aria neredeyse ruh ikizisiniz, birbirinizin zihnini okuma sanatında hâlâ

ustalaşamadınız mı?"

Luca bana parmağını gösterdi. "Karının hayatını cehenneme çevireceğini biliyorum, o yüzden sana biraz

gevşeklik."

"Ne kadar düşüncelisin." Gianna ile hayatın nasıl olacağını merak ediyordum. Bugün o

Birkaç durum dışında çoğunlukla sessizdi ama çabucak toparlanıp eski hırçın haline döneceğine dair bir his vardı içimde. Onun sessiz yanını görmekten nefret ediyordum, özellikle de Sid denen herif için üzüldüğü anlamına geliyorsa. O piçi unutmaya çalıştım ama bir şekilde kendini beynime demirlemişti. Ve sonra onu Gianna ile düşünmeden edemedim. Daha kaç erkek onu çıplak görmüştü? Onun içinde miydi? İsimlerini öğrenip hepsini öldürmem gerekiyordu.

Nihayet New York'a indiğimizde, yine fena halde kızgındım. Porsche Cayenne'imi apartmanımıza geri götürürken Gianna'ya zar zor baktım. Elbisesinin yırtmacından uzun bacağına her bakışında neredeyse kendimi kaybediyordum. Kendime hakim olmam gerekiyordu. Gianna'nın bugünden önce ne yaptığı önemli değildi. Artık o benimdi ve yükselen öfkeme bir son vermezsem, daha sonra pişman olacağım bir şey yapacaktım.

Gianna

Matteo ne zaman bana baksa yüzünde tuhaf bir ifade belirliyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum ama bir şekilde beni tedirgin ediyordu. Tabii ki hiçbir şey fark etmemiş gibi davrandım.

Aria uçuşumuz boyunca Matteo'ya gerçeği söylemem için beni ikna etmeye çalışmıştı ve şimdi apartmanın yeraltı garajına girerken bile bana anlamlı bakışlar atmaya devam ediyordu. Sırrımı Matteo'yla paylaşma işini kendi eline almasından endişe ediyordum ama bunu güvenimi sarsmak olarak göreceğimi biliyordu ve bu yüzden kendini tutacağını umuyordum.

Arabadan indiğimde Matteo elimi tuttu ve beni asansöre doğru sürükledi.

Aria ve Luca hızımıza ayak uydurmakta zorlandılar. Matteo'nun dairesine ulaşmak için neden bu kadar hevesli olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde. Hepimiz asansöre doluştuk. Asansör hareket etmeye başladı ve Matteo'nun kara gözleri aynadan beni izledi, derinlerinde aç ve öfkeli bir şey parlıyordu. Bu açlık benim için açıklanamazdı. Berbat görünüyordum. Gözlerimin altında gölgeler, şişman dudaklar, solgun bir cilt.

Belki daha endişeli hissetmeliydim ama tek istediğim bu işin bir an önce bitmesiydi. Belki Matteo beni elde ettikten sonra bana olan ilgisini bile kaybedecekti, yine de bir yanım Matteo aniden beni görmezden gelmeye başlarsa gerçekten mutlu olup olmayacağımı merak ediyordu.

Asansör büyük bir gürültüyle durdu ve şık kapılar süzülerek açıldı. Matteo tek kelime etmeden beni dairesine çekti. Omzumun üzerinden bir bakış attım ve Aria'nın endişeli ifadesini, asansör kapıları kapanmadan birkaç dakika önce gözümün önünden kaçırdım. Matteo beni sağ tarafımızdaki bir kapıya doğru götürdü. Modern mobilyaları ve New York'un büyüleyici manzarasını seyretmek için ancak zaman bulabilmişim ki yatak odasına girdik ve Matteo kapıyı hızla kapattı. Gözlerindeki istek bu gece hayır cevabını kabul etmeyeceğini açıkça gösteriyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gianna

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı, sanki kuraklık zamanında tek su kaynağı benmişim gibi. Ve Tanrı şahidim, bundan keyif alıyordum. En azından bir yanımda, diğer yanımda, inatçı yanımda, öfkeme, üzüntüme ve kızgınlığıma tutunmak ve Matteo'nun beni arzulamasını umursamamak istiyordum.

Son yirmi dört saat içinde hayallerim yıkılmış ve masum bir hayat alınmıştı. Bu evlilikle ve Matteo bana her dokunduğunda vücudumu saran karıncalanmayla mücadele etmenin görevim olduğunu hissediyordum. Bunu Sid'e ve kendi özsaygıma borçluydum. Özgür olmak için çok fazla ve uzun süre mücadele etmişim.

Ne yapacağıma karar veremediğim Matteo beni kendine doğru çekti ve önce nefesimi kesen, sonra da gerilmeme neden olan şiddetli bir öpücükle ağzımı aldı. Dili dudaklarımın arasından kaydı ve istemeden ona doğru açıldım, dudaklarımı ayırdım, dilini kendi dilimle güreştirdim. Ellerim saçlarında geziniyor, çekiştiriyor, tırmıklıyor, onu daha da yakınımı istiyor ve aynı zamanda itip uzaklaştırmak istiyordum.

Matteo kıcımlı kavrıldı ve beni yukarı kaldırdı. Bacaklarım onun beline dolandı ama dudaklarımız hiç ayrılmadı. Vücudum şehvetle alev alev yanıyordu. Daha önce hiçbir öpücük buna yaklaşmamıştı bile. Matteo beni yatağına doğru taşıyarak yürümeye başladı.

Savaş onunla, Gianna. Bununla savaş. Bunu Sid'e borçlusun.

Ama bugün için savaşmaktan bıkmıştım, duygularımdan bıkmıştım. Bugün sadece hissetmek, bedenimin kontrolü ele almasına izin vermek, en azından birkaç saatliğine her şeyi unutmak istiyordum. Bu evlilikte daha sonra direnmek için bolca zamanım olacaktı.

Matteo beni yatağa fırlattı ve hava ciğerlerimi aceleyle terk etti, ama kendime gelmek için

fazla zamanım olmadı çünkü aniden üstümdeydi ve dudakları geri gelmişti. Eli gömleğimin altından kayd, parmak uçları karnımı, sonra da kaburgalarımın üzerindeki hassas deriyi okşadı. Göğsümü avuçladı

Sütyenimin üzerinden ve ona karşı yükseldim. Geri çekildi ve ben bir protesto sesini zar zor bastırmayı başardım. Yine de bunu biliyor gibiydi. Gömleğimi başımın üzerinden yukarı itip sütyenimin kancasını açarken o kibirli haliyle gülümsedi. Meme uçlarım sertleşti ve gülümsemesi daha da genişledi.

Sinirden içim içime sığmıyordu. Kendinden çok emin görünüyordu, bana karşı zaferinden emindi. Başka bir düşüncesi daha vardı.

"Sana 'hayır' dersem ne yaparsın?" Meydan okuyan bir ses tonuyla sordum. Karşılığında öfke ya da kızgınlık bekliyordum.

"Yapmayacaksın," dedi sesinde en ufak bir şüphe belirtisi olmadan. Ters ters baktım ama bana kötü bir karşılık vermek için zaman tanımadı. Başını göğüslerimin üzerine indirdi ve dikleşmiş bir meme ucunu ağzına aldı. Kendimi durduramadan bir inilti ağzımdan kaçtı ve Matteo kendimi toparlamama, savunmamı yükseltmeme zaman tanımadı. Ağzı acımasızdı. Vücudumda dalgalanan hisler neredeyse çok fazlaydı. Bana nasıl böyle hissettirebilirdi? Dili diğerine geçmeden önce meme ucumun etrafında dolaştı ve göğüslerimin arasında ıslak bir iz bıraktı. Titriyordum. Matteo'nun gözleri yüzüme yapışmıştı. Ona teslim olduğumu görmek istiyordu, bu zaferin tadını sonuna kadar çıkarmak istiyordu. Gözlerimi kapatma isteğime direndim. Bunu başka bir zafer olarak görebilirdi. Ona bunu da veremezdim. Meme ucumu hafifçe ısırды ve ben ilk seferden bile daha yüksek sesle inledim.

Kendinden memnun bir sırıtışla daha aşağılara indi ve dilini göbek deliğime daldırdı. Aptal bir kız gibi ciyakladım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama dili karnımdaki ve kalçalarımıdaki her gıdıklayıcı yeri bulurken elleri kalçalarıma indi ve sıkıca tuttu. O kadar çok gülüyordum ki, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Tanık olduklarından sonra daha sert olmasını bekliyordum, neredeyse bunu diliyordum, ama bu eğlenceli tarafı? Bu beni korkutuyordu çünkü sempatik, hatta sevilebilir görünüyordu. Alnını ittim. "Kes şunu!" Kahkahalarım arasında nefes nefese kaldım.

"Sihirli kelime neydi?" diye mırıldandı kalça kemiğimin hemen üzerindeki özellikle gıdıklayıcı bir yere doğru.

"Siktir git," dedim tatlı bir sesle. Kendimi destekledim ama bu, Matteo dilini kalça kemiğimin üzerinde gezdirdiğinde çıkan ciyaklamaları ve kahkahaları durdurmadı. Birden durduğunda yalvarmanın eşiğine gelmiştim.

onun saldırısı. Pantolonumun düğmelerini açtı ve aşağı çekti. Gözleri bacaklarımın üzerinde gezindi ve elleri de aynı yolu izleyerek tenime zar zor dokundu. Hareketleri neredeyse saygılıydı; anlamamıştım. İğrenme ve öfke, bunları anlayabilirdim.

Beni külotumun üzerinden öptüğünde kıpırdamadan durdum. Ne yapmak istediğini biliyordum. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Bu çok kişisel bir histi, sanki fiziksel anlamda kendimi ona açmam gerekiyordu ve ben bunu yapamazdım, bedenim bu deneyimi ne kadar arzulasa da yapamazdım. Matteo külotumu kavradı ve bacaklarımdan aşağı kaydırıldı. Bir süre arkasına yaslanıp bana hayranlıkla baktı. "Kızıl saçlı olup olmadığını merak ediyordum."

Yanaklarıma yayılan kızarıklığa rağmen gözlerimi devirdim. "Her erkeğin merak ettiği şey bu değil midir?"

İçinde bulunduğum durumda başka erkeklerden bahsetmenin iyi bir fikir olmadığını bir an geç fark ettim.

"Bunu birlikte olduğun diğer erkeklere nasıl açıkladın? Üstü kahverengi, altı kırmızı mı?" Sesi ve gözleri daha sert ve *tehlikeli bir hal almıştı*.

Kimse beni böyle görmemişti. Kelimeler dilimin ucundaydı. "Beni becermek istediğini sanıyordum. Gevezelik edecek havada değilim."

Matteo başını salladı. "Oh, seni becereceğim, merak etme." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve ben de onu aynı şiddetle öptüm. 'Hisset, düşünme' mantram oldu. Elleri bacaklarımın arasına girene kadar vücudumda dolaştı. Sinirlerime rağmen kendimi rahatlamaya zorladım. Parmakları kıvrımlarıma değdiğinde, dudaklarına karşı nefesim kesildi. Bu his çok lezzetliydi. Başparmağı sinir yumağımı buldu ve ovmaya başladı. Başparmağı klitorisime bastırırken iki parmağı yarığım boyunca ileri geri kayıyordu. Belki zihnim Matteo'yu istemiyordu ama bedenim onun için o kadar istekliydi ki bu gülünçtü.

Parmaklarıyla beni daha da yukarı çekerken ayak parmaklarım kıvrıldı. Boynunu kavradım, onu daha da yaklaştırdım, orgazmım üzerime çökerken dilini kendiminkiyle boğuşturdum. Tırnaklarım derisine batıyordu ama göğsünün derinliklerinden gelen hırıltıya bakılırsa bu onu daha da

tahrik ediyor gibiydi. Birdenbire iki

Parmakları aşığıya indi ve açıklığıını okşadı. Korku tavan yapmıştı. Bacaklarını birbirine kenetleyerek göğsünü ittim ve dudaklarını onunkilerden ayırdım.

"Ön sevişmeyi bırak," dedim nefes nefese. Ya parmaklarıyla bir şeyler hissedebiliyorsa? Aletin parmak uçları kadar hassas olacağından şüpheliydim.

Matteo'nun yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi ama sonra hınzır bir sırıtışla yataktan kaydı. Yatağın önünde dimdik durdu. Pantolonundaki şişkinlik barizdi. Kumaşın altında ne olduğunu merak etmem için bana fazla zaman vermedi. Elleriyle hızlıca gömleğinin düğmelerini açtı ve sonra güçlü omzundan kaydırarak yere düşürdü. Onu ilk kez gömleksiz görüyordum. Daha önce beyaz gömleğinin altından baklava dilimleri yakalamıştım ama onu çıplak göğüslü görmekle kıyaslanamazdı. İçim arzuyla kasıldı. Matteo'nun kişiliği sinirlerimi bozsa bile, vücudum kesinlikle onun görünüşüne tepki veriyordu. Elleri pantolonuna gitti ve hızlı bir hareketle hem pantolonunu hem de boxer'ını yere bıraktı. Doğrulduğunda, onu tamamen ereksiyon halinde gördüğümde yaşadığım utancı ve sinirlerimi maskelemek için tüm oyunculuk becerilerimi kullanmam gerekti.

Gerçekten de Aria'yı dinlemeliydim ama bu düşünce aklımdan geçerken bile Matteo'ya gerçeği söyleyemeyecek kadar gururlu olduğumu biliyordum. Gözlerim onun her santimetrekaresini incelemek için acele etmedi, bariz hayranlığım karşısında sırıtmasını umursamadım bile.

Ve adam muhteşemdi. Onunla ilgili her şey öyleydi, yontulmuş göğsü ve karın kasları, hatta siki bile. Bu yüzden ondan nefret ediyordum. Sid'e ya da öpüştüğüm diğer erkeklere hiç tepki vermeyen bedenimin ona bu kadar çabuk ve kolay tepki vermesinden nefret ediyordum. Yatakta ilerledi, her hareketi kıvrak ve hesaplıydı. Her hareketi kaslarını ve gücünü göstermeye yönelikti. Tanrım, keşke üzerimde bir etki bırakmasaydı. Bir dizini yatağın üzerine koydu ve beni ürperten bir bakışla sabitledi.

"Dalga geçmeyi bırak," diye tısladım çünkü sinirlerim tepeme çıkmaya başlamıştı ve bu ihtiyacım olan son şeydi.

O da dediğimi yaptı. Yatağa doğru ilerledi ve bacaklarımın arasına tırmanarak karanlık bir gülümsemeyle kalçalarımı kavradı. "Sana şimdiye kadar birlikte olduğun tüm erkekleri

unutturacağım."

Ters ters baktım ve ona kötü bir karşılık vermek üzereydim ki kalçalarımı sertçe çekip tek bir hamleyle içime girdi. İçimden acı fişkırıırken bir çığlıkla doğruldum. Lanet olsun. Aria şaka yapmıyormuş. Bu çok acı vericiydi. Bunu bir sır olarak saklamak buraya kadarmış. Burnumdan birkaç hızlı nefes çektim, gözlerim kapalıydı. Tekrar konuşabildiğimde, "Siktir," diye nefes nefese kaldım. Bu düşündüğümünden çok daha kötüydü. Göreceklerimden korkarak gözlerimi yavaşça açtım. Lanet olası bir yastığı ya da aptal dilimi ısırmalıydım.

Matteo şaşkınlıkla bana bakarken üzerimde donup kalmıştı. "Gianna?"

Yüzüm kızardı. "Kapa çeneni," diye mırıldandım. Yatağı tırmalayan parmaklarımı gevşettim. levha.

Matteo'nun gözleri yumuşacıktı. "Neden bana söylemedin?"

Aptal rolü oynamaya karar verdim. Belki onu bunun görüldüğü gibi olmadığına ikna edebilirdim. "Söylesene Ne?"

Sinsi bir sırıtış dudaklarını büktü ve bunu yüzünden silmekten başka bir şey istemedim. Tabii ki o

yalanıma inanmadı. O bir aptal değildi. Usta bir manipülatördü ve belli ki onu kandırabilmem için öğrenmem gereken çok şey vardı.

"Senin ilkin olduğumu," dedi. Sesinin bu kadar rahatlamış ve gururlu çıkması şart mıydı?

Aletini içimden çıkarmanın, içine almak kadar acı vereceğinden endişe etmeseydim, onu iterdim. Altında yatmak adil bir tartışmayı zorlaştırıyordu.

Gözlerimi kısmıştım. "Sevişeceğimizi sanıyordum? Seninle konuşmaktan bıktım."

Matteo ellerinin üzerinde durarak bizi daha da yakınlaştırdı. Hareketin verdiği sancı ile gerildim.

neden oldu.

"Öncelikle soruma cevap vermenizi istiyorum. Neden? Kendinizi bir sürü acıdan kurtarabilirdiniz,

Eğer bana söyleseydin," dedi sakince. Sanki bu onun için dünyanın en kolay şeyiymiş gibi görünüyordu, içime gömülmek ve sohbet etmek.

Ona istediğini verene kadar bekleyeceği belli olduğunda, "Çünkü bilmeni istemedim" dedim.

Sırırtışı daha da ukalalaştı. "Çünkü beni beklediğini itiraf etmek istemedin."

"Seni beklemedim. Şimdi konuşmayı kes ve sik beni, lanet olsun." Bu iş fazla kişisel olmaya başlamıştı ve bu kadar savunmasız, içim dışım çıplak olmaktan nefret ediyordum. Matteo bana düşünmek istemediğim şeyler sormaya devam ederse hissetmeyi nasıl bırakacaktım?

Matteo gözlerini benden ayırmadı. Karanlık ve sahipleniciydiler ve sanki içime doğru bakıyorlardı. Eğer kendimi bir yenilgi gibi hissetmeseydim, gözlerimi kaçırırdım. Tekrar içeri girmeden önce yavaşça çekildi ve ben acıdan gerildim. Bedenim korkunç bir haindi. En azından bu sefer nefesimi tutmayı başarmıştım. Matteo yavaşça ve dikkatlice hareket etti, kasları her itişte esniyordu.

Düşünceli davranmasından nefret ediyordum. Tam bir pislik gibi davranmamasından nefret ediyordum, ondan nefret etmenin düşündüğüm kadar kolay olmamasından nefret ediyordum. Eğer o bir pislik değilse, Sid'in ölümü bir şekilde daha çok benim suçumdu, çünkü kaçmam gereksiz, bencilce ve temelsizdi.

Omuzlarını kavradım. "Kendini tutmayı bırak."

Matteo'nun kasları birbirine yaklaştı ama yine de daha hızlı hareket etmedi.

Parmaklarımı tenine gömdüm ve bacaklarımın arasındaki acıya rağmen kalçalarımı salladım. "Kendini tutmayı bırak!"

Bu sefer dinledi. Gözleri parladı ve sonra bana daha sert ve daha hızlı çarptı. Omzuna tutunurken gözlerimi kapattım. Muhtemelen tırnaklarımla izler bırakmıştım. Umurumda değildi ve Matteo da hızlı nefes alıp verişinden anlaşıldığı kadarıyla aldırıyor gibiydi.

Acı iyi hissettirdi, bana ezici suçluluk duygusunun ötesinde odaklanabileceğim bir şey verdi. Ama sadece acı yoktu. Kısa süre sonra gerginlik hissi enfes bir baskıya, daha önce hiç hissetmediğim bir zevk uğultusuna dönüştü. Matteo kendini alçalttı, içime doğru ittiği açığı değiştirdi ve içimde inanılmaz bir noktaya ulaştı. Matteo'nun ağzı boğazımı buldu ve sonra tenimi hafifçe ısırdı. Dudaklarımdan bir inilti döküldü. Gözlerim hızla açılarak Matteo'nun yoğun bakışlarıyla buluştu. Başka tarafa bakamadım. Onu hem kendime çekmek hem de uzaklaştırmak istiyordum, hem

saklanmak hem de ona açılmak istiyordum, hem istiyordum hem de istemiyordum. "Geliyor musun?" Matteo homurdandı.

Sesime güvenmeyerek başımı 'hayır' anlamında salladım. Belki ben de gelebilirdim. Giderek daha fazla

İyi ama Matteo ile arama mesafe koymaya, duygularım beni boğmadan önce onlarla başa çıkabilmek için zamana ihtiyacım vardı. Kafam karışık, yorgun ve üzgündüm.

Matteo tekrar kollarının üzerine kalktı ve daha da hızlandı, bana tekrar tekrar çarptı ve sonra üzerimde gerildi, yüzü zevkle büküldü ve lanet olsun muhteşem görünüyordu, Michelangelo'nun bile daha iyi yaratamayacağı bir şey gibi. Matteo'nun hareketleri sarsılmaya başladı ve sonra durdu, gözleri kapalıydı, birkaç tel siyah saçı alnına yapışmıştı.

Parmaklarım onları uzaklaştırmak, dudaklarına ve çenesine dokunmak için kaşınıyordu. Bunun yerine ellerimi omuzlarından indirdim ve daha sonra pişman olacağım aptalca bir şey yapamayacakları bir yere, yanımdaki yatağa koydum.

Matteo'nun gözleri yavaşça aralandı ve ben sessiz bir nefes aldım. Neden bana öyle bakmayı kesemiyordu? Gülümsemedi, sadece karanlık bakışlarıyla beni delip geçti.

Göğsüne bastırdım. "Ağırlaşıyorsun. Çekil üstümden."

Ağzının kenarları seğirdi, sonra yavaşça çekildi ve yanımdaki yatağa uzandı ve sanki beni kucaklayacakmış gibi bana uzandı. Panikleyerek doğruldum ve yataktan kaydım. Eğer şimdi bana sarılırsa, birbirimizi önemseyen gerçek bir çiftmişiz gibi davranırsa, kendimi kaybederdim. Üstümü örtme zahmetine girmeden banyoya yöneldim. Matteo zaten her şeyimi görmüştü ve onun önünde çıplak olmaktan utandığımı düşünmesine izin veremezdim.

Peşimden geldiğini duymadım ama Matteo aniden elimi tuttu ve banyonun güvenliğinde kaybolmamı engelledi. Gözlerimiz buluştu. Onunkiler neredeyse pişmanlık doluydu. "Sana bu kadar sert davranmamalıydım ama damarıma nasıl basacağını biliyorsun Gianna. Seni incittim mi?"

Endişe, işte yine oldu. Lanet olsun. Neden normal bir adammış gibi davranmayı bırakamıyordu? Gerçekten de bunun onun gerçekte kim ve ne olduğunu unutturacağını mı düşünüyordu? "Hoşuna gitmemiş gibi davranma."

"Bilmiyorum. Her saniyesine bayıldım. Bu an için uzun süre bekledim. Seni arayışımın neredeyse her anını ateşli bedeninin altımda olduğunu hayal ederek geçirdim. Ama

Hayal gücümde adımı inliyor ve birden fazla orgazm oluyordun. Kesinlikle acı çekmiyordun."

Kibirli piç kurusu. "Bunu hayal etmeye devam et. Böyle bir şey olmayacak."

Matteo kendini kapının pervazına dayadı ve beni kollarının arasına hapsetti. "Vücudun bana tepki verdi, Gianna, kabul etmek istemesen bile. Bir dahaki sefere seni becerdiğimde boşalacaksın, güven bana."

"Vücudumun sana tepki verdiğini düşündüren ne? Belki de başka biriyle birlikte olduğumu hayal ediyordum. Zihin güçlü bir araçtır." Kolunun altından kaçmaya çalıştım ama beni kapının pervazına doğru itti. "Belki de beni sikenin sen değil de Sid olduğunu hayal ediyordum."

Matteo gözünü bile kırpmadı. Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadı. Lanet olsun!

"Sid'in senin ilk erkeğin olmasını gerçekten isteseydin, seni becermesine izin verirdiniz. Peki neden

Sen?"

"Çünkü onu sen öldürdün!"

Matteo gülümsedi. "İkimiz de sebebin bu olmadığını biliyoruz ama yine de doğru olduğunu varsayalım.

O zaman öldüğüne sevindim. O pısrık bu ayrıcalığı hak etmiyordu."

Ona inanamadım. "Seni pislik. Bundan zevk alacağını biliyordum, bu yüzden söylemedim. sen."

Matteo dudaklarımız arasında bir santimden daha az mesafe kalana kadar yaklaştı. "Ama biliyorum ve ben

asla unutmayacağım. Sen artık benimsin Gianna ve seni, kirazını patlatacak bir ezik bulmadan önce yakaladığım için çok mutluyum."

Ona tokat atmaya çalıştım ama bileğimi yakaladı ve kendinden memnun bir sırıtışla avucumu öptü. Elimi ondan çektim. Aklımdan sayısız hakaret geçti, sadece birini seçemeyeceğim kadar çoktu.

Matteo yatağa doğru başını salladı. "Belki de herkese çarşafların sunumunu yapabileceğimizi söylemeliyim."

Gözlerim büyüdü. Bu istediğim son şeydi ve Matteo bunu biliyordu. Benimle alay ediyordu.

Ben. Onu ittim ve bu sefer bana izin verdi ve yatağa doğru koştum. Çarşafın üzerinde küçük pembe bir leke vardı. Erkeklerin işi çok daha kolaydı. Anatomi söz konusu olduğunda kadınlar gerçekten mahvolmuştu. Regl olurduk, ayakta işeyemezdik, vajinamızdan kavun büyüklüğünde bir şey sıkmak zorundaydık ve ilk seferlerimiz büyük ölçüde berbattı. "Buna cesaret edemezsin," dedim.

Matteo kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Hâlâ görkemli bir şekilde çıplaktı ve yine ereksiyon oluyordu. Piç kurusu kavgamızdan tahrik olmuştu. "Beni kışkırtmamalısın."

Omuz silktim. "Çarşafları ailene göstersen bile kimse sana inanmaz zaten. Benim bir sürtük olduğumu düşünüyorlar, unuttun mu? Muhtemelen Luca'nın düğün gecesinde yaptığı gibi lekeyi kendi kanınızla uydurduğunuzu düşünürler." Gerildim. Bu saklamam gereken bir sırdı. Kimse bilmiyordu. Neden aptal çenemi hiç kapalı tutamıyordum?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matteo

Aria ve Luca'nın küçük sırrını ağızından kaçırınca Gianna'nın gözleri büyüdü. Gerçekten bilmediğimi mi sanıyordu? Luca ve ben birbirimiz için ölürüz. Bana her sırrında güvenebileceğini biliyordu, hatta kendisinin ve diğer herkesin sandığı kadar zalim bir piç olmadığını ortaya çıkaran bir sırrında bile. Sadist babamız şans eseri Luca için Aria'yı seçerek doğru bir karar vermişti. Bu ikisinin ne kadar iyi anlaşacağını bildiğini sanmıyordum, yoksa eşleşmeyi kabul etmezdi. Her zaman başkalarının mutsuzluğu için çabalamıştı. "Merak etme. Luca bana söyledi. Kız kardeşin onun soğuk kalbini ısıtmış. Siz Scuderi kadınları bu konuda yeteneklisiniz."

Gianna rahatladı. Ne kadar sert olduğunu düşünürse düşünsün, vücudu onu ele veriyordu. Duygularını saklamakta pek iyi değildi, bu da benim işimi kolaylaştırıyordu. Bakışları çarşıdaki lekeye döndü. Bunu görmek beni hasta etmişti, sikimdeki ince kan lekesi de öyle. Bizim dünyamızdaki bazı erkekler gibi, uçuşu sırasında başka erkeklerle takılmış olabileceği için Gianna'yla evlenmeyi reddedecek biri değildim. Herhangi bir erkeğin onun güzel vücuduna elini sürmüş olması düşüncesinden nefret etmiyor değildim ama Gianna'yı umursamayacak kadar çok istiyordum ve zaten bizim dünyamızdaki saflık takıntısını da saçma buluyordum. Hayatımda yaşadığım en iyi seks kesinlikle ne yaptığını bilen kadınlarla olmuştu ama Gianna'nın çabuk öğrenen biri olduğuna dair bir his vardı içimde. Yine de Gianna'nın acıyla haykırdığı ilk şoktan sonra, bir sahiplenme ve lanet olası bir neşe hissettim.

Gianna bana baktı, şüphe öpülesi dudaklarını sıkıyordu. Saçları solgun omzunu bir tül gibi örtüyordu ve ben de dayanamayıp omzundaki saç tellerini okşadım, ipeksiliklerine hayran kaldım. Sadece Gianna'nın teni daha da pürüzsüzdü. Ona dokunmaya doyabileceğimi hiç sanmıyordum. Boğazını hafifçe okşamaya başlamadan önce parmaklarım nabzını buldu. Bir an için Gianna onu

tuttu

nefes aldı ve kendini toparlamadan önce dokunuşuma doğru eğildi. Bir adım geri çekilince elimi bırakmaktan başka çarem kalmadı. Bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. Çok tahmin edilebilir biriydi. En azından bana verdiği tepkilerde. Geçmişte bazen beni şaşırtmayı başarmıştı, ki bu diğer insanların pek sık başarabildiği bir şey değildi.

Gianna gözlerini bana dikti. Sinirlendiğinde ne kadar seksi görüldüğünü bilseydi, daha sık gülümserdi. Yeniden sertleşmişim ve Gianna'yı becermekten başka bir şey istemiyordum. Gözleri sikime kaydı ve ofladı. Başını sallayarak yanımdan geçti ve kapıyı büyük bir gürültüyle çarparak kapatmadan önce banyoda kayboldu.

Yatağa geri dönmeden önce küçük bir kahkaha attım, sırtüstü uzandım ve kollarımı başımın arkasında kavuşturdum. Yüzümdeki sırtışı engelleyemiyordum. Aylarca süren hüsranın ardından, umduğumdan da fazla bir şekilde ödüllendirilmişim. Akan suyun sesini bekledim ama banyoda sessizlik hüküm sürüyordu. İçimi dolduran şüpheyi doğruldu. Gianna'nın banyodan kaçmasının hiçbir yolu yoktu ama ya hayatını benimle geçirmek yerine sonlandırmaya karar verdiyse?

Gianna hayatı böyle bir şey yapmayacak kadar çok seviyor gibiydi ama bunu bana inat olsun diye yapmayacağından emin değildim. Banyo kapısına doğru ilerledim, açıldığında kırmaya hazırdım. Gianna dışarı çıktı, tam karşısında beni görünce kaşları havaya kalktı. Gözleri şiş değildi, yani en azından ağlamıyordu, bu da içimi rahatlattı.

Burnu kırıştı. "Ne? Ben banyodayken beni gözetlediğini söyleme sakın?"

Sırtarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Ne düşündüğümü ona kesinlikle söylemeyecektim. "İkimiz de gözetime ihtiyacın olduğunu biliyoruz."

İç çekerek yanımdan geçti ve yorganın altına girdi. Öncekiyle aynı görünen banyoyu hızlıca taradıktan sonra Gianna'ya katıldım. Sırtı bana dönüktü ve battaniyeleri çenesine kadar çekmişti. Kendimi sırtına yasladım, kolum çıplak beline dolandı. Çıplak vücudunun bana bu kadar yakın olması aklıma türlü türlü fikirler getiriyordu ve sikim ısrarla poposunu kazıyordu. Ona bu şekilde sahip olmak için sabırsızlanıyordum, onu önümde görmek için

Dört ayak üstünde, bana binmesini. Onu binlerce farklı şekilde becermek istiyordum.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Gianna sessizce, uyarırcasına. "Yorgunum ve düğün gecemizde sana bir kereden fazlasını borçlu değilim."

Yumuşak tenine bir öpücük kondurmadan önce boynuna doğru güldüm. "Sen çok romantiksin, Gianna. Sözlerin her zaman kalbimi ısıtıyor."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Ona daha sıkı sarıldım. Geri çekilmeye çalışmadı, bu beni şaşırttı ve yine şüphelerimi artırdı, ama onun ağırbaşlılığını ikimizin de geçirdiği uzun güne bağladım. Uyumayalı yirmi dört saatten fazla olmuştu.

Yine de, Gianna'nın nefes alışının derinleştiğini ve vücudunun bana karşı yumuşadığını duyana kadar uykuyla savaştım. Yaptıklarından sonra Gianna'ya güvenmiyordum. Ona tamamen güvenebileceğimden de emin değildim. Onu gözümün önünden ayırdığım anda kaçacağını biliyordum. Benden kaçması için ona bir şans daha veremezdim. Onu New York'ta tutmak için ne yapmam gerektiği umurumda değildi.

Luca onu becerdikten sonra ona olan ilgimi kaybedeceğimi düşünmüştü. Bir parçam bunu ummuştu ama durumun böyle olmadığını çoktan anlamıştım. Onu hâlâ istiyordum, muhtemelen eskisinden daha fazla.

Tamamen ve tamamen mahvolmuştum.

Gianna

Ertesi sabah Matteo'nun yatak odasında hareket etmesiyle uyandım. Uyanık olduğuma dair herhangi bir işaret vermedim, onun yerine seslerini dinledim. Onunla yüzleşmek istemedim. Dün geceden dolayı kendini beğenmiş olacaktı, kesinlikle tahammül edilemezdi. Uzun bir duş ve sert bir kahveden önce bu tür bir yüzleşme için havamda değildim. Sonunda adımları uzaklaşıp kapı kapandığında nefes verdim ve gözlerimi açtım. New York'un ufuk çizgisi ağır bulutlarla kaplıydı.

Belki yatakta kalabilirdim, ama öyle yaparsam Matteo'nun bana katılmaya çalışacağını hissediyordum. Hain bedenim onun ellerini tekrar üzerimde hissetme fikriyle heyecanla karıncalandı, hatta belki de aşağı inmesine izin verecektim

Gerçekten.

Hızla doğruldum, yataktan kayarak çıktım ve yüzüme soğuk su çarpmak için aceleyle banyoya girdim. Dudağımdaki yanma yüzünden irkildim. Aynada kendime baktım. Alt dudağım dramatik bir şekilde şişmiş ve altındaki deri morarmıştı. Bir kavgaya karışmış gibi görünüyordum ki bu gerçeklerden çok da uzak değildi. Dikişlere bakmak için ağzımı açtım. İğrenerek hemen tekrar kapattım. Dünkü olaylar zihnimden geçti.

Sid'e olanlarla ilgili kâbus bile görmemiştim. Zalim ölümü için hâlâ kendimi çok kötü hissediyordum ama rüyalarım boştu, siyah bir hiçlik boşluğu. Belki de her şeye rağmen bu dünyaya aittim.

Gözlerim boynumun yan tarafında Matteo'nun morluk bıraktığı noktaya kaydı. Piç herif beni kendi malıymışım gibi işaretlemişti ve ona göre muhtemelen durum buydu. Çürüğe dokundum.

Yüzümü buruşturarak yansımamdan uzaklaştım ve hızlıca bir duş aldım. Yatak odasına döndüğümde çantalarımı yerde buldum. Ben hazırlanırken Matteo onları içeri taşımış olmalıydı. Sinsi piç. Nasıl bu kadar sessizce hareket edebiliyordu?

Kıyafetlerimi hızla Matteo'nun benim için hazırladığı çekmecelere yerleştirdim. Sanki eninde sonunda buraya taşınacağımı başından beri biliyormuş gibi bana yer açması nedense beni rahatsız etmişti. Bunu uzun zaman önce yapmış olmalıydı. Dün gece ya da bu sabah hiç vakit olmamıştı. Altı aydır giymediğim kıyafetlerimi kaldırırken, çaresizce alışverişe gitmem gerektiğini de fark ettim. Eski kıyafetlerim bana eski bir hayatın kalıntıları gibi geliyordu. Münih'teki dairemden ayrılmak için acele ederken yeni kıyafetlerimden hiçbirini alamamıştım.

Daha sonra tamamen giyinmiş bir şekilde aşağıya indim, arada bir durup Matteo'yu dinledim. Daire sessizdi ve oturma odasından açık mutfığa doğru yürürken kimseyle karşılaşmadım, bir korumayla bile. İçimde bir kuşku alevlendi. Matteo yaptığım şeyden sonra beni asla gözetimsiz bırakmazdı. Gözlerim tavanı, köşeleri ve olası her yeri güvenlik kameraları için taradı ama hiçbirine rastlamadım. Mutfağın ortasında bir an tereddüt ettim,

gözleri devasa kahve makinesine kayıyor. Siktir et. Kafeine ihtiyacım vardı. Matteo orada olmasaydı, ki bunun için minnettardım, burası benim evimmiş gibi davranırdım.

Ve rol yapmama bile gerek yoktu. Burası artık benim evimdi ya da öyle olması gerekiyordu. Tabii ki öyle hissettirmiyordu. Herhangi bir yer bana evim gibi gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Orada yaşadığım son birkaç ayda, ailemin evi bile artık evim gibi gelmiyordu. Artık bunu düşünmenin bir faydası yoktu. Babamı bana davranışları için, annemi de ona izin verdiği için asla affetmeyecektim. Belki ben onlar için ölmüştüm ama onlar da benim için ölmüştü.

Parmağım kahve makinesini çalıştıracak düğmenin önünde duruyordu. Bu ürkütücü sessizlik beni deli ediyordu. Saçma temkinliliğim için kendimi azarlayarak sonunda düğmeye bastım. Bir fincan aldım ve bir Cappucino seçtim. Artık kaçmıyordum. En kötüsü çoktan olmuştu.

Tatmin edici bir fısıltıyla sıcak sıvı dışarı fışkırdı. Bittiği anda fincanı kucakladım ve uzun bir yudum aldım, sıcaklığın ve tanıdık tadın zihnimi nasıl daha da temizlediğini hissettim. Tezgâha yaslandım ve gözlerimin dairenin içinde dolaşmasına izin verdim. Aslında sade tasarımı, şık siyah deri koltukları, siyah parke mobilyaları ve beyaz duvarları sevmiştim. Mobilyaları birbirine çok benzediği için Luca ve Matteo'nun aynı iç mimarı işe alıp almadıklarını merak ettim. Kendimi buraya uyacak sanat eserleri ararken, biraz renk katacak yastıklar alırken, Noel için büyük bir ağaç süslerken görebiliyordum. Tezgâhın etrafında yürüdüm, tabureye tünedim ve kendimi içinde yaşarken kolayca görebildiğim yere sırtımı döndüm.

İstediğim bu değildi. Ya da en azından altı ay önce istemediğim bir şeydi, istememem gereken bir şeydi, ondan kaçmak için bu kadar çok şeyi riske attıktan sonra değil. Gözlerimi kapadım ve kahvemin rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Aria'yı tekrar görmem gerekiyordu ama onun çatı katına çıkmama izin var mıydı? Kız kardeşimi her görmek istediğimde Matteo'dan ve hatta belki Luca'dan izin istemem gerektiği fikri beni çileden çıkarıyordu. Bu, en başta neden kaçtığımı hatırlatan iyi bir şeydi ve bunu unutmama asla izin veremezdim.

Sıcak bir nefes boynumda gezindi ve ardından alçak sesle "Günaydın" dedi.

Şaşkınlıkla bağırdım ve kahve fincanımı mutfak barından aşağı fırlattım. Düzinelerce parçaya

ayrıldı.

keskin parçalar ve her yere dökülen kahve. Başım döndü ve kendimi sırttan bir Matteo ile yüz yüze buldum.

"Lanet olsun. Neden bana böyle sinsice yaklaşıyorsun? Ödümü kopardın."

tısladı.

Eğlenen bir ifadeyle başını salladı. "Bütün o kötü sözler senin ağzından dökülüyor.

tatlı ağız, bu gerçekten uygun mu?"

Benimle dalga geçiyordu. Gözleri kıvrımlarımın üzerinde tatlı tatlı geziniyor, biraz daha aşağıya inmeden önce morlukta oyalanıyordu. Ve en kötüsü de vücudumun onun yakınlığına, kokusuna, kaslı göğsüne verdiği tepkiydi. Neyse ki yüzüm sıcak değildi, bu yüzden belki de kızarmamıştım.

"Ne zamandan beri uygun olmayı önemsiyorsun?" diye mırıldandım. Matteo'nun yanından geçip fincanımın kırık kalıntılarının yanına diz çöktüm. Matteo'nun yakınlığının bana yaptıklarından şüphelenmemesini umuyordum. Parçaları topladım ama Matteo yardımına geldi. Bunu kibarlık olsun diye mi yapıyordu yoksa üzerimdeki etkisini biliyordu ve benimle oynamaya mı çalışıyordu emin değildim. Onun hakkında bildiklerimden ikincisini tahmin ediyordum. Yanımda çömelirken ona doğru bakmamaya çalışıyordum. Bana mükemmel şekilli kıcının güzel bir görüntüsünü veriyordu. Lanet olsun, neden böyle görünmek zorundaydı ki?

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmağını şişmiş dudağımın üzerinde gezdirdi. "Seni gerçekten öldürmeliydim.

Baba."

Dokunuşu o kadar nazikti ki, yüzümü boynuna yaslayıp güzel bir

Ağla. "Paspasın var mı?" Kayıtsızca sordum.

Omuz silkti ve elini bıraktı. "Marianna'yı ara sıra bir tanesiyle koştururken görmüştüm."

Gözlerimi devirmiştım. Tabii ki hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen kendi çamaşırlarını bile yıkamamıştı. "En azından Marianna'nın temizlik malzemelerini nerede tuttuğunu biliyor musun?"

Bakışları göğüs dekoltemde oyalandı. İç çekerek ayağa kalktım ve bir kiler aramaya

koyuldum. Sonunda elimde paspasla mutfaktaki dağınıklığa döndüğümde Matteo telefonla konuşuyordu. Tezgâha yaslanmış, bacaklarını gelişigüzel çaprazlamıştı.

Yerleri silerken konuşmayı dinlemeye çalıştım. İçimde benimle ilgili olduğuna dair bir his vardı. "Hemen buraya gel. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum."

Telefonu kapattı ve bana döndü. Paspası duvara yasladım ve sordum. "Kimdi bu? Bana göz kulak olmasını istediğin yeni bir koruma mı?"

"Onun gibi bir şey. Sana bir bileklik takacağım." "Ne? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Tam tersine, ama ikimiz de biliyoruz ki eline geçen ilk fırsatı yine kaçmak için kullanacaksın, bu yüzden benimle kalacağına güvenene kadar bileziği takman gerekecek."

Öylece bakakaldım, tamamen sersemlemiştim ve o kadar öfkeliydim ki kafamın patlayacağından korkuyordum. "Yani senin tutsağın olduğumu kabul ediyorsun. Bana tutsakmışım gibi davranıyorsun."

Matteo bana doğru ilerledi. "Bilezik olmadan seni bu daireye kilitlemek zorunda kalırdım ama bilezikle Aria'yla vakit geçirebilir, New York'ta dolaşabilir ve neredeyse normal bir hayat yaşayabilirsin."

"Sanırım nezaketiniz için size teşekkür etmemi istiyorsunuz?"

Pislik herif gerçekten de kıkırdadı. "Hayır. Seni tanıdığım için bu fikirden hoşlanmanı beklemiyordum." "Bu fikir kimsenin hoşuna gitmez! Ve sen beni tanımıyorsun, Matteo."

Çok yaklaştı ve hiçbir uyarıda bulunmadan elini gömleğimin altına soktu, sütyenimi kenara itti ve meme ucumu büktü. Bir anda içim ihtiyaçla kasıldı. "Mükemmel küçük meme ucunla bunu yaptığımda hoşuna gittiğini biliyorum," diye homurdandı.

İnkâr etmek istedim ama başparmağı ve işaret parmağı beni okşarken kelimeleri bulamadım. Matteo'nun karanlık gözleri çok yakınımaya eğilirken beni delip geçti. "Islak olduğunu biliyorum. Kabul etmesen bile amının beni istediğini biliyorum."

Dizlerinin üzerine çöktü ve taytımı ve külotumu aşağı itti. "Ne-
-"

Daha ileri gitmedim. Öne doğru eğildi ve sıcak tenimi öptü. Şaşkın bir nefes aldım. Matteo

bacaklarımdan birini taytımdan ve külotumdan kurtardı, sonra kaldırıp omzuna attı. Dili alt dudaklarımı ayırıp yavaşça yalarken gözleri benimkileri buldu. Titredim,

Utanç verici bir ses çıkarma korkusuyla ağzımı birbirine bastırıyordum.

Matteo birkaç santim geri çekildi. "Gördün mü, biliyordum. Benim için ıslak," dedi sert bir sesle. Hafifçe emmeden önce bana birkaç öpücük kondurdu. Bu hissin etkisiyle gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Bunu sana hiç yapan oldu mu?" diye sordu şiddetle.

Yalan söyleyecek gücü bile kendimde bulamadım. Sadece başımı 'hayır' anlamında salladım.

"Güzel." Beni akıllara durgunluk veren bir öpücükle ödüllendirdi, dili açıklığımda gezindi, sonra tekrar klitorisime doğru ilerledi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Matteo zonklayan dudaklarımı serbest bıraktı. "Tadın mükemmel, Gianna." Beni ayırdı ve klitorisimin üzerine bir öpücük kondurdu. "Durmamı ister misin?"

Dişlerimi sıktım. Daha azını hiç istememiştim. Onu yakalayıp yüzünü bana doğru itmemek için kendimi kontrol etmem gerekti.

"Sessiz muamele mi?" Matteo diliyle beni dürtmeden önce alaycı bir sesle sordu, klitorisimi dudaklarının arasına alıp hafifçe emmeden önce içime zevk mızrakları gönderdi.

Nefesim kesildi ve beni destekleyecek bir şeye ihtiyaç duyarak arkamdaki tezgâha tutundum. Matteo diliyle en şaşırtıcı şeyi yaparken başım geriye düştü. Yavaş vuruşlarla beni gittikçe kenara yaklaştırdı. Bu sefer dünden bile daha yoğun olacağını söyleyebilirdim. Niyetim olmadan elim Matteo'nun başını kavradı ve parmaklarım siyah saçlarına dolandı. Matteo dilini klitorisime doğru bir fiske vurarak beni ödüllendirdi.

"Evet," diye fısıldadım. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini itiraf ediyor olmam artık umurumda bile değildi. Tüm vücudum serbest kalmak için çığlık atıyordu. O kadar yaklaşımışım ki bacaklarım titremeye başladı, nefes alışım hızlandı. Ve sonra zil çaldı. Şaşkınlıkla irkildim ve gözlerim asansöre kaydı. Matteo izin vermeden kimse yukarı çıkamazdı.

Matteo yaptığı şeyden geri çekildi. Başındaki parmaklarım sıkılaştı. "Durma," diye ısrar ettim. Sesimdeki ihtiyacı gizleyemiyordum.

Matteo doğruldu ve sinir bozucu derecede ukala bir sırtışla ağzını sildi. Beni öpmek için eğildi ama dudakları yanağıma değsin diye başımı çevirdim.

"Sabır, Gianna. Sabır pratiği yapmak için altı ayım vardı, şimdi sıra sende, ama merak etme seni daha sonra yiyip bitireceğim. Tadın karşı konulamayacak kadar güzel," diye mırıldandı ve geri çekilip asansöre doğru yöneldi. "Giyinmelisin. Sandro'ya bir gösteri yapmak istemiyoruz."

Ona inanamadım. Ellerimi yıkayıp eteğimi düzeltmeden önce külotumu ve taytımı tekrar giymek için çabaladım. Kanım öfkeyle kaynıyordu. Matteo asansörün bizim katta durmasını sağlayan düğmeye basarken sırttı.

Bu son değildi. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matteo

Gianna beni gözleriyle öldürmeye çalışıyordu. Şimdiye kadar onun bu bakışlarına alışık olmadığımın değil, ama itiraf etmeliyim ki bu beni hâlâ tahrik ediyordu. Sandro'nun ortaya çıkmak için birkaç dakika daha beklemiş olmasını dilerdim, erken ortaya çıkması bana Gianna'ya bir ders verme şansı verse bile. Ne yazık ki küçük dersimle Gianna kadar kendimi de cezalandırıyordum. Tadı mükemmeldi. Onu tekrar yalamak, adımı haykırmasını ve parmaklarını saçlarımda gezdirmesini beklemek için sabırsızlanıyordum. Şimdiden sikim kalkmaya başlamıştı bile. Sikerim böyle işi.

Asansörün kapıları açıldı ve Sandro elinde siyah bir çantayla içeri girdi. "Günaydın patron. Umarım bir şeyi bölmemişimdir," dedi, gözleri beni geçip Gianna'ya kayd. Altı ay önce yaptığı pisliğe rağmen hâlâ iyi bir askerdi. Romero'dan sonra en iyisiydi.

Gözleri daha da kısılan Gianna'ya sırtarak "Bakmadın," dedim. Sandro'nun kasık bölgemin yakınına bakmaması iyi bir şeydi çünkü şişkinliği gizlememin hiçbir yolu yoktu. Umurumda da değildi zaten. "Hadi şimdi yapalım," dedim sonunda.

Gianna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir şekilde göğüslerini lezzetli bir şekilde yukarı kaldırmayı başarmıştı. Bunu bilerek mi yapıyordu? Biz ona doğru yürürken hiç kıpırdamadı. Umurunda değilmiş gibi görünüyordu ama ben onu bundan daha iyi tanıyordum. Muhtemelen onunla alay etmenin bedelini bana ödetmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu, bileklikten bahsetmiyorum bile. Ama bunu kendi başına getirmişti.

Yanında durduğumuzda Sandro şüpheyle Gianna'yı izledi. Onu suçlayamazdım. Aria'yla birlikte ona ilaç verip bağladıklarında gururu epey zedelenmişti. Yine de hoşnutsuzluğunu göstermeyecek kadar zekiydi.

Bar taburesini işaret ettim. "Taytını çıkarıp oturman gerekiyor."

"Uyarı için teşekkürler. Tayt meselesinden daha önce bahsedip beni bir sürü dertten kurtarabilirdin," diye mırıldandı. Kahretsin, bakışları bende onu mutfak tezgâhının üzerine yatırıp beynini dağıtma isteği uyandırdı.

Ben Gianna'ya yaklaşırken Sandro çantadaki bileklikle meşgulmüş gibi davrandı. "Ama seksi taytını giymeni seyretmeye bayıldım ve tekrar çıkarmanı seyretmeye de bayılacağım."

Gianna bu kez tabureye tünemeden önce neredeyse taytını yırtıyordu, uzun ince bacakları çaprazdı. Dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı, sonra acıdan irkildi. Babasına duyduğum öfke, yükselen şehvetimin içinde patladı. Lanet olsun Luca'ya ve onun Outfit'le barışı koruma kararlılığına.

Sandro elinde bilezikle duraksadı ve bana doğru soran bir bakış fırlattı.

Daha önce hiç kimseye bileklik takmamıştım, bu yüzden Sandro'nun Gianna'nın bacağına dokunma düşüncesinden nefret etsem bile, mantıklı seçim buydu. Başımı salladım. "Devam et."

"Sol bacağını uzat."

Gianna bana sert bir bakış attı ama itiraz etmeden bacağını kaldırdı. Belki de bunun sürekli eve kilitli kalmaktan daha iyi bir seçenek olduğuna karar vermişti ya da belki de intikam almak için bana işkence edecek şeyler düşünüyordu. Niyeti bu olmasa bile, aklındaki şeyden hoşlanabileceğimi hissediyordum.

Sandro, Gianna'nın bacağına eğildi ve küçük siyah monitörü ayak bileğinin etrafına bağlamaya başladı.

Gianna'nın yanındaki mutfak barına yaslandım. Bana doğru bakmadı.

"Bu benim alkol alımımı da izleyecek mi?" diye sordu Sandro'ya. Sandro gözlerini önce ona, sonra da bana dikti.

"New York'ta yaptığın sürece sarhoş olman umurumda değil," dedim. Bileziğin işlevselliğini kontrol eden Sandro'ya dönmeden önce mavi gözleri bana bir kez daha kaşlarını çatı.

Başını sallayarak doğruldu. "Hepsi tamam. Onu dizüstü bilgisayarınızla, telefonunuzla ya da internete hazır herhangi bir cihazla takip edebilirsiniz."

"Harika," diye mırıldandı Gianna.

"Teşekkürler, Sandro."

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım. "Bugün olmaz. Romero üst katta. Sen diğer görevlerine dönebilirsin."

Sandro arkasını dönüp asansöre yönelmeden önce Gianna'ya başını salladı. Onu dışarı çıkardıktan sonra Gianna'nın yanına döndüm.

"Peki bu şeyi daha ne kadar takmam gerekecek?" diye sordu, ayak bileğindeki küçük siyah cihaza daha yakından bakmak için bacağını kaldırarak. Onu o şeyle görmekten nefret ediyordum. Onu bu şekilde kelepçelemek yanlış görünüyordu ama bileziği Luca önermişti ve düzgün bir çözümdü. Gianna kendi iyiliği için fazla dengesizdi.

"Sana aptalca bir şey yapmayacak kadar güvenebileceğime karar verene kadar." "Yani sonsuza kadar." Bacağını tekrar aşağı indirdi.

Kıkırdadım. "Hayır, o muhteşem bacaklarını ayak bileği monitörü olmadan daha çok seviyorum, inan bana. Seni en kısa zamanda o şeyden kurtaracağım." Parmaklarımı çıplak dizinin üzerinde gezdirdim, sonra kot eteğinin kenarına ulaşana kadar daha da yukarı kaldırdım. Elimi itti ve bar taburesinden zıpladı.

"Çek ellerini," dedi tatlı tatlı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Daha önce kaldığımız yerden devam etmek istediğini sanıyordum?" Gerçekten de kaldığımız yerden devam etmek istiyordum.

Yanımdan geçip kahve makinesine doğru yürüdü, kalçalarını beni tekrar sertleştirecek şekilde salladı. "Ben iyiyim," dedi omuz silkerek. "Tek ihtiyacım olan bir fincan kahve." Yeni bir fincan aldı ve omzunun üzerinden bana bakmadan önce kahve makinesinin altına koydu. "Peki ya sen? İhtiyacın olan bir şey var mı?" Gözleri vücudumda gezinerek ereksiyonuma doğru ilerledi. Gülümsemeye karşı koyduğunu söyleyebilirdim.

Oh, lanet olsun. Bana nasıl yatak odası bakışları atacağını gerçekten biliyordu. Ve belli ki benim oyunumu benden daha iyi oynayabileceğini düşünüyordu. "Ben de iyiyim."

Fincanı ağızına götürdü, bir yudum aldı, sonra dilini yavaşça üst dudağında gezdirdi.

Bir iniltiyi bastırdım. Luca ile buluşup son birkaç ayda neler kaçırdığımı konuşmam gerekiyordu.

Gianna'nın peşindeydim ama onu bütün gün izlemek ve belki de dilini sikimin üzerinde gezdirmeye ikna etmek istiyordum. Ona doğru yürüdüm ve saçının bir tutamını işaret parmağımın etrafında doladım. "Yeni renginden nefret ediyorum. Seni kırmızıyken daha çok seviyordum."

Gianna geri çekildi ve fincanını bir çınlamayla yere bıraktı. "Kaçarken iyi görünmek benim ana kaygım değildi. Belki fark etmediniz ama azılı bir gangster peşimdeydi."

Sırıttım. "Kötü şöhretli mi?"

Gözlerini devirdi. "Eğer iltifat bekliyorsan, yanlış kişiyle konuşuyorsun demektir."

Çok istememe rağmen ona saçını doğal rengine boyamasını söylemedim. Onu zorlarsam bunu yapmayacağını biliyordum. Belki de kızıl saçlarını beğendiğimi itiraf etmem, sonsuza kadar esmer kalmak istemesi için yeterliydi. "Luca ile buluşacağım. İstersen günü yukarıda Aria'yla geçirebilirsin."

Gözleri büyüdü. "Günü Aria'yla geçirmeme izin var mı?" Bir an sonra ağzı büküldü ve ekledi. "Kız kardeşimi görmek için izninize ihtiyacım olduğundan değil..."

"Sen ve Aria uzun zamandır birbirinizi görmediniz, sanırım konuşacak çok şeyiniz var." Gianna'nın Aria'ya dün gecedan bahsedip bahsetmeyeceğini ve tam olarak ne söyleyeceğini merak ediyordum. Normalde ona nelerden hoşlandığını sorardım ama Gianna'nın bana dürüst bir cevap vermeyeceğini biliyordum. Kadınlar cinsel becerilerimden hiç şikâyet etmemişlerdi ama bunu Gianna'dan duymak istiyordum. Belki de Luca haklıydı ve ben kibirli bir pisliktim.

"Artık yukarı çıkabilir miyiz?" Gianna heyecanla yüzünü aydınlatarak sordu. Sabahtan beri bana gösterdiği ilk gerçek duyguydu bu.

"Beni ikna etmek için bir öpücüğe ne dersin?"

Tişörtümü tutup beni kendine doğru çekerek ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni şaşırttı. Seksi vücudu bana doğru eğildi ve dili ağzımın içine kaydı. Daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu. Kıçının yanaklarını kavradım, sıktım, dillerimiz birbiriyle dans ederken nefesinin tadını çıkardım. Sert sikimi ona doğru ittim. Bana ne yaptığını bilmesi gerekiyordu. Sikeyim. I

o kadar sertleşmişti ki, aptal bir ergen gibi henüz pantolonumun içine boşalmamış olmam bir mucizeydi.

Uyarıda bulunmadan geri çekildi ve ben de karşılık olarak hırladım, kıcını kavrayışım sıkılaştı, ama kollarımı aşağı itti ve ulaşamayacağım bir yere adım attı. "Bir öpücük istedin, öpücüğünü aldın. Şimdi Aria'ya gidelim."

Şu cadaloz. Hızlı nefes alışından ve kızarmış yanaklarından öpüşmemizden onun da benim kadar etkilendiğini anlıyordum ama şehvetini bastırmaya kararlı görünüyordu. Ona akıllara durgunluk veren bir orgazmın gerçekte ne demek olduğunu göstermek için oyunumu geliştirmem gerekiyordu. Ondan sonra, umarım ellerimde oyuncak olur.

Hiç umurumda değilmiş gibi asansöre doğru yürüdüm. Duygularımı gizleme konusunda fazlasıyla deneyimliydim, bu yüzden uyarılmışlığımyı maskelemekte hiç zorlanmadım. Asansör kapılarının açılmasını sağlayan düğmeye bastım ve Gianna'ya içeri girmesini işaret ettim. Kaşlarını çattı ama sonra asansöre yöneldi ve duvara yaslandı.

Gülümsememi gizleyerek ona katıldım ve bizi yukarı çıkaracak düğmeye bastım. Luca'nın yukarı çıkmamızı onaylaması birkaç dakika sürdü. Aria'yla evlenmeden önce, onun onayı olmadan asansöre binmeme izin vermişti ama o zamandan beri manuel geçersiz kılma sistemini yeniden kurmuştu. Onu suçladığımdan değil. Gianna ve ben dairenin her boş alanını kirletirken onun ya da Aria'nın içeri dalmasını da istemiyordum. Asansör hareket etmeye başladı ve birkaç saniye içinde tekrar durdu.

Kapılar açıldığında Aria çoktan kapıların önünde bekliyordu. Kız kardeşini kucaklayıp oturma alanına doğru sürüklemeyden önce bana bir bakış bile atmadı.

Luca kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmış duruyordu. "Sevgili karından sana veda öpücüğü yok mu?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Aria ve Gianna kanepeye yerleşmiş, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Romero mutfaktaki yerinden selamlamak için elini kaldırdı. Luca ve ben Sphere'de meşgulken o Aria ve Gianna'ya göz kulak olacaktı. İki kızın Sandro'ya ne yaptığını biliyordu, bu yüzden gardını düşürmeyecekti ve

düşürse bile, bileklik Gianna'nın nerede olduğunu bana bildirecekti.

"Aria da senin gidişine pek üzölmüşe benzemiyor," dedim Luca bana katıldığında.

Asansör.

Sırıttı. "Bu sabah zaten iki kez vedalaştık. Peki ya sen? Düğün gecen nasıldı?"

Sırıtmama engel olamadım. "Seninkinden daha iyi."

Luca'nın kaşları sessiz bir şüpheyle kalktı. "Peki söndürdü

mü?" "Çıktı," dedim. "Ve ben onun ilkiydim."

"Bunu sana o mu söyledi?" Luca şüpheyle sordu.

"Hayır, söylemedi. Öğrendiğim için çok öfkeliydi. Ama bunu saklamasının hiçbir yolu yoktu.

o."

"Aferin sana," dedi Luca omzuma vurarak. "Hâlâ ondan hoşlanıyor musun yoksa

Artık düşüncelerini sikin yönetmediğine göre aklın başına geldi mi?"

Ona parmağımı gösterdim. "Aletimin hâlâ kontrolde olmadığını sana düşündüren ne?"

Luca içini çekti. "Nasıl istersen, ama seni rahatsız etmeye başladığında gelip bana söylenme."

Asansör durdu ve yeraltı garajına açıldı. "Şimdi işimize odaklanalım. Yeterince zaman kaybettiniz.

Şimdi tüm dikkatini bana vermeni istiyorum."

"Merak etme," dedim ama Gianna'yı aklımdan çıkarmanın kolay olmayacağını

hissediyordum. Altımdaki çıplak bedeninin görüntüsü beynime kazınmıştı ve onu bırakmaya pek

hevesli değildim.

Gianna

Aria beni Luca ve Matteo'dan uzağa, kanepeye doğru sürükledi. Oturduk ve Aria kaşlarını

çatarak şişman dudağıma uzandı. "Babamın sana bu kadar sert vurduğuna inanamıyorum."

"Bunu daha önce de yapmıştı," diye mırıldandım.

Romero mutfaktan bizi izliyordu. Gerçekten merak ediyordum.

Bütün gün Aria ile bu çatı katında mahsur kaldım. Birçok askerin bu iş için yarıştığından şüpheliydim.

Bir süre sonra Aria bana doğru eğildi ve fısıldadı. "İyi misin? Dün gece nasıldı?"

Luca ve Matteo'ya doğru baktım ama onlar çoktan asansörde kaybolmuş ve Tanrı bilir nereye gitmişlerdi.

"Gianna?"

"Ben iyiyim," dedim ve kız kardeşime rahatlatıcı bir gülümseme gönderdim. Dün gece pek uyumamış gibi görünüyordu. Benim için endişelenmek onu uyanık mı tutmuştu?

"Ve? Nasıldı? Matteo ile yattın mı?"

Güldüm. Aria bana Aria'nın düğün gecesinden sonraki halimi hatırlattı. Onun için çok endişelenmiştim. "Bu kadar endişeli görünme. Ben gerçekten iyiyim." Garip bir şekilde iyiydim. Hatta belki de fazla iyiydim. Eski hayatıma geri dönmenin yolunu bulmak çok kolay olmuştu, sanki son birkaç aydır sürdürmeye çalıştığım hayat bana hiç uymamıştı. Bu sabah nerede olduğumu merak etmemiştim, kendime şu anki takma adımları hatırlatmak zorunda kalmamıştım. Yine kendimdim.

"İyi görünmüyorsun. Lütfen bana ne olduğunu anlat. Geçen günkü endişemle Luca'yı çıldırttım.

Gece."

Bu beni gülümsetti. Luca'nın ruh halini bozan her şey bozardı. "Matteo'yla yattım." Zihnimi Onun içimdeki hissine, yoğun bakışlarına, güçlü bedenine, dokunuşuna geri döndüm ve göbeğim tekrar sıkılaştı. Vücudumun Matteo'nun ilgisine bu kadar istekli olmasını nasıl engelleyebileceğimden emin değildim ama bu evlilikte bir çeşit güce sahip olmak istiyorsam bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum.

"Aldırmamış gibi görünüyorsun," dedi Aria alaycı bir gülümsemeyle.

"Dediğin gibi, Matteo yakışıklı ve ne yaptığını biliyor, o yüzden fena değildi." "Daha önce kimseyle yatmadığını fark etti mi?"

"Evet. Haklıydın. Cehennem gibi acıttı. Bu konuda çok kendini beğenmişti. Keşke bunu

anlamamış olsaydı. Artık bildiği için üzerimde daha fazla gücü varmış gibi hissediyorum."

Aria başını salladı. "Böyle düşünmeyi bırakmalısın. Sen ve Matteo artık evli olduğunuza göre geçinmenin bir yolunu bulmalısınız. Gerçeği bilmesi iyi bir şey."

"Matteo da benim için işleri pek kolaylaştırmıyor. Her zaman çok kibirli. Ve oyunları başlatan da oydu. Ve başka ne yaptı biliyor musun?" Aptal bileklikli bacağımı kaldırdım. Matteo'nun sanki tasmaya ihtiyacı olan bir köpekmişim gibi o şeyi vücuduma taktığına hâlâ inanamıyordum. Elbette onun bakış açısına göre bu muhtemelen yapılması gereken normal bir şeydi. Ne de olsa kontrolcü, sahiplenici, güce aç bir katildi ama bu benim hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu.

Aria yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Luca bu sabah bana bundan bahsetti. Bu onun fikriydi." Özür dileyen bir ifadeyle durakladı. "Onu vazgeçirmeye çalıştım ama seni serbest bırakarak Outfit'le daha fazla çatışma riskine girmeyeceğini söyledi."

"Sanki babam ya da Outfit'teki herhangi biri tekrar kaçmamı umursayacakmış gibi. Artık onların sorunu değilim, unuttun mu?" Alyansımı göstererek parmaklarımı oynattım.

"Eğer tekrar kaçmayı başarırsan Luca ve Matteo zayıf görünecek ve bu da onların konumunu zayıflatacaktır. New York ve Chicago arasında işler son birkaç aydır pek de yolunda gitmiyor."

"Benim yüzümden mi?"

"Sadece senin yüzünden değil," dedi Aria. "Luca ve Dante pek iyi anlaşıyor. İkisi de eşitlerle çalışmaya alışık olmayan alfalar."

"Bu şeyden kurtulmanın bir yolunu bildiğinizi sanmıyorum?" Parmağımı siyah prangama doğru uzattım.

"Hayır. Çok mu rahatsız edici?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz ama nefret ediyorum. Herkesin bir suçlu olduğumu düşünmesini istemiyorsam kısa eteklere ve elbiselere veda edebilirim."

Aria koluma hafifçe dokundu. "Eminim Matteo yakında çıkaracaktır."

"Bundan şüpheliyim." Onun yerinde olsaydım, yakın zamanda bana güvenmezdim. Muhtemelen asla.

Aria'nın gözleri yine saçlarıma kaydı. Beni yeni rengimle ilk gördüğünden beri bunu

yapıyordu.

Bir elimle saçımı düzelttim. "Nefret ediyorsun, değil mi?"

"Buna alışık değilim. Belki alışırım. Ama kızıl saçlarını özlüyorum."

"Ben de," dedim. "Matteo da kahverengi saçlarımdan nefret ediyor."

"Onu kızdırmak istediğin için esmer kalacağını söyleme sakın?" Aria bilmiş bir bakışla sordu.

O kadar çocuksu değildim. Belki altı ay önce böyle bir tepki verebilirdim ama kaçak olmak büyümeme yardımcı oldu. Matteo'yu kızdırmak için saçımı sevmediğim bir renkte tutmazdım. Hayatını zorlaştırabileceğim başka yollar da vardı ve mümkün olduğunca çoğunu keşfetmeyi umuyordum. "Fırsat bulur bulmaz doğal saç rengime döndüreceğim. Kuaför aramak için evden çıkarsak sence Matteo çıldırır mı?"

"Muhtemelen. Evleneli bir günden az oldu. Belki de en azından bugün için en iyi şekilde davranmaya çalışmalısın."

"Elimden geleni yapacağım," dedim alaycı bir tavırla.

Aria ayağa kalktı. "Neredeyse öğle yemeği vakti. Hadi bir şeyler yiyelim, ben de kuaförümü arayıp saçını yapmaya gelmesini söyleyeyim, olur mu?"

Ayağa kalktım. "Mükemmel. Açlıktan ölüyorum." Aria'yı mutfığa kadar takip ettim. Romero telefonunu tezgâhın üzerine bıraktı, biz yaklaşırken gözleri ve duruşu tetikteydi. Sandro muhtemelen onu bizim hakkımızda uyarmıştı. Bu bana kaçtığımdan beri Aria'ya sormak istediğim bir şeyi hatırlattı. Konuyu açmadan önce kuaförüyle görüşmesini bitirmesini ve bize salata hazırlamasını bekledim.

"Bana yardım ettiğin için Luca'yla başın çok derde girdi mi?" Sessizce sordum. Romero'nun bizi duymasını istemiyordum. Telefonuyla konuşacak kadar meşgul görünüyordu, muhtemelen bizi kontrol eden Matteo ya da Luca'yla.

Aria'nın yüzü gerildi. "Başta kızmıştı ama beni affetti. Sanırım onu asla terk etmeyeceğimi anladı."

O ve Luca yeterince mutlu görünüyorlardı ama bazen dış görünüş aldatıcı olabiliyordu ve Aria'nın doğruyu söyleyip söylemediğinden tam olarak emin değildim. Beni üzecek bir şey

söylemezdi.

Suçlu hissediyorum.

"Emin misin?"

"Bu benim repliğim değil mi?" diye sordu alaycı bir şekilde. Sırıttım. "Bana bir iki şey öğrettin." "Bildiğim iyi oldu."

"Merak ettiğim başka bir şey daha var," dedim sessizce. "Matteo nasıl oldu da Ben mi?"

"Luca benimle arama hakkında pek konuşmadı. Seni uyaracağımı biliyordu. Sence bu blog muydu? Sanırım Luca bilgisayarımı kontrol etti. Seni uyarmaya çalıştım."

"Blog yazılarımda konumlardan bahsetmemeye çalıştım. Ama belki de blogum aracılığıyla konumumu takip edebilirler. Kim bilir?"

Zil çaldı. Aria ya da ben kıpırdayamadan Romero asansöre doğru yürüdü. "Bizi hiç yalnız bırakmayacak mı?" Kulak misafiri olmadığında sordum.

"Yakın zamanda değil," dedi Aria omuz silkerek. Çatı katına iki büyük çantayla giren kırklı yaşlarının ortalarındaki kadını selamlamak için sandalyesinden kalktı. Aria beni kuaförüyle tanıştırdı ve beş dakika sonra banyoda bir sandalye kurmuştuk ve saçlarım hemen değil ama birkaç uygulamadan sonra eski rengine dönmesi gereken kreme boğuluyordu.

Neyse ki renk saçımla reaksiyona girerken etrafta dolaşmama izin verildi. Aria bana dizüstü bilgisayarını ödünç verdi ve ben de yemek odasındaki masaya yerleştim. Dehşet içinde Alman internet sitelerinde Münih'teki cinayet haberlerini aradım. Sid'in ölümünden bahseden makaleyi görmem uzun sürmedi. Polisin elinde herhangi bir ipucu yoktu. Eski ev arkadaşlarım şimdilik taşınmak zorundaydı ve Sid'in sonunu bulduğu bir daireye döneceklerinden şüpheliydim. Gazetede benden, daha doğrusu takma adım olan Gwen'den ve polisin onu aradığından, çünkü onun bir tanık olduğundan bahsediliyordu. Tanrı'ya şükür fotoğrafım yoktu. Hiçbir resimde görünmemeye her zaman dikkat etmişimdir. Ama Sid'in gitarıyla çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Midem üzüntü ve pişmanlıkla gerildi. Aria elini omzuma koydu. "Sen

bunu okumamalısın. Yapabileceğin bir şey yok, Gianna."

Dizüstü bilgisayarını yavaşça kapattım. Yapabileceğim tek bir şey vardı. Sid'in ölümünden kimin sorumlu olduğunu polise söyleyebilirdim, böylece ailesi huzur bulabilirdi ama bu asla yapmayacağım bir şeydi. Benim bile çiğnemeyeceğim bazı kurallar vardı. Aptal ya da intihara meyilli değildim.

Saçımı yıkamak için banyoya döndüğümde Aria'nın endişeli bakışları beni terk etmedi. "Ben iyiyim," diye fısıldadım, ama o da ben de buna inanmış görünmüyorduk. Son yirmi dört saat bir duygu ve değişim kasırgası olmuştu. Olanları düşünmek için neredeyse hiç zamanım olmamıştı ve düşünmek istediğimden de emin değildim. Belki de Aria haklıydı ve hayatıma devam edip geçmişi geride bırakmayı denemeliydim. Sorun şu ki, bunu yapabileceğimden emin değildim. Hiçbir şey olmamış gibi Matteo'yla yeni hayatıma alışmak yerine biraz meydan okumayı vicdanıma ve Sid'e borçlu değil miydim?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Matteo

Luca ve ben o gece onun çatı katına döndüğümüzde, üzerimden tren geçmiş gibi hissediyordum. Son üç gündür dört saatten fazla uyumamıştım. Gianna'yı gördüğüm anda yorgunluk düşüncesi uçup gitmişti. Saçları artık kahverengi değildi. Kaçmadan önceki kızıllığı yoktu ama ona yakındı ve şişmiş dudağıyla bile harika görünüyordu.

Yine de bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum. Aria ve Luca ile akşam yemeğinden sonra kendi dairemize döndük. Gianna benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi aceleyle yatak odasına girdi; ne yazık ki onu istediğim oda zaten orasıydı. Ben de onu takip ettim ve kapıyı büyük bir gürültüyle kapattım. Gianna bana sinirli bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine bana sırtını döndü ve çekmeceleri karıştırmaya başladı. Ona doğru yürüdüm, kollarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "Çok fazla düşünüyorsun. Neden dikkatini dağıtmama izin vermiyorsun?" Nabız noktasının üzerindeki deriyi ağzıma aldım. Önce gerildi ama sonra bana karşı gevşedi.

"Benimle tekrar oynamayacağını nereden bileceğim?" Sesinde garip bir hava vardı ama duyguları konuşacak havada değildim.

Köprücük kemiğine kadar öpücükler kondurdum ve elimi aşağı kaydırarak kıyafetlerinin arasından amını avuçladım. Bana doğru eğildi. Tenine karşı sııttım. Çiçek kokuyordu ve kendine has nefis bir kokusu vardı. "Merak etme. Bütün gece boyunca seni tatmak istiyorum. Seni tekrar tekrar boşaltmak istiyorum."

Bana karşı titredi, sonra eli benimkine kenetlendi ve beni ona karşı daha sert bastırdı. Boğazının arkasından açgözlü bir ses çıkardı. Parmaklarım eteğinin ve külotunun altından kayarak ıslak kıvrımlarını okşarken omzunu yaladım. Onun uyarılmışlığını hissedince bir iniltiyi bastırdım.

Bir süre sonra

Dilimi hemen amına daldırmamak için kendimi zor tuttum. Kadifemsi dudaklarını ayırdım, bir parmağımı içine sokmadan önce parmak uçlarımı kaygan teninde gezdirdim. Başını omzuma yasladı ve aynı anda arkaya uzanıp pantolonumun üzerinden sikimi kavradı. Homurdandım, sonra avucuna doğru ittim.

Bir parmağımı daha içine soktum. Kahretsin, çok sıkıydı. İç duvarları parmaklarımın etrafını bir mengene gibi sarmıştı. Onları sikimle değiştirmek için sabırsızlanıyordum. İşleri yavaştan almak ya da nazik olmak için çok azgındım. Onu parmaklarımla becerdim, sularının tenimdeki hissinden ve ağzından gelen seslerden zevk aldım. Kalçalarını ritmime göre hareket ettirdi ve sikimi kavrayışı neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaştı. Bu harika bir histi. Başparmağımı onun kaygan zevk yumrusunun üzerine sürttüm.

"Tanrım, evet," diye nefes nefese kaldı, vücudu bana karşı sertleşti. Orgazmı içinde dalgalanırken itmeye devam ettim. Rahatladığında onu kollarıma aldım ve yatağa taşıdım. Kendine gelmesi için ona zaman vermedim. Eteğini ve külotunu indirdim ve bacaklarının arasına tırmanarak onları ayırdım. Gözlerim onun pırıl pırıl parlayan ve pespembe olan muhteşem amcığına takıldı. Bazı kızların aksine Gianna vücudu konusunda utangaç değildi. Göğüslerini ya da amını benden korumaya çalışmadı. Ona hayran olmama izin verdi, bakışlarıma tereddüt etmeden karşılık verdi. O mükemmeldi.

Gözlerimi ondan ayırmadan başımı eğdim. Dudaklarım neredeyse kıvrımlarına değdiğinde gerildi ama ben durup onun sarhoş edici kokusundan derin bir nefes çektim. Gianna kalçalarını salladı, bu sessiz talep beni sırttırdı. İkna edilmeye ihtiyacım yoktu. Dar deliğinden mükemmel pembe klitorisine kadar uzun bir yalama yaptım. Baş döndürücü tadına karşılık olarak sikim seğirdi. Siktir. İçine daldım, yaladım ve kemirdim. Beni nefessiz inlemelerle ödüllendirdi. İç dudaklarını ağzıma aldığımda parmakları battaniyeye gömüldü, yatakta kıvrana kadar nazikçe alay etti. Acele etmiyordum, sadece tekrar tekrar geri çekmek için onu yaklaşıtıyordum. Gianna'nın inlemeleri çığlıklara dönüştü. Vücudunun coşku içinde kamburlaşmasını izlemek dünyanın en güzel görüntüsüydü. Ereksiyonum neredeyse acı veriyordu. Gianna kendinden geçtiğinde onu bıraktım ve

hızla yataktan kalktım.

Onu şimdi becermem gerekiyordu yoksa aklımı kaçıracaktım. Pantolonumu ve külotumu çıkardım ama zahmet etmedim.

gömleğimle. Gianna yatakta diz çöküp parmaklarını sikimin etrafına sararak beni şaşırttı. Ağzını aşağı indirip dudaklarını aletimin etrafına kapattığında mavi gözleri neredeyse meydan okuyordu. İnledim ve parmaklarım, ağzının sikimi içine alışını daha iyi görebilmek için saçlarını yüzünden çekti. Neredeyse o anda boşalıyordum ama birkaç zihinsel numara beni tekrar hizaya getirdi. Önce yavaşça, sonra daha hızlı, Gianna beni emdi, pembe dudakları genişliğimin etrafında gerildi. Bana öyle bakarken ağzına boşalmak istiyordum, ama daha da fazlası onun daracık amını tekrar hissetmek istiyordum. Beni neredeyse tamamen içine almadan önce diliyle ucumun etrafında dolaştı, ta ki boğazının arkasına gelene kadar.

Sonra aniden geri çekildi ve ağzını sildi. Kaşlarını kaldırdı. "Böyle durmamdan hoşlanıyor musun?"

Kıkırdadım. Bu sabahın bedelini bana ödetmeye mi çalışıyordu? Kötü bir zaman seçmişti. Hınzır bir sırıtışla üzerine tırmandım ve ereksiyonumu sıcak açıklığına bastırdım. Gözleri büyüdü ama tepki vermesi için ona zaman tanımadım. Elim bacağına altından geçirdim ve içine doğru kaymaya başlamadan önce onu daha da ayırdım. Hâlâ çok sıkıydı ve yüzü benim müdahalemden duyduğu rahatsızlıkla parlıyordu. Daha da yavaşladım, içine girmeyi kolaylaştırdım ve ona sikime alışması için zaman verdim. Dün gerçeği bilmediğim için dikkatli davranmamıştım ama bugün onun da benimle birlikte boşalmasını istiyordum. Kendimi onun dar kanalına tamamen sokana kadar yüzünü yakından izledim. Bir an durakladım. Omuzlarımı kavradı, bakışlarındaki meydan okuma geri döndü. "Böyle mi kalacaksın yoksa hareket etmeye başlayacak mısın?"

"Oh, hareket edeceğim." Nasıl tepki vereceğini görmek için sözlerimi kısa bir deneysel hamleyle noktaladım. Bu sefer hiçbir rahatsızlık belirtisi yoktu ve buna çok sevindim. Onu şimdi sikmem gerekiyordu ve kendimi tutmak istemiyordum. Gözlerimi yüzünden ayırmadan sert ve hızlı bir ritim tutturdum, istediğim kadar sert değildi ama Gianna kabul etmese de muhtemelen hâlâ acıyordu. Çok sıkıydı, sikimin etrafında akıl almaz bir şekilde kenetleniyordu. Dudaklarından çıkardığım her inilti bir zafer gibi geliyordu çünkü onları içinde tutmaya çalıştığı belliydi. Açıyı değiştirdim ve daha da derinlerine girdim. Bir inilti daha çıktı.

Aramıza uzandım, parmaklarımı klitorisine bastırdım. Boşalmasına ihtiyacım vardı. Kendi orgazmım çoktan yaklaşmıştı ve ondan önce boşalmamın hiçbir yolu yoktu.

Sert ve derin bir şekilde ittim ve Gianna'nın gözleri büyüdü, yüzü zevkle döndü. Sırtımı kavradı, tırnakları tenimi çiziyordu ve ben kendimi kaybettim. Onu daha da sert becerdim, kontrolümün tüm parçalarını kaybettim. İçine boşalırken şehvet görüşümü bulanıklaştırdı. Kaygan boğazına karşı homurdandım, kendimi onun amına sokarken kokusunu içime çektim. Bedenim hareketsiz kaldığında Gianna derin bir nefes aldı. Başımı kaldırdım ve kaşlarını çatığında bile kızarmış yüzüne gülümsedim. Hâlâ gösteriyi sürdürmeye çalışıyor olması neredeyse tapılacak bir şeydi.

Yavaşça içinden çıktım. Yüzünü buruşturdu, sonra çabucak gizledi.

"Ağrın var mı?" Yanına uzanırken sordum. Karnına dokundum. Beni itmedi, sadece omuz silkerek karşılık verdi.

Yaklaştım ve kulağının hemen altındaki bir noktayı öptüm. "Seks seni dilsiz mi yaptı?" "Sen öyle san," diye mırıldandı, sesi her zamankinden daha yavaş ve rahattı.

"Hayır, bu sıkıcı olurdu. Ağzından çıkan şeyler senden daha eğlenceli.

düşün.
"

Bana bir bakış attı. "Seni eğlendirdiğime

sevindim." "Beni de."

Dün gece olduğu gibi rahatlamadan önce onun uykuya dalmasını bekledim. Bunun mümkün olup olmayacağından emin değildim.

Değişim.

Sonraki birkaç gün aynı rutini izledi, ta ki Gianna'nın nefes alış verişinin her zamanki gibi yavaşlamadığı bir geceye kadar. Çok yorgundum ve uykuya karşı verdiğim savaşı hızla kaybediyordum.

"Her zaman önce benim uykuya dalmamı bekliyorsun," dedi karanlığın içinde ve beni irkiltip uyandırdı. Tabii ki fark etmişti. "Bazen ne kadar dikkatli olduğunu unutuyorum."

Arkasını döndü, karanlıkta bana bakıyordu. Gözlerinin beyazını seçebiliyordum ve

Başının hatlarını çizdi ama daha fazlasını değil.

"Neden?" "Ben temkinli bir piçim."

"Seni uykunda öldüreceğimi mi düşünüyorsun?"

Yüz ifadesini görmeden duygularını ölçmek zordu ve bundan nefret ediyordum. "Bunun hakkında düşündün mü?" Şaka gibi görünmesi gerekiyordu ama fazla ciddi çıkmıştı.

"Hayır, kan görmeye dayanamıyorum."

"Sırtıma kendi bıçaklarımdan birini saplamamamın tek nedeni bu mu?"

"Hayır. Seni öldürmek beni bu daireden çıkarmaz. Asansörün şifresini bilmiyorum."

"İçim rahatladı," diye mırıldandım. Alay edip etmediğinden emin değildim. "Evliliğimizde o kadar da mutsuz görünmüyorsun."

"Sadece birkaç gündür evliyiz ve sen hiç ortalıkta yoksun, bu bir artı. Belki de iyi bir oyuncuyumdur."

"Sanırım sana güvenmemem iyi bir şey."

"Evet," dedi ciddi bir şekilde.

"Sanırım beni korkutmak istiyorsun?" Kısık bir mırıltıyla sordum, ona o kadar yaklaşmışım ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

"Seni korkutabilecek bir şey ya da kimse olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı. "Herkes bir şeylerden korkar. Ben neden farklı olayım ki?"

"Çünkü sen tanıdığım en korkunç insansın."

Durakladım. Sesi şaka yapıyormuş gibi gelmiyordu. "Benden korkuyormusun?" Cevabım sessizlik oldu.

Koluna uzandım. "Gianna?" "Evet,"

diye uykulu bir cevap verdi.

"Neden?"

Ama nefes alış verişini sakınleşmişti. Uykuya dalmıştı. Onunla ne yapmam gerekiyordu?

Kabul mü? Benden korkması için ona hiç sebep vermedim. Tamam, beni bazı korkunç şeyler yaparken görmüştü ama ona hiçbir şey yapmamıştım. Ondan sonra uykuya dalmam uzun zaman aldı.

Ertesi gün Gianna önceki geceki konuşmamızdan hiç bahsetmedi. Dürüst davrandığı için bundan nefret ettiğini hissediyordum. Bir konudan asla çekinmezdim ama ona benden neden korktuğunu tekrar sormadım. Bilmek istediğimden emin değildim.

Gianna kahvaltı sırasında dudağına dokunup durdu. Artık şişmemişti.

"Bir bakayım," dedim elini iterek. "Sanırım dikişleri çekebiliriz." Yüzünü buruşturdu. "Şimdi mi?"

"Korktun mu?" Kendime engel olamadığım için sordum.

"Hayır, tabii ki değil" dedi. Dikişlerden daha fazlasını mı kastettiğini merak ettim. Ayağa kalktım ve onu tıbbi çantamı sakladığım banyoya götürdüm. Onu tuvalet masasının üzerine kaldırıp bu kez bacaklarının arasına girdiğimde Gianna itiraz etmedi.

Çantadan küçük bir makas aldım. "Ağzını aç."

Yaptı, ama sanki aklımda yaramaz bir şey varmış gibi bana uyarıcı bir bakış attı. Sırıttım ve kulağını öptüm. "Çocuklar doktora gittikten sonra ödül olarak hep bir şey alırlar ya, biliyor musun?"

Gözlerini devirdi ama elimi kotunun üzerinden ortasına bastırdığımda elimi itmedi.

"İyi bir kız ol ve ödüllendirileceksin."

Geri çekildim, Gianna'nın yüzündeki kaş çatmanın tadını çıkarıyordum. Cevap verme fırsatı bulamadı çünkü dikişleriyle uğraşmaya başladım. Uzun sürmedi ve Gianna sadece iki kez yüzünü buruşturdu. "Bitti," dedim makası ve cımbızı yere bırakarak. "Ödülünü şimdi mi istiyorsun?" Amını okşadım.

Ters ters baktı.

"Sadece kelimeleri söylemen gerekiyor." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır mı?" Bir adım geri çekildim ve ona dokunmayı bıraktım.

"Sanki bunun için sana ihtiyacım varmış gibi," dedi küçümseyerek ve sonra kot pantolonunu açıp elini içine soktu.

Parmaklarının kumaşın altında hareket edişini izlerken nefes verdim. "Siktir." Ona doğru yaklaştım ve kot pantolonunu ve külotunu bacaklarından aşağı yırttım.

Gianna kendini okşamayı bırakmadı. İnce parmakları klitorisini çevikçe ovarken, kısık gözlerle beni izliyordu. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

"Bacaklarını biraz daha aç," diye emrettim. Gianna beni şaşırtacak şekilde itaat etti. Kendisiyle dalga geçerken gözleri şehvetle bulutlanmıştı. Kahretsin, ne kadar ıslak olduğunu görebiliyordum.

Duvara yaslandım, fermuarımı indirdim ve sikimi çıkardım. Elimi aletimin etrafına sarıp mastürbasyon yapmaya başladığımda Gianna kendini daha da hızlı okşadı.

"Bu berbat bir şey," diye fısıldadı. Gözlerini sikimden ayırmıyordu ve ben de gözlerimi onun pembe memesini okşayan parmaklarından alamıyordum.

"Kimin umurunda?" Homurdandım. "Amına bir parmak sok." Bir parmağını daracık deliğine soktu.

"Bir tane daha," dedim.

Çok az tereddüt etti. Ama daha fazla dayanamadım. Sendeleyerek öne çıktım, elini ittim ve kendimi onun derinliklerine gömdüm. Orgazmı içinde dalgalanırken etrafımda titredi. Birkaç hamleden sonra ben de boşaldım.

"Bu çok berbat bir şey," dedi tekrar, sesi seksten ağırlaşmıştı.

Henüz ondan ayrılmadım. Onun yerine alnımı omzuna yasladım ve nefesimi tuttum. "Darmadağın olmak iyidir."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Bu şey çok can sıkıcı," dedi o akşam bir başka seks turundan sonra, ayak bileği monitörü

havadayken bacağını oynatarak. Onunla temas ettiğim birkaç seferde beni de rahatsız etmişti

ama onu çıkarma riskini alamam. Sadece Luca çıldırmakla kalmaz, aynı zamanda Gianna'yı monitör olmadan 7/24 kendim denetlemek zorunda kalırım.

"Buna alışacaksın." Onu kendime doğru çekmeye çalıştım ama yatağımızın kenarına doğru kayarak uzaklaştı.

"Bu şeyi giymek zorunda olduğum sürece sarılmak yok,"

dedi. Ben de güldüm. "Seksi yasaklamadığın sürece."

"Belki bunu yaparım."

Elimi karnından aşağı indirdim ve bir parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. "Neden kendini böyle cezalandırmak istiyorsun?"

"Sen kibirli bir piçsin. Belki sikinin sihirli olduğunu düşünüyorsun ama sana bir şey söyleyeyim: değil." Elim onu okşadığı yerden uzaklaştırmadı. Belki fark etmemişti ama daha iyi erişebilmem için bacaklarını biraz daha aralamıştı bile. Yumuşak kıvrımlarında hafifçe gezindim. İpeksiliğini ve vücudunun bana verdiği tepkiyi seviyordum. Baskıyı artırmadım, sadece parmak uçlarımı amının üzerinde hafifçe gezdirdim. Muhtemelen hâlâ aşırı hassastı, bu yüzden onu başka bir zirveye doğru yönlendirmek istiyorsam dikkatli olmam gerekiyordu. Dudakları aralandı ve nefes alış veriş hafifçe hızlandı. Üzerine eğildim ve meme ucunu ağzıma aldım. Bu sefer onu uçurumun kenarına itmek çok daha iyiydi çünkü kendi şehvetimle meşgul değildim. Tamamen Gianna'ya odaklanabildim, nefes alıp verişine, kapüşonlu gözlerine, orgazmına yenik düşerken sertleşen göğüs uçlarına.

Gianna'nın daha sonra bana sırtını dönmesi ve karşılık vermeyerek beni cezalandırmaya çalışması umurumda bile değildi. İstedığımı elde etmiştim.

"Aramızdaki tek şeyin seks olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi

öfkeyle. "Seks önemlidir."

"Elbette, ama hepsi bu değil."

"Hepsi bu kadar değil," dedim sinirlenerek.

"Evet, öyle ve asla daha fazlası olmayacak. Sırf sikişmeyi seviyorum diye senden

hoşlandığımı sanma.

Sen."

"Uyardığın için teşekkürler," diye homurdandım.

Gianna

Kahvaltı sırasında hâlâ kendime kızgındım, özellikle de sert sözlerime rağmen Matteo'nun yüz ifadesi fazlasıyla kendini beğenmiş olduğu için. Belki şaka yaptığımı düşünüyordu, belki de umursamıyordu.

Vücudumun kendi aklı vardı, her zaman onun dokunuşu için istekliydi. Matteo'nun dar beyaz gömleği ve dağınık siyah saçlarıyla bir erkek model gibi görünmesi de yardımcı olmuyordu. Bacakları üzerinde seks yapıyordu ve bunu biliyordu.

"Bu hafta önde gelen ailelerden birinde akşam yemeğine davetliyiz, bu yüzden Aria ve sen muhtemelen elbise alışverişine çıkmalısınız."

Yoğurtla birlikte kaşığımı da düşürdüm. "Seninle sosyal bir etkinliğe katılmamı mı istiyorsun?" Beni bu kadar çabuk toplum içine sürüklediğine inanamıyordum. İki haftadır evliydik ve dedikodu değirmenleri muhtemelen hâlâ güçlü bir şekilde çalışıyordu. "Herkes arkamdan konuşacak."

Matteo omuz silkti. "Ne düşündükleri umurumda değil ve senin ya da benim yanımda bir şey söylememeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar."

"Bu kadınları tanıyorum, biri hakkında kötü konuşma fırsatını kaçırmazlar, özellikle de Ben."

"Onları görmezden gelin. Onların fikirleri önemli değil. Her zaman senin hakkında kötü konuşacaklar. İşte bu yapabilecekleri tek şey."

Ne dedikleri umurumda değildi ama sosyal etkinliklerde hiç eğlenmemiştim ve bunun yakın zamanda değişeceğinden de şüpheliydim. "Biliyorum ama bu toplantılardan nefret ediyorum. Bununla ilgili her şey yanlış. Sırtınıza bıçak saplamaktan çekinmeyecek insanlar, eğer bundan bir

şey elde etmeyi umuyorlarsa yüzünüze gülümsüyorlar."

Uzun bir süre boyunca anti-sosyal olduğumu ve büyük insan gruplarıyla birlikte olmaktan hoşlanmadığımı düşünmüştüm ama kaçak olduğum süre boyunca birkaç partiye katılmışım ve kendimi hiç yersiz hissetmemiştim. O zamanlar başka biriymişim gibi davranıyor olsam da, kendimi her zamankinden daha gerçekçi hissediyordum.

dünyamızdaki insanlar.

"Onlara alışacaksın."

"İstemiyorum. Bu yüzden kaçtım."

Matteo meraklı bir ifadeyle yüzüme baktı, sonra dudakları kıpırdadı. "Yani sadece benden kaçmadın?"

"Fazla umutlanma. Sen kesinlikle ana nedenlerden biriydin," dedim. "Ama tek neden değil."

Gözlerimi devirdim ve kahvemden bir yudum daha aldım. "Gerçekten yemeğe katılmak zorunda mıyım?"

Matteo sandalyesinden kalktı ve ağzıma hızlı bir öpücük kondurarak beni korkuttu. "Evet. Artık acımı paylaşacak bir karım olduğuna göre tek başıma acı çekmeyeceğim. Aptallarla konuşmak zorunda kaldığımda yaptığım şeyi yap, kafalarını kesmenin nasıl bir his olduğunu hayal et."

Onu ne kadar sık uzaklaştırmış olsam da Matteo aramızdaki ilişkiyi yürütmeye niyetli görünüyordu. Neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı? Sonunda benden sıkılıp bana kaçma şansı veremez miydi? "Bunu söylemek senin için kolay ama hepimiz insan öldürmeyi alışkanlık haline getirmiyoruz."

Sid'in görüntüleri tekrar beynime yerleşmek istedi ama şu anda onlara dayanamadım ve onları uzaklaştırdım.

"O zaman seni rahatsız eden insanları öldürürken beni izlemenin nasıl olacağını hayal et. Ne de olsa kocan olarak düşmanlarını öldürmek benim görevim." Matteo o ukala sırıtışıyla gülümsedi, gözleri mizahla parlıyordu. Midem korkutucu bir şekilde çırpındı ve bakışlarımı ondan hızla ayırıp fincanımı boşalttım.

"Aria'nın yanına gidip onunla alışverişe çıkma konusunda konuşacağım. Ne de olsa iyi bir eş olmam gerekiyor," dedim alaycı bir şekilde ama nedense yanlış hissettiriyordu. Duygularım kafamı karıştırıyordu, yeni durumumla ilgili her şey karıştırıyordu.

"Kendine yeni kıyafetler alsan iyi olur," dedi Matteo silah kılıfını takarken.

üz
eri
nd
e.

"Bu bir emir mi?"

"Bir kadına kıyafet alması için emir vermenin gerekli olduğunu bilmiyordum. Bu senin en sevdiğin şey değil mi?"

Hobi mi?"

"Gerçekten mi?" Neredeyse gülecektim. "Bütün kadınlar aynı değildir." "Ah, biliyorum." Yine o gülümseme vardı.

Gözlerim silahına takıldı, kendime onun gerçekte kim olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

Mideme taklalar attıran gülümsemesi sadece bir maskeydi.

Aniden ayağa kalktım. "Sen ve Luca yine bütün gün yok musunuz?" "Neden? Aria'yla başka bir kaçış planınız mı var?"

"Haha," diye mırıldandım, sonra kot pantolonumun paçasını kaldırarak siyah bilekliği ortaya çıkardım. "Yapamam, unuttun mu?"

"Bu seni plan yapmaktan alıkoymuyor. Bana hala kaçmayı düşünmediğini söyleme."

Yalan söylemeyi düşündüm ama bunun yerine gerçeği söylemeyi tercih ettim. "Tabii ki bunu düşünüyorum. İyi bir seksin ve parmağımdaki yüzüğün birdenbire fikrimi değiştireceğini mi sandın?"

"Sadece iyi, hm?"

Homurdandım ve asansöre doğru yöneldim. Matteo içeride bana katıldı, gözleri benim el.

"Yüzüğünü takıyorsun. İlk fırsatta atacağını düşünmüştüm."

Üzerinde ince bir elmas çizgisi olan altın kordona baktım. "Bunu bütün gün yanında mı taşıdın?"

beni avladığın zaman?"

Matteo sanki sorusundan kaçtığını biliyormuş gibi sırttı ve ben de kaçıyordum. Yüzüğü atmayı düşünmemiştim bile. Çok büyük bir israf gibi görünüyordu. En azından tek nedenin bu olduğunu umuyordum.

"Elbette," dedi. "Seni eninde sonunda yakalayacağımı ve tekrar kaçmadan önce seni karım yapmam gerektiğini hep biliyordum."

Kendine güveni çileden çıkarıcıydı. Aynı zamanda inanılmaz derecede seksiydi. Asansörün kapıları açıldığında Matteo'nun gülümsemesinden ve kendi istenmeyen düşüncelerimden uzaklaşabildiğim için mutluydum. Luca başını hafifçe sallayarak yanımdan geçti ve asansörde kardeşine katıldı.

Aria'nın karşılaşması çok daha sıcaktı. Bana doğru yönelip sarılırken yüzünden gülücükler saçılıyordu. "Bana bu kadar yakın yaşadığına hâlâ inanamıyorum. Sırdaşım olmanı gerçekten özlemişim."

"Sanırım buralarda pek güvenilir kadın yok," dedim, Luca'nın kuzeni Cosima'nın Aria'yı Grace ve Luca'yı basması için nasıl kandırdığını hatırlayınca kanım kaynadı.

"Artık burada olduğuna göre, umurumda değil." Aria zarif altın saatine baktı. "Şimdi kahve içmeye çikalım, sonra da alışverişe gideriz. Luca hepimizin Bardoni'lerin Noel partisine davetli olduğumuzu söyledi."

İçimi çektim. "Evet. Matteo katılmam gerektiğini söyledi."

"En azından birlikte acı çekebiliriz. İnanın bana, Luca da bu davet konusunda çok heyecanlı değil. Bardoni oğlunun Luca'nın Consigliere'i olmasını istiyor çünkü geçmişte Consigliere hep Bardoni'lerden biriymiş ama Luca Matteo'yu istiyor, başka kimseyi değil."

"Yani bu parti düşündüğümünden daha da garip olacak. Herkes Matteo ve bana karşı plan yapacak. Oh, ne güzel."

Aria özür dileyerek gülümsedi. "O kadar da kötü olmayacak. Şimdi alışverişe gidelim. Biraz tazeye ihtiyacım var.

hava."

Elbise almaya giderken tabii ki Romero da bize eşlik etti. Belki de ben

Ne zaman bir elbise denesem aptal ayak bileği monitörümü göstermemeye dikkat etmek zorunda olmasaydım, kendimden daha çok keyif alırdım. Satıcılardan birinin yüzündeki ifadeye bakılırsa, bilekliği her zaman etek ucuyla kapatmayı başaramadığımdan oldukça emindim. Son birkaç haftadır kaçmayı neredeyse hiç düşünmediğimi fark ettim. Çok fazla şey olmuştu. Bir de Aria'yla bir yere gittiğimde Romero'nun sürekli beni gözetlemesi vardı. Üstelik ayak bileği monitörü bunu tamamen imkânsız kılıyordu. Matteo'yu o şeyi çıkarmaya ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım. Bu işi hallettikten sonra, kaçma isteğim muhtemelen tüm gücüyle geri dönecekti.

ON ALTINCI BÖLÜM

GIANNA

Bardoni'lerin evindeki Noel partisinin büyük bir fiyasko olacağını başından beri biliyordum ama düşündüğümünden de kötüydü. Bu çilenin tek iyi yanı Matteo'nun Sandro'ya ayak bileği monitörünü çıkarttırmasıydı, böylece o şeyi herkese göstermeden kokteyl elbisemi giyebilecektim. Şüphesiz gecenin konusu bu olurdu.

Bardoni'ler, kapasitelerinin bir santimine kadar dekore edilmiş bir şehir evinde yaşıyorlardı. Ön bahçelerine buzdan oyulmuş devasa bir melek bile yerleştirmişlerdi. Dekorasyon beyaz ve altın rengindeydi, pahalı kristal süsler devasa ağacı süslüyordu. Parayı haykırıyordu ve o kadar kişiliksiz hissettiriyordu ki bir iç mimarın düzenlediğinden emindim. Bayan Bardoni herhangi bir şey için parmağını bile oynamış gibi görünmüyordu. Ayrıca kocasından en az yirmi yaş daha gençti.

O ve kocası önce Aria ve Luca'yı karşıladılar ve gülümsemeleri tam olarak sıcak veya dürüst olmasa da, sıra beni karşılamaya geldiğinde olumlu bir şekilde sahte ve küçümseyici oldular.

Kibar bir gülümsemeyle Bayan Bardoni'nin elini sıktım ya da en azından kibar görünmesini umdum. Yüz ifadesi, yeteneksiz bir heykeltıraşın bir heykele gülümsemeyi yontmaya çalışmasına benziyordu. Dışarıdaki buz meleğinin gülümsemesi onunkinden daha sıcaktı. Bay Bardoni bana döndüğünde bir ürpertiye bastırmak zorunda kaldım. Elime uzandı ama Aria'nın tenine zar zor dokunmuşken dudakları elime sıkıca yapıştı ve ardından dili dışarı fırlayıp tenimi yaladı. Bana doğru gönderdiği alaycı bakış neredeyse onu yumruklamama neden olacaktı. Elimi hızla geri çektim, elbiseme silmemeyi zar zor başarabildim ve bunun tek nedeni ipeğin o pisliğin salyasıyla temas edemeyecek kadar güzel olmasıydı.

Matteo, kendisini benim yaşlarımda genç bir kadınla tanıştıran Bayan Bardoni ile sohbet ediyordu. Yaşlı cadının Matteo'ya kızını ayarlamaya çalıştığı çok açıktı. Öfke kabardı

ama duygularımı göstermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Sonunda gözlerimi sahneden çevirdiğimde Aria'nın endişeli bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Başımı hafifçe salladım. Matteo kendini Bayan Bardoni ve kızından ayırdı ve kolunu belime doladı. Beni diğer misafirlerin toplandığı oturma odasına götürürken yüzümü taradı. "Kızgın görünüyorsun."

Omuz silktim. Bay Bardoni'nin ne yaptığını ona söylersem işler çirkinleşecekti. Onun yerine, gözleri Matteo'yu takip eden Bardoni'nin kızına doğru başımı sallayarak, "Görünüşe göre bir hayranınız var," dedim.

"Kıskandın mı?" diye sordu
sırıtarak. "Sen öyle san." Ama
öyle miydim?

Daha fazla konuşma fırsatımız olmadı, çünkü diğer konuklar bize yaklaştı ve çoğu kibar davranırken, gözlerinde beni küçümsediklerini görebiliyordum. Matteo etrafta olmadığı anda benim hakkımda gerçekten ne düşündüklerini göstereceklerine dair bir his vardı içimde. Çok geçmeden bu şansı elde ettiler. Matteo ve Luca diğer adamlara katılırken, Aria ve ben büfeye doğru yürüdük. Tabii ki uzun süre yalnız kalmadık. Çok geçmeden sürtük Cosima, Matteo'nun üvey annesi Nina, Bayan Bardoni ve birkaç kadın daha bize katıldı. Aria'nın varlığı beni hâlâ doğrudan hakaretlerden koruyordu ama kadınların hiçbiri benimle konuşma zahmetine girmedi. Sanki orada değilmişim gibiydi. Aria'nın beni konuşmaya dahil etme çabaları bile başarısız oldu. Umurumda değildi. Bu kadınlardan nefret ediyordum, sahte gülümsemelerinden ve kötü kişiliklerinden nefret ediyordum. Ama en kötüsü, o kaltağın yaptıklarına rağmen Aria'nın Cosima'ya kibar davranmasını izlemektir.

Sonunda müsaade isteyip karla kaplı küçük bahçeyi görebildiğim teras kapısına yöneldim. Ancak ertelemem çok kısa sürdü.

"Güzel, değil mi?" dedi yüksek bir kadın sesi.

Nina Vitiello yanımda duruyordu, ağzı gülümseme taklidi yaparak genişlemişti. Artık siyah giymiyordu. Kocasının cenazesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Küçümsememe aldırmadan kollarımızı birleştirdi ve soğuğa rağmen beni dışarı çıkardı. Bunun hoş olmayacağını

biliyordum. Her ne kadar

Luca ve Matteo'nun üvey annesiydi ama hiç ziyarete gelmemiştii. İçimde üvey oğullarından korktuğuna dair bir his vardı.

Mahrem kulaklardan uzaklaştığımız anda sırtını pencerelere döndü ve her türlü hoşluktan yoksun bir yüzle bana baktı. Bana çirkin bir kurbağayı hatırlattı. "Bizden biriymişsin gibi, bizim çevremize aitmişsin gibi ortalıkta dolaşılıyor olabilirsin ama Matteo olmasaydı kimse seni davet etmezdi."

Kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten umurumda olduğunu mu düşünüyordu? Hiçbir zaman bu dünyanın bir parçası olmak istememiştim, bu yüzden kaçmıştım. Ne istediğimi söylememek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Bunun yerine partiye dönmeye çalıştım ama Nina Vitiello kolumu tuttu, belli ki bitmemiştii. "Düzgün bir kız başka bir adamla yakalandıktan sonra utancından ölürdü. Hâlâ hayatta olmanın tek nedeni Matteo'nun iyi kalpliliğı. O çocuk çok namuslu. Gerçi yaptığın şeyden sonra seni kirli bir paçavra gibi atsaydı kimse onu suçlamazdı. Kocam hala hayatta olsaydı, seni köpeklerimize yedirirdi."

Görevine bağlı ve iyi kalpli mi? Bu Matteo'ya benzemiyor.

Derin nefes al, Gianna. Olay çıkarma.

Yine gitmeye çalıştım ama parmakları tenime saplandı. "Kendinden utanmıyor musun? Ailenin şerefini lekeledin ve şimdi de Vitiello ismine leke sürüyorsun. Senin varlığın bile bu evdeki her onurlu kadına hakarettir. Senin varlığın günahıdır."

Gölmekten kendimi alamadım. "Günah mı? Benimle günah hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Arkasında New York'un en azılı suçlularının toplandığı pencereleri işaret ettim. "Bu oda günah soluyor."

Nina Vitiello çenesini kaldırdı. "Hepimize bir iyilik yap ve kendini öldür."

Şok olmuş bir halde kolumu çektim. "Hiçbirinize asla iyilik yapmayacağım." Arkamı döndüm ve içeri yöneldim. Matteo, Bay Bardoni'nin daha genç bir versiyonu, Luca ve birkaç başka adamla konuştuğı odanın karşısından beni fark etti. Bana yaklaşmayacağını umarak hızla başka tarafa baktım. Şu anda onunla konuşacak havada değildim. Aria hâlâ bıraktığım yerdeydi, kendini tamamen

sohbete kaptırmıştı.

Birkaç kişinin bana fısıltıyla "orospu" dediğini duymamış gibi yaparak olabildiğince hızlı bir şekilde odayı geçtim. Bu hakaretlerin beni etkilemesine izin vermemek için elimden geleni yapmama rağmen, nihayet oturma odasından çıkıp kendimi ön koridorda yalnız bulduğumda rahatladığımı hissettim. O odaya tekrar girmeden önce banyoyu bulup kendime gelmem ve kafamı toplamam gerekiyordu. Kendimi kontrol edemezsem birine saldıracağımdan ciddi şekilde endişeleniyordum. Derin bir nefes alarak tuvaleti aramaya koyuldum. Umarım banyodan çıkan birine rastlarım da her kapıyı tek tek açmak zorunda kalmam. Kesinlikle Bayan Bardoni'den bana işaret etmesini istemeyecektim. Ne yazık ki bulduğum tek şey, beni takip ediyor olması gereken Bay Bardoni'ydi. Kel aptalın bana doğru gönderdiği bakışlar kusma isteği uyandırdı.

Matteo

Eğer Bardoni geldiğimizde Gianna'yla göz göze gelişini fark etmediğimi sanıyorsa, düşündüğümde de aptalmış. Luca olmasaydı, bıçağımı hemen o herifin suratına saplardım. Ama Luca yeni bir Capo'ydu ve daha fazla belaya ihtiyacı yoktu, bu yüzden ona iyi davranacağıma dair söz vermiştim. Parti ilerledikçe yavaş yavaş sözümü bozmak zorunda kalabileceğimi fark ettim.

Gianna cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu ama orospu üvey annemle yaptığı konuşmadan sonra ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. Yaşlı keçinin Gianna'ya ne söylediğini bilmek istemiyordum. Yüzüme karşı bir şey söylemeye asla cesaret edemezdi. Luca'dan ve benden korkuyordu, kendimi bildim bileli korkuyordu.

Ne yazık ki, Gianna oturma odasından çıktıktan sonra onu takip edebilmem için birkaç dakika daha geçmesi gerekti. Luca'nın uyarı dolu bakışları neredeyse gülmeme neden olacaktı. Aptalca bir şey yapmak gibi bir niyetim yoktu, karımın moralini düzeltmek için onunla ayaküstü sevişmek dışında. Bunun nesi yanlıştı ki?

Lobiye çıktığımda Gianna'yı hiçbir yerde göremedim. Durdum, dikkatle dinledim ama arkamdaki partinin sesleri diğer her şeyi bastırıyordu. Ya kaçtıysa? Kaçmalıyım.

Romero ya da Sandro'ya ona her zaman göz kulak olmalarını söyleyebilirdim ama onu daha fazla utandırmak istemedim. İnsanların zaten yeterince dedikodusu vardı.

Onu orada bulacağımı umarak banyonun olduğunu hatırladığım yere doğru yöneldim. Derin bir ses adımlarımı hızlandırmama neden oldu ve bir sonraki köşeyi döndüğümde Gianna'yı yaşlı Bardoni ile yalnız buldum. Yüzüne bir kez baktığımda çıldırmanın eşiğinde olduğunu anladım. Yaklaştığımda beni görmedi, kısılmış gözlerini Bardoni'ye dikmişti.

"Neden bana Avrupa'da öğrendiklerini göstermiyorsun? Eminim dudakların çok yeteneklidir. Matteo bu yüzden seninle evlenmek için bu kadar hevesliydi, değil mi?" dedi Bardoni ve Gianna'nın koluna uzandı. O ya da ben tepki vermeden onu kendine doğru çekti ve göğüslerini okşarken onu öptü. Kanım kaynıyordu, onlara doğru fırladım, bıçağımı çektim, Bardoni'yi Gianna'dan uzaklaştırdım ve bıçağımı çenesinin altındaki yumuşak noktaya saplayarak lanet beynini deldim. Gianna'nın nefesi kesildi ve duvara doğru tökezledi, gözleri bıçağımdan yüzüme kaydı.

"Siktir," diye mırıldandım. Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra Bardoni'nin cesedini ofisine doğru sürükledim ve kan fişkırmasın diye bıçağımı çenesine sapladım.

"Onu sen öldürdün," diye fısıldadı Gianna sert bir sesle.

"Sana dokunmamalıydı." Kapıya doğru başımı salladım. "Şunu benim için aç." Bir anlık tereddütten sonra öne doğru sendeledi ve kapıyı benim için iterek açtı. Bardoni'yi içeri sürükledim ve Gianna da kapıyı kapatmadan önce hızla beni takip etti.

Bardoni'yi masa sandalyesine oturttum, sonra bir adım geri çekildim. Bu çok kötüydü. Luca öğrendiğinde kıcıma tekmeyi basacaktı.

"Ne yapacağız?" Gianna kapının yanındaki yerinden tiz bir sesle sordu. "Onu ben öldürmemişim gibi görünmesini sağlayacağız."

"Bıçağın onun kafasında."

Sırıttım ama Gianna'nın yüz ifadesini görünce ayıldım. Bu bana Sid vurulduktan sonra yüzünde beliren ifadeyi hatırlattı. Bazen herkesin kan ve ölüme benim kadar alışkın olmadığını unutuyordum.

Yavaşça yaklaştı, bakışları ceset üzerinde donup kalmıştı. "Onu neden öldürdün?"

"Çünkü o bir pislikti."

Gianna yanımda durdu ve Bardoni'yi öldürdü. Gördüklerine inanamıyor gibi görünüyordu.

Varlığına kendini ikna etmek için cesede dokunacakmış gibi kolunu kaldırdı.

"Hiçbir şeye dokunma," diye biraz fazla sert bir şekilde emrettim ve onu durdurmak için bileğini kavradım.

Kocaman gözlerle bana baktı. Bir süre sonra neredeyse robot gibi başını salladı. Şoka girecekmiş gibi görünüyordu. Bu ihtiyacımız olan son şeydi.

Aslında Luca'yı aramaya giderdim ama Gianna'yı cesetle yalnız bırakamazdım.

Biri içeri girse, o kişiyle başa çıkmakta benden daha çok zorlanırdı.

Dikkatini tekrar yüzüme çekmek için yanağına dokundum. "Git ve Luca'yı getir," dedim ona. Tereddüt etti.

"Git."

"Tamam." Döndü, aceleyle odayı geçti ve dışarı çıktı. Kapıyı sessizce kapattı. Çok korktuğu için her şeyi ele vermeyeceğini umuyordum.

Gözlerimi Bardoni'ye diktim. Bıçağımın kafatasındaki görüntüsü gerçekten hoşuma gitmişti.

"Matteo?" Birkaç dakika sonra Luca'nın sessiz sesini duydum. Kapıya doğru koştum ve hafifçe araladım. Luca'nın koridorda durduğunu görünce onu içeri aldım.

"Ne istiyorsun? Gianna bir şey söylemedi," dedi ama bakışları masanın arkasındaki Bardoni'ye takılınca sustu. "Siktir."

"Bardoni bir kaza geçirdi," dedim omuz silkerek.

Luca bana bir bakış attı. "Kahretsin, Matteo, ne yaptın sen?"

"Bana sorarsanız, bence yaşlı Bay Bardoni kendini öldürdü," dedim.

Luca cesedin etrafında bir tur attıktan sonra bana ters ters baktı. "Gianna yüzünden, değil mi? Bardoni seni kızdıracak bir şey yaptı ya da söyledi ve sen de kendini kaybettin. Kızın beladan başka bir şey getirmeyeceğini biliyordum."

"Bu pislik bir süredir ölüm listenizdeydi. Ortalığı karıştırıyordu. Seviniyorsun

O gitti, kabul et. Onu öldürtmeyi sayısız kez tartıştık. Sonunda harekete geçmeye karar verdim."

"Tabii ki ölmesini istedim ama kendi evinde, Noel partisinde değil. Kahretsin, Matteo. Bir kez olsun önce düşünüp sonra ateş edemez misin?"

Luca haklıydı. Bardoni'yi öldürmek için daha iyi bir zaman seçmeliydim ama Gianna'yla saçma sapan konuşmamalıydı ve kesinlikle ona dokunmamalıydı. Kendi mezarını kazmıştı.

"Romero'yu arayacağım. Aria ve Gianna'ya göz kulak oluyor ama bu lanet karmaşayla başa çıkmak için ona burada ihtiyacımız olacak." Luca elini saçlarında gezdirdi, bana bir kez daha ters ters baktıktan sonra telefonunu eline aldı ve Romero'yu aradı.

Birkaç dakika sonra biri kapıyı çaldı. Luca kapıyı açmamı engellemek için elini kaldırdı. Onun yerine gidip Romero'yu içeri aldı. Romero'nun gözleri bana odaklanmadan önce önündeki manzarayı taradı. "Onu sen mi öldürdün?"

Kollarımı kaldırdım. "Neden ben olmak zorundaydım?" Bu retorik bir soruydu. Uygunsuz zamanlarda öldürme işini neredeyse her zaman ben yapardım.

"Çünkü deli olan sensin," diye mırıldandı Luca, sonra Romero'ya döndü. "Bunu Bardoni kendini öldürmüş gibi gösterebilir misin?"

Hepimiz sandalyesinde gevşekçe sallanan ölü pisliğe doğru baktık, cansız gözleri hala erken ölümüne şaşırdığını ifade ediyordu.

Romero yüzünü buruşturdu. "Çok az insan kendini beyninden bıçaklar."

"Her şeyin bir ilki vardır." Kıkırdadım ama Luca'nın bir bakışıyla sustum. "Hadi ama," dedim. "Komikti."

Luca'nın dudakları kıkırdadı ama haklı olduğumu kabul etmeyecek kadar inatçıydı. Onun için Bardoni'den kurtulduğuma biraz olsun sevindiğini biliyordum. "Odada kafasını uçurabilecek bir silah arayın. Şu anda Bandoni'lerin sırtıma binmesine ihtiyacım yok. Bu meselenin sessizce halledilmesini istiyorum."

"Nasıl görünürsek görünelim, Bardoniler bir şeylerden şüphelenecektir. Buna inanmayacaklar.

intihardı. Bardoni kendi hayatına son vermeyecek kadar narsistti" dedim.

"Belki sana da ayak bileği monitörü takmalıyım," diye hırladı Luca. "Sen saatli bir bombasın."

Romero masanın çekmecelerini karıştırmayı bıraktı. "Bardoniler bir şeyden şüphelenseler bile bunu yüksek sesle söylemezler. Elllerinde kanıt yoksa, intikam peşinde koşmazlar."

"Ben olsam buna güvenmezdim," dedim. "Ama intikam alma şansı bulamayacaklarından emin olacağız." "Belki de bıçağını Bardoni'nin kafasından çıkarmalısın. Kimse bunun intihar olduğuna inanmaz.

Bıçağın çenesine saplanmışken," dedi Luca.

Cesede doğru yürüdüm ve bıçağımı yavaşça çıkardım, sonra kan kıyafetlerime bulaşmadan önce hızla geri adım attım. Beyaz gömleğimde herhangi bir leke olup olmadığını kontrol ettim. Siyah pantolonum ve ceketim kanı daha iyi gizlerdi ama neyse ki temizdim. Aynı şey Bardoni'nin kıyafetleri için söylenemezdi. Kan hızla gömleğini ve pantolonunu ıslatıyordu.

Romero masanın arkasındaki dolabın çekmecesinden yüksek kalibreli bir Smith & Wesson çıkardı. "Bu işe yarayabilir."

"Güzel," dedi Luca başıyla onaylayarak. "Matteo ve ben partiye döneceğiz. Onun kafasını uçurmadan önce beş dakika kadar bekle, sonra da buradan siktir olup git. Matteo ve ben umarım önce burada oluruz ve o kargaşada kimse gittiğinizi fark etmez."

Romero zaten Bardoni'yi vurmak için en iyi açığı bulmakla meşguldü ve Luca ile ben odadan sessizce çıkıp kapıyı kapattığımızda neredeyse hiç tepki vermedi. Koridorun sonunda endişeli bakışlarla bekleyen Gianna dışında kimse yoktu.

"Ağzından bir şey kaçırmadığından emin ol," diye emretti Luca. "Ve bu lanet konu hakkında daha sonra konuşacağız."

"Merak etmeyin. Gianna gerekirse yalan söyleyebilir."

"Oh, eğer isterse çok iyi yalan söyleyebileceğinden şüphem yok. Ama pek de güvene layık bir insan sayılmaz."

"O benim karım," diye hatırlattım kardeşime biraz fazla güçlü bir şekilde.

"Sorun da bu zaten." Cevap veremeden partiye geri döndü ve ben de Gianna'ya doğru yöneldim.

Gianna

Matteo'nun bıçağını adamın çenesine sapladığına inanamıyordum. Bardoni'yi ölü, şoktan açılmış gözlerle görmek korkunç bir manzaraydı. Pisliğin tekiydi ve öldüğüne kesinlikle üzülmemiştim ama kendi kocamın onu hiç düşünmeden öldürdüğünü görmek korkunçtu. Matteo çok hızlı hareket etmişti, hiç tereddüt etmeden, hazırlık yapmadan. Her hareketinde tecrübesinden bahsediyordu. Bıçakla arasının iyi olduğunu biliyordum elbette. Chicago'da bile insanlar onun yeteneklerinden bahsetmişlerdi ama bu beni onun birisine karşı gerçekten bıçak kullandığını görmeye hazırlamamıştı.

Luca'ya Matteo'yu bulmasını söyledikten sonra koridorda bekledim. Aria oturma odasına geri dönmüştü; hepimiz birden ortadan kaybolsaydık şüpheli görünürdük. Ayrıca insanlar Aria'yla konuşmaya çok hevesliydi, bu yüzden onun kaybolması kesinlikle dikkat çekerd. Yine de kimse benim yokluğuma aldırılmazdı.

Daha bir dakika bile beklememiştim ki Romero hızla yanımdan geçip ofise doğru gitti. İnsanlar hep ne yapacağı belli olmayan biri olduğumu söylerdi. Matteo'ya karşı hiçbir şeyim yoktu.

Kollarımı kendime doladım. Kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu ve endişeyle etrafımı kontrol etmeden duramıyordum.

Ofisin kapısı açılıp Luca ve Matteo Romero olmadan dışarı çıktıklarında hâlâ olanlarla ilgili duygularımı kabullenmeye çalışıyordum. Luca bana bakmadan yanımdan geçti. Muhtemelen kardeşinin neden olduğu karmaşa için beni suçluyordu. Matteo'nun öldürmek için fazla bir teşvike ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum ama doğal olarak Bardoni'nin ölümüne benim sebep olduğumu fark ettim.

Matteo kıskançlık ve sahiplenme duygusuyla hareket etmişti. Başka bir adamın bana

dokunduğunu görmek onu çılgına çevirmişti. Matteo bana yaklaşırken yüzümü taradı. Muhtemelen oldukça üzgün görünüyordum. Sorun şu ki, üzülmem gerektiğini bildiğim kadar üzgün hissetmiyordum. Onun için üzülmeyi kendime yediremiyordum.

Bardoni'nin ölümü, ne kadar denesem de.

Matteo'nun hareketleri çok kıvrak, kendinden çok emindi. Ve her nasılsa, her şeye rağmen, kendimi ona, hatta bugün bana gösterdiği o tehlikeli tarafa doğru çekilmiş hissediyordum. Matteo bir kolunu belime doladı ve beni ön salona doğru götürdü. Oturma odasına dönmek yerine beni ön kapının yanındaki küçük misafir banyosuna yönlendirdi.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağırdım. "Birini öldürdükten sonra seninle öpüşmeyeceğim."

Matteo boynumun arkasını kavradı ve ağzını ağzıma bastırıp beni sertçe öpmeden önce vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı. Geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştım. Dudakları kulağıma değdi. "Çok seksi görünüyorsun. Seni ölü bir bedenin olduğu bir odada bile becerebilirim ve umurumda olmaz."

"Hiç şüphem yok," diye mırıldandım ama geri çekilmeye çalışmadım. Sıcaklığı ve güçlü bedeni titreyen uzuvlarımı dengeledi. Belki de olaylar beni düşündüğümünden daha fazla etkiliyordu.

"Ama burada olmamızın nedeni bu değil," diye mırıldandı.

Gürültülü bir silah sesi evin içinde yankılandı. Yerimden sıçradım. "Ne--"

"İşte bu yüzden," dedi Matteo sakince. "Ayaküstü sevişmişiz gibi davranacağız. İnsanların Bardoni'nin talihsiz sonuyla bir ilgimiz olduğunu düşünmesini istemeyiz, değil mi?"

Üstteki iki düğmesini açmadan önce önce benim saçlarımı, sonra da kendi saçlarını karıştırdı. Kara kaşlarını kaldırdı. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Hiçbir şey bilmediğimizi unutmayın. Şok olduk ve şaşırdık."

Matteo kapıyı kırarak açtı ve silahını çekerek dışarı çıktı. Lobi diğer konuklarla doluydu, çoğu erkek silahlarını çekmişti. Şaşkın bakışlar birbirini izliyordu. Luca ve Bardoni'nin oğlu silah sesinin geldiği yere doğru koştu. Birkaç kişi bana ve Matteo'ya iğrenerek baktı. Matteo'nun söylemek istediği yalana inanmış görünüyorlardı. Muhtemelen hepsinin benim bir fahişe olduğumu düşünmesi de buna yardımcı olmuştu.

"Burada kal," dedi Matteo. "Neler olduğuna bakmam gerekecek." O kadar içten endişeli

görünüyordu ki

ve silah sesinin neden duyulduğunu gerçekten bilmiyormuş gibi tetikteydi. Kimse ondan ş p he etmezdi. Daha iyi bilmeseydim, o g steriden sonra ben bile onun masumiyetine inanırdım.

Aceleyle su  mahalline doğru gitti. Sadece şaşk n bir sessizlik i inde izleyebildim. Matteo usta bir manip lat rd .

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gianna

Sonunda eve vardığımızda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Diğer konukların çoğu bizden çok önce ayrılmıştı ama Luca ve Matteo Cosa Nostra'nın başı olarak kalmak ve ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi yapmak zorundaydılar. Kimse onlardan şüphelenmemişti, en azından açıkça. Dürüst olmak gerekirse, ne Bardoni jr. ne de Bayan Bardoni çok perişan görünmüyordu. Gördüğüm kadarıyla gözyaşları timsah gözyaşlarıydı. Belki de onunla geçirdiğim kısa süre içinde bana olduğu kadar onlara da kötü davranmıştı.

Hayatımın Münih'te garsonluk yapmaktan kocamın suçlarını örtbas etmeye dönüştüğüne inanamıyordum. Hızlı bir duştan sonra yatağa girdim. Matteo hâlâ oturma odamızda Luca ile tartışıyordu. Bu, Luca'nın öfkesini tamamen anladığım nadir durumlardan biriydi.

Sırt üstü uzandım, tavana bakarak onların seslerini dinledim. Ayak bileği monitörü komodininin üzerinde durmuş, benimle alay ediyordu. Belki de bu geceki karışıklığı kaçmak için kullanmalıydım. Luca, Matteo ve Romero dağınıklıklarını toplamakla meşguldü ve ben de aptal bilekliğimden yoksundum. Bu mükemmel bir fırsattı. O zaman neden kaçmamıştım? Kimsenin beni durduracağından şüpheliydim.

Aria yüzünden mi? Tek nedenin bu olmasını dilerdim ama lobide Matteo'nun dönmesini beklerken kaçmayı düşünmemiştim bile. Neden artık beynimin ön saflarında yer almıyordu? Altı ay önce tek düşünebildiğim buydu, beni tüketen bir takıntıydı ve şimdi bazen sadece koşmayı düşündüğümü hissediyordum çünkü bunu yapmam gerektiğini hissediyordum.

Kafa karıştırıcıydı. Matteo ile yaşarken endişelendiğim kadar mutsuz değildim. Elbette o deli bir katildi, ama bu tür şeylere alışık değildim ve itiraf etmekten nefret etsem de aslında hayatı heyecan verici kılıyordu. Hayatı normal bir insan olarak yaşamak, normal şeyler yapmak, para

kazanmak

Normal işlerle para kazanmak inanılmaz bir deneyimdi, ama nedense hiçbir zaman dikkat dağıtmaktan fazlasını hissettirmemişti.

Kapı açıldı ve Matteo yatak odasına girdi. Artık ceketini giymiyordu ve gömleğinin düğmelerinin yarısı çoktan açılmıştı. Banyoda kaybolmadan önce bana her zamanki sırtışını gösterdi.

Onunla konuşmamak için uyuyor numarası yapabilirdim ama açıklanamaz bir nedenden dolayı onunla konuşmak istiyordum. Banyodan boxer şortuyla çıkıp kaslı gövdesini gösterdiğinde neredeyse planlarımı iptal edecektim. Ama bu gerçekten çok yanlış olurdu. Korkunç da olsa bir adam ölmüştü ve ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra seks yapmak son derece yanlış olurdu.

Matteo yorganın altına girdi ve belime uzanarak beni kendine doğru çekti. Gözleri aç gibiydi. Kısa bir süre önce ne yaptığını hâlâ hatırladığına dair hiçbir işaret yoktu. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve ben de dilini içeri aldım, öpücüğün beni tüketmesine izin verdim, ta ki bedenim zevkle uğuldayana kadar ve yarın sabah kendimden nefret edeceğim bir şey yapmadan önce onu itmek için kendimi zorladım.

Matteo bir iniltiyle kendini sırt üstü yere attı. "Bunun sebebi Bardoni, değil mi?"

Ters ters baktım. "Belki de havamda değilimdir. O kadar da karşı konulmaz değilsin."

"Sen öyle diyorsan," dedi alçak bir sesle ve omurgamdan aşağı hain bir ürperti gönderdi. Piç herif fazlasıyla çıkarcıydı.

Bu konuşmayı daha güvenli bir zemine çekmeye karar verdim. "Peki Luca seni cezalandıracak mı?" Matteo kıkırdadı. "Luca beni hiçbir şey için cezalandırmadı. Benim proaktifliğime alışkındır." "Proaktiflik mi?"

Matteo göz kırptı ve neredeyse tekrar ona uzanacaktım. Bunun yerine battaniyeleri çeneme kadar çekerek aramıza bir engel daha koydum.

"Luca öfkeli görünüyordu."

"Bunu atlatacaktır. Her zaman atlatır. Bardoni'yi zaten öldürtecekti. Bu sadece bir zaman

meselesiydi."

Bunun sıradan bir uyku öncesi konuşması olmadığını hissediyordum. "İlk erkeğini ne zaman öldürdün?"

Anaokulu mu?"

Matteo sırtarak başını koluna dayadı. Parmağını dikkat dağıtıcı bir şekilde kolumda gezdirdi. "Hayır. Luca'ya kıyasla ben geç olgunlaştım."

"Gerçekten mi? Bu pek olası görünmüyor."

"Pek sayılmaz. Luca küçükken başımı belaya sokmadığımdan emin olurdu. Koruyucu bir ağabeydi."

"Bırakın senin beladan uzak durmanı sağlamasını, Luca'nın çocukluğunu bile hayal edemiyorum." "O yaptı. Bu gerçekten şaşırtıcı mı? Sen küçükken Aria seni korumaya çalışmadı mı?" "Hâlâ koruyor," dedim yüzümü buruşturarak.

"Gördün mü? Luca da aynı şekilde. Tabii şimdi beni kontrol altında tutmasını zorlaştırıyorum, tıpkı senin Aria'nın işini zorlaştırdığın gibi."

"Bence benim çıkardığım sorun ile sizin çıkardığınız sorun arasında büyük bir fark var. neden."

"Biraz zaman ver. İçimden bir ses henüz tam potansiyeline ulaşmadığını söylüyor."

İçimden bir kahkaha yükseldi. Lanet olsun. Neden beni güldüren şeyler söylemek zorundaydı ki? "Sen

soruma cevap vermedin. İlk kez ne zaman öldürdün?" "On

üçüncü doğum gününden birkaç hafta sonraydı."

"Geç olgunlaşan dediğin bu mu? O yaştaki çoğu erkek kasık kıllarının çıkmasından ve birini öldürmemekten endişe eder."

"Kasık kıllarımla uzun zaman önce yüzleştim," dedi alaycı bir sesle. "Ve çoğu erkek New York Cosa Nostra'nın Capo'sunun ikinci oğlu değildir."

"İyi bir noktaya değindin. Ama bu kadar gençken öldürmek zorunda kaldıysan Luca seni çok iyi korumuş olamaz."

Matteo'nun bakışları uzaklaştı. "Elinden geleni yaptı. Babam, Luca'yla ara sıra takıldığımız

çocuklardan birini öldürmemi istedi çünkü mafyadan kaçmaya çalışıyordu."

Karnım sıkıştı. "Ve?"

"Luca silahını çekti ve ben yapamadan adamı öldürdü. Babam çok sinirlenmişti. Luca'yı can havliyle dövdü."

Luca'nın kardeşi için bu kadar düşünceli bir şey yapmış olması fikri tuhaftı ama bu ikisinin etkileşimini izlediğinizde o kadar da şaşırtıcı değildi. Soğuk kalpli piçler olsun ya da olmasın, birbirlerini önemsedikleri çok açıktı. "Luca çok büyük. Biri onu nasıl yenebilir ki?"

Matteo alaycı bir şekilde gülümsedi. "Luca deneseydi babamızın hakkından gelebilirdi ama asla karşılık vermedi. Babam Capo'ydu ve Luca ona karşı elini kaldırsa kuduz bir köpek gibi yere sererdi."

Bazen erkekler için her şeyin güneş ışığı ve gökkuşağı olmadığını unutuyordum. Cinsel ilişkiye girme ve dışarı çıkma konusunda daha fazla özgürlükleri vardı ama taşımaları gereken kendi yükleri de vardı. "Sanırım baban bundan sonra öldürmen için hemen başka birini buldu." Salvatore Vitiello'yu çok az tanıyordum ama ürkütücü bir herife benziyordu.

Matteo başını salladı. "Bundan birkaç ay sonra başka bir hain olduğunu öğrendi. Bana onun boğazını kestirdi."

Kızlara kabul töreni hakkında fazla ayrıntı verilmezdi ama Umberto bizi korurken sık sık ağzından bir şeyler kaçırırdı. Genellikle bir inisiyenin ilk öldürülmesi uzaktan silahla olurdu. "Onu vurmanıza izin vermedi mi?"

"Hayır, muhtemelen ilk seferinde öldürmekten kaçtığım için ek bir ceza olarak düşünülmüştü. Ateş etmek kolaydır, daha az kişiseldir. Bıçak kullanmak kirli bir iştir. Kurbanınıza yaklaşmak, ellerinize kan bulaştırmak zorundasınız."

Nefesimi tuttum. Sesi çok sessizleşmişti. Yavaşça kolumun üzerinde yükseldim. Ona dokunmak istedim ama yapmadım. "Kulağa korkunç geliyor. Yapabilir misin?"

"Ne düşünüyorsun?"

Korkunç bir köpekbalığı sırtışı vardı. Matteo'nun her şeyi yapabileceğine inanmamı sağlayan.

"Onu sen öldürdün."

"Ben yaptım. Dağınıktı. Bir sandalyeye bağlıydı, bu yüzden karşı koyamadı ama yine de şahdamarını kesmek üç denememi aldı. Tepeden tırnağa kan içindeydim. Ertesi gün tırnaklarımın altında hala kan buldum."

"O zaman neden bıçakları silahlara tercih ediyorsun? Artık ellerini kirletmeyi pek umursamıyor gibisin."

"Başlangıçta babama güçlü olduğumu ve muhtemelen amaçladığı gibi beni kırmadığını kanıtlamak içindi. Bıçakta gerçekten iyi olduğumda ve herkes yeteneklerim için bana hayranlık duyduğunda, onu bırakmak bir kayıp gibi göründü."

Yüzüne baktım ama boştu. Tüm gerçek bu muydu, yoksa en kötüsünü mü kendine saklıyordu bilemiyordum: daha kişisel öldürmelerden zevk almaya başlamıştı. Bir an için birbirimize baktık, ta ki konu tekrar kişiselleşene kadar ve ben tekrar uzanıp sırt üstü dönene kadar.

"Luca'yı öldürmeyi hiç düşündün mü? Eğer o ölseydi, sen Capo olurdun. Kariyer basamaklarını tırmanmak için bir aile üyesini öldüren ilk Made Man sen olmazdın," diye sordum.

Matteo'nun ifadesi sertleşti. "Ben asla öz kardeşimi öldürmem. Capo olmak umurumda değil ve umurumda olsaydı bile, konumumu iyileştirmek için Luca'dan kurtulmazdım. Luca benim arkamı kollar, ben de onun. Bu hep böyle olmuştur."

"Bu iyi bir şey. Güvenebileceğin insanların olması önemli," dedim dürüstçe. Yalnızlık bizim dünyamızda büyük bir sorundu. Etrafınızda hep insanlar olurdu ama kimseye güvenemezsiniz. Kesinlikle güvendiğim tek bir kişi vardı, o da Aria'ydı. Lily sırlarımın çoğu için çok kırılgan ve gençti, Fabi ise bir çocuktı ve babamın onun üzerindeki etkisi gün geçtikçe artıyordu. Ve artık onlarla konuşmıyordum bile.

"Bana güvenmen için ne gerekiyor?" Matteo merakla sordu.

"Bir mucize." Ona sırtımı döndüm ve komodinin üzerindeki lambayı kapattım. Gözlerindeki bakış göğsümde beni dehşete düşüren bir şeyi harekete geçirmişti.

Matteo diğer ışıkları kapattıktan sonra bana doğru eğildi ve kulağımı öptü. "Kim sevmez ki

bir

iyi bir mucize mi?"

Matteo'nun kolu belime ağır bir şekilde sarılmıştı, nefesi boynuma sıcak bir şekilde vuruyordu ve benimkinin üzerine attığı bacağı kan akışımı kesiyordu; o zaman neden onun yanında uyanmak garip bir şekilde iyi hissettiriyordu?

Kolunu ittim ve kayarak uzaklaştım ve hızla ayağa kalktım. Matteo uyanmamıştı. Saçları darmadağındı ve yüzü uykuda dürüst ve neredeyse nazik görünüyordu. Elimi uzattım ama parmaklarımı altında gezdiremeden kendimi durdurdum. Neyim vardı benim?

Bir adım geri attım. Gözlerim komodinin üzerindeki atılmış ayak bileği monitörüne takıldı ve aklıma bir fikir geldi. Monitörü kaptığım gibi banyoya koştum. Bu şey suyla yok edilemezdi. Sonuçta onunla duş alınabilirdi ama belki de sifonu çekip tuvalete atabilirdim. Gerçi Matteo Sandro'dan yeni bir monitör getirmesini isteyemezdi ama bu jest güzel bir mesaj olurdu. Monitörü tuvalete soktum ve sifonu çektim. Ne yazık ki sıkıştı.

"Az önce ayak bileği monitörünün sifonunu mu çektin?" Matteo uykulu bir sesle sordu.

Etrafımda döndüm. Kapı aralığında eğilmiş, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kibirli yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. Yanaklarıma sıcaklık hücum etti. "Denedim ama sıkıştı."

Matteo kıkırdarak bana doğru ilerledi ve ikimiz de kâseye baktık. "Peki şimdi onu oradan kim çıkaracak?"

"Sen mi?"

Matteo uzandı ama ben kolunu tuttum.

"Eldiven ya da benzeri bir şey giymeyecek misin?"

"Temiz ve sonrasında ellerimi yıkayabilirim," dedi zorlukla gizlediği bir eğlenceyle. "Benim ellerim daha kötü şeylerle de kaplandı, inan bana."

Omuz silkerek onu serbest bıraktım. "Ne istiyorsan onu yap."

Ayak bileği monitörünü aldı ve lavabonun üzerine koydu, sonra boxer şortunu indirdi ve sert

poposunu bana sunarak duşa doğru yürüdü. Suyu açtı ve duşa girdi.

Akıntının altında, sertleşmiş bir halde tekrar bana baktı. "Bana katılmak ister

misin?" Diş fırçamı aldım. "Hayır, teşekkürler."

Matteo duş alırken onu izlememek için kendimi zor tuttum. Bilerek acele etmediğine dair bir his vardı içimde. Su kapandı ve Matteo dışarı çıktı, havlusuyla kurulandı. Ayak bileği monitörüne doğru başını salladı. "Hâlâ çalıştığının farkındasın, değil mi?"

"Oh, hadi ama. Dün gece kaçmadım. O şeyi bana tekrar takmana gerek yok. Uslu duracağım."

"Gerçekten mi?" Matteo havluyu bırakıp bana doğru yaklaşarak sordu. "Bu hiç de sen."

Gözlerimi devirmiştim. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Gömleğimi başımın üzerine çektim, sonra

Tamamen çıplak bir şekilde doğrulmadan önce külotumu bacaklarımdan aşağı indirdim. Bırak Matteo bununla ilgilensin.

Beklendiği gibi, Matteo'nun gözleri vücudumda gezindi ve siki tepki olarak seğirdi.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "Monitörden gerçekten nefret ediyorum. Bir daha takmak istemiyorum."

Matteo lavaboya yaslandı, o kadar yakındık ki vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu ve onun naneli duş jelinin kokusunu alabiliyordum.

"Küçük bir bahse ne dersin?"

Önereceği şeyden hoşlanmayacağımı hissediyordum ama ona devam etmesini işaret ettim. konuşuyorduk.

"Eğer bugün seni orgazm etmeyi başarırsam, ayak bileği monitörünü tekrar takarız. Eğer sen yeteneklerime karşı koymayı başarırsa, o şeyi çöpe atarız." "Sadece bir tane mi?"

"Açgözlü kız," dedi alaycı bir tavırla, kara gözleri heyecanla parlıyordu. "Benden etkilenmediğini sanıyordum? Vücudunun bana karşı koyamayacağından mı endişeleniyorsun?"

Keşke yanılıyor olsaydı ama bedenim gerçekten de korkunç bir haindi. Kısa evliliğimiz

boyunca kaç kez seks yaptığımızın sayısını unutmuştum. "Hayır, tabii ki değil. Ama bir orgazm
senin için cıtaı çok aşağıya çekiyor gibi, sence de öyle değil mi?"

"Oh, bilmiyorum. İkimiz de senin ne kadar inatçı olabileceğini biliyoruz ve Luca'ya o bilek monitörünü sana takacağına dair söz verdim. Ondan tekrar kurtulmanı çok kolay hale getiremem." Gözleri önce göğüslerime, sonra daha aşağılara kaydı. "Peki ne diyorsun? Gece yarısına kadar orgazma direnirsen monitörden kurtulursun."

Güvende olmak için ondan uzaklaştım. "Tamam."

"Tabii ki sana dokunmama izin vermeyerek orgazm olmaktan kaçınamazsın. Bana adil bir mücadele şansı vermelisin."

Öfkelendim. "Adil bir şans mı? Bunun neresi

adil?" Matteo omuz silkti. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim isteksizce ve duşa girip kapıyı kapattım. Bu Matteo'yu durdurmadı ama o da beni takip etmeye çalışmadı.

Sırtarak yatak odasına doğru yürüdü. "Seni bekliyor olacağım."

Tamam, kendimi tamamen sakın bir zihniyete sokmam gerekiyordu, Matteo'nun yapacağı her şeye karşı bağışıklık kazanmam için bir yol bulmam gerekiyordu. Sorun şu ki, onun ne yapacağını düşündüğümde nabzım heyecanla çarpıyordu. Lanet olsun. Gözlerimi kapattım ve suyu soğuğa çevirdim. Nefes nefese, paramparça olmaya başladım ve yavaş yavaş uyarılmışlığım azaldı. Birkaç dakika sonra duştan çıktım, iliklerime kadar donmuştum ve umarım Matteo'ya en azından şimdilik direnecek kadar kapanmıştım. Yatak odasına yöneldim. Matteo tüm çıplaklığıyla yatakta uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu.

Aslında kendinden emin gülümsemesinden memnundum çünkü bu sadece ona direnme kararlılığımı güçlendirdi. Omuzlarımı dikleştirerek yatağın yanından geçtim, soyunma odasına doğru gitmeye kararlıyım. "Kalkmamız gerekmiyor mu?"

Matteo'nun sırtışı genişledi. "Biraz zamanımız var. Yoksa bahsi kaybetmekten mi korkuyorsun?"

Başka bir şey söylemeden yatağa doğru yürüdüm. Matteo'nun gözleri yaptığım her hareketi takip ediyordu. Gelmesine izin verilmeyeceğine dair bahse girmeliydim. Bakışlarındaki açlığa

bakılırsa bu bahsi hiç zorlanmadan kazanabilirdim. Matteo beni üstüne çekti ve öptü. Onunkini aldı

Elleri sadece sırtımı hafifçe okşuyordu ama bacaklarımın arasındaki baskı şimdiden dayanılmaz hale gelmişti.

Başka bir şey düşünmeye çalıştım. Gerçekten herhangi bir şey ve Matteo bir şekilde uzaklaştığımı hissediyor gibiydi. Bizi ters çevirerek üzerimde durdu ve sonra işkencem başladı. Ağzı meme ucumun etrafında kapandı, diğer göğsüme geçmeden önce ısırды ve yaladı ve onu da aynı miktarda niyetle cömertçe kullandı. Avuç içlerimi yatak örtüsüne dayadım, nefes alış verişimi ve nabzımı sakinleştirmeye çalıştım.

Matteo diğer göğsümü avuçladı ve beklediğimden daha sert sıktı. Yoğun hissin etkisiyle doğruldum, sonra hızla tekrar gevşedim. Bunu onun için çok kolaylaştıramazdım. Beni bu kadar çabuk tahrik ederse daha da kendini beğenmiş olacaktı. Tavana bakarken tüm dikkatimi Matteo'nun alaycı dudaklarından uzaklaştırdım. Göğüs kafesime doğru kıkırdadı, sonra göbeğime doğru bir iz yaladı. "Çok inatçısın."

Matteo bacaklarımı ayırdığı anda vücudumun onun dokunuşunu ne kadar arzuladığını göreceğini biliyordum. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Belki de Matteo fark etmeden orgazm olmanın bir yolu vardı? Şimdiye kadar neredeyse tek umudum buydu çünkü vücudumun bana ihanet edeceğinden oldukça emindim.

Matteo hınzır bir sırıtışla bacaklarımın arasına girdi ve avuçlarını popomun altına itti, sonra da ağzını sıcak etime bastırdı. Dilini hissettiğimde bir iniltiyi bastırdım. Gözleri üzerimdeydi, o kadar sahiplenici ve açtı ki bu beni daha da tahrik etti.

Gözlerimi sıkıca kapatıp Matteo'nun yaptıklarını görmemeye çalışıyordum ama o bunu zorlaştırıyordu.

"Lezzetli," diye mırıldandı, sonra bir kez daha yaladı. "Tadın çok güzel, Gianna. Seni her gün yemek istiyorum." Dilinin ucuyla en yumuşak daireleri çizmeden önce dilini açıklığıma daldırdı, sadece tekrar içime girmek için. İnlememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Elleri bacaklarımı daha da ayırdı ve sonra parmakları ona daha da iyi erişim sağlamak için dudaklarımı nazikçe açtı. Dili beni zar zor okşadı, o kadar yumuşaktı ki yoğun hisler yüzünden ayak

parmaklarım kıvrıldı. "Bu sana hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranabilirsin, Gianna, ama vücudun sana ihanet ediyor."

Lanet olsun, sanki bilmiyordum.

"Bütün bu süre boyunca gözlerini kapalı mı tutacaksın?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona ters ters baktım.

O lanet köpekbalığı sırtışıyla başını kaldırdı, çenesi sularıyla parlıyordu. "Bu daha iyi," diye mırıldandı bakışlarını tekrar merkezime indirmeden önce ve başparmağını klitorisimin üzerine hafifçe sürttü. Dili hafifçe ısırmadan önce iç uyluğumun üzerinde kaydı. Bacaklarımın arasında daha fazla ıslaklık birikti ve Matteo'nun gülümsemesi daha da genişledi. "Gördün mü, bundan hoşlanıyorsun." Başparmağını kıvrımlarımın arasına kaydırды, sonra dudaklarına götürdü ve sularımı yaladı. "Hmm." Gözlerimi tekrar kapatmam gerektiğini biliyordum ama bu imkânsızdı. Bunun yerine daha iyi görebilmek için dirseklerime dayandım. Bu zaten kaybedilmiş bir savaştı, tadını sonuna kadar çıkarabilirdim.

Matteo kaşlarını kaldırdı. "Çıtayı yükseltmek mi?" Tekrar aşağıya daldı ve ben başımı arkaya attım, iniltimi tutma zahmetine bile girmedim. Aptal bahsi ve aptal ayak bileği monitörünü sikeyim. Baldırlarım spazm geçirmeye başladı ve zevk içimde lanetlenirken titreme tüm vücuduma yayıldı. Orgazmımı saklamak gibi bir düşüncem yoktu. Hayatta olmaz.

Zevkin beni tüketmesine izin vererek yataktan kalktım. Dudaklarımdan yüksek sesli çığlıklar döküldü ve onları dizginlemeden serbest bıraktım.

Sonunda nefesimi tuttum. Matteo dirseklerinin üzerinde kendini yukarı itti. Yüzündeki ifade beni zayıflığıma pişman etti. "Belki de bir orgazm gerçekten haksızlıktı," dedi kısık bir sesle.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Nefes nefese fısıldadım. "Ek bir bahse ne dersin? Ya hep ya hiç?" "Dinliyorum."

"Eğer seni boşaltmayı başarırsam, kaybedersin ve ayak bileği monitörünü bir daha takmak zorunda kalmam. Eğer direnirsen, itiraz etmeden o şeyi tekrar takacağım."

Matteo kalçalarının üzerine oturarak kaya gibi sertleşmiş sikini gösterdi. Öne doğru eğildim ve meydan okuyan bir bakışla parmaklarımı aletin etrafında dolaştırdım. "Peki ne diyorsun?"

"Aynı şeyi tekrar kazanabileceksem neden kaybetme riskini göze alayım ki?"

Dudaklarımı yaladım ve sikini bir kez sıktım. "Kaybetmekten korkuyor musun?"
Tekrarladım onun

daha önceki kelimeler.

Kıkırdadı. "Tabii ki hayır. Bahis açık. Senin ellerindeyim."

"Uzan," diye emrettim, hiç vakit kaybetmeden. Ne olursa olsun bu bahsi kazanacaktım.

Matteo

Gianna'nın yanına sırt üstü uzandım ve kollarımı başımın arkasında kavuşturdum. Gianna kendinden oldukça emin görünüyordu. Sikim onu yaladığım için çoktan sertleşmişti ve muhtemelen çok uzun süre dayanamayacağımı düşünüyordu. Beni çok iyi tanımıyordu.

Yanımda diz çöktü, sonra başını yavaşça eğdi, gözleri bana dikilmişti, meydan okuyordu ve çok sekti. Bakışlarının beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor muydu? Sadece bu bakış bile sikimin seğirmesine neden oldu. Gianna parmaklarını aletimin etrafında kıvırdı ve dilini aletimin ucunda gezdirdikten sonra tüm aletimi o ateşli ağzına aldı. Sikimin pembe dudaklarının arasında kaybolduğunu görmek hoşuma gidiyordu. Boğazının arkasına geldiğimde neredeyse inleyecektim.

Gianna bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi genişliğimin etrafında gülümsedi. Sonra mırıldanmaya başladı ve titreşimler doğrudan taşaklarıma gitti.

"Siktir," diye homurdandım, bu da onu daha da teşvik etti. Başını aşağı yukarı salladı, gözleri üzerimdeydi ve taşaklarıma mümkün olan en iyi şekilde masaj yaptı.

"Bu işte çok iyisin," dedim.

Bana gözlerini devirdi ve lanet olsun, eğer bu onu daha da seksi yapmadıysa. Beni ağzına alırken kızıl saçları alnına ve yanaklarına yapışmıştı.

Sonsuza kadar dayanamayacaktım. Bunu daha iyi kazanabileceğimi hiç düşünmemiştim, aslında hiç kazanmak istememişim. Şu anda tek istediğim Gianna'nın ateşli ağzına boşalmaktı. Ellerimi onun muhteşem saçlarında gezdirdim. Kalçalarımdaki kaslar gerildi ama bu duyguyla savaştım. Bu kadar çabuk bitemeyecek kadar harikaydı ve Gianna'yı tanıdığım için bana bir sakso daha çekmesi için bir süre beklemem gerekebilirdi. Bir seks tanrıçası gibi görünüyordu. Hay

sikeyim. Onu bir süredir böyle görmek istiyordum.

Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum. Kalçalarımı salladım ve taşaklarımın sıkılaştığını hissettim. Gianna daha da sert emdi. Daha fazla iknaya ihtiyacım olduğundan değil. Tek istediğim onun içine boşalmaktı. Ve sonra patladım. Gianna geri çekilmedi. Lanet olsun, döllerimi boğazından aşağı boşaltırken bile emmeye devam etti. Uzun bir iniltiyle başımın geriye düşmesine izin verdim ve vücudum gevşedi. Gianna başını kaldırdı ve geniş bir gülümsemeyle ağzını sildi.

"Ben kazandım."

Sessizce güldüm. "Başardın. Tebrikler."

"Yani bir daha ayak bileği monitörü takmak zorunda kalmayacak mıyım?" diye sordu şüpheyle. "Bahis bu." Ona asıl kazananın ben olduğumu hissettiğimi söylemedim. Onu bu şekilde görmekten hiç hoşlanmamıştım.

Ayak bileği monitörü; onu bu şekilde kafese tıkmak her zaman bir saygısızlık gibi gelmişti. Artık bunu takmayacağı için mutluydum, bu onu yakından izlemem gerektiği ve Luca'nın muhtemelen beni yumruklayacağı anlamına gelse bile.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GIANNA

Ertesi sabah duş alıp giyindikten sonra, küçük de olsa yeni keşfettiğim özgürlüğümün tadını çıkardım. Matteo sözünü tutmuş ve ayak bileği monitörünü bir çekmeceye saklamıştı. O aptal şeyi takmak zorunda değildim, en azından şimdilik. Tekrar kaçmaya çalışırsam Matteo'nun sözünü tutacağından şüpheliydim.

İkimiz de bahislerimizi kaybetmiştik ama yine de ikimiz de kazanmış gibi hissediyorduk. Matteo ile hayat bir muammaydı. Yatak odasından çıktığımda çoktan mutfak tezgahına yaslanmış kahve içiyordu. Gülümsemesi o kadar kendini beğenmişti ki boynunu sıkmamak için kendimi zor tuttum. Kendime bir fincan aldım, sonra karşısına geçtim. "Hiç pişmanlık ya da suçluluk hissettin mi?"

Matteo'nun kaşları alnına tırmandı. "Pişmanlık mı?"

"Evet, normal insanların yanlış bir şey yaptıklarında hissettikleri o duyguyu biliyor musun?" Bir yudum aldım. Matteo'nun yüzündeki o sinir bozucu kendini beğenmişliği silmek dışında neden sorduğumdan bile emin değildim.

Matteo uzun bir süre sadece bana baktı, ta ki ben daha fazla dayanamayıp kahvem gerçekten ilginçmiş gibi davranana kadar. Neden birdenbire bu soruyu sorduğum için kendimi suçlu hissettim?

"Hayatımda suçluluk ve pişmanlık için çok az zaman var," dedi Matteo. Sesi sessiz ve mizahtan yoksundu; başımı kaldırıp ruh halini anlamaya çalıştım ama her zamanki gibi bunu zorlaştırıyordu.

"Yani bazen hissediyor *musun*?"

"Ara sıra. Ama geçmişe takılıp kalmanın akıllıca olmadığını uzun zaman önce öğrendim.

Ben geleceğe odaklanmayı tercih ederim." Bununla birlikte, her zamanki cazibesi tekrar devreye girdi. Bana doğru yürüdü, elindeki fincanı tezgâha bıraktı ve kollarını yanıma dayadı. "Hiç kaçtığına pişman oldun mu?"

'Hayır' demek için ağzımı açtım ama nedense tereddüt ettim. O tereddüt anı

Matteo'nun ihtiyacı olan tek

cevap buydu.

"Neden?"

"Çünkü birinin ölümüne neden oldu," dedim sessizce. Sid'i ve onun korkunç sonunu unutmayı başarmıştım ama şimdi her şey geri gelmişti. Bu anıyı geri getirdiği için Matteo'yu tekmeleyebilirdim. Özellikle de kaçtığım hayatın, olmasını istediğim kadar korkunç olmadığını fark ettiğim için.

Matteo'nun ifadesi bunu umursamadığını gösteriyordu ve benim de beklediğim buydu. "O adamın ölümünden dolayı suçluluk hissetmediğimi sana kesinlikle söyleyebilirim," diye mırıldandı. Bir elini yan tarafımda gezdirdi. "Sana dokunan her adamı öldürebilirdim. Ama ikimiz de biliyoruz ki bunu yapmama gerek yok çünkü birçok fırsata rağmen sen iyi bir kızdın."

"İyi kız" deyişi kanımı kaynattı. Hâlâ zekice bir cevap bulmaya çalışıyordum ki asansör çaldı ve bir ziyaretçinin geldiğini haber verdi. Matteo asansöre doğru sendeleyerek gitmeden önce üstün bir ifadeyle burnumun ucunu gagaladı. Ona inanamıyordum.

Asansörün kapıları açılıp Aria apartmana girdiğinde hâlâ ona ters ters bakıyordum. Telefonla konuşuyordu. Matteo'nun bizi yalnız bırakarak asansöre binmesi beni şaşırtmıştı. Asansörü dışarıdan kilitleyebildiğinden şüpheleniyordum, bu yüzden pencereden atlayıp aşağıdaki kaldırıma kan sıçramadıkça oradan ayrılamazdım.

"Kiminle konuşuyorsun?" Aria bana doğru yönelirken sordum.

Bana parlak bir gülümseme verdi ve telefonu bana uzattı. "Lily ve Fabi seninle konuşmak istiyorlar ama babam seni aramalarını yasakladı, o yüzden..." Sözünü kesti. Elbette böyle bir şeyden şüphelenmiştim. Babam beni artık onların yanında istemediğini açıkça belirtmişti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım Aria'ya, telefonu ondan alıp kulağıma dayamadan önce. "Lily?" Sesim titriyordu ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Oh, Gianna! Babam sana veda etmeme izin vermeyince çok üzüldüm. Seninle konuşmama izin vermesi için ona yalvardım ama çok kızdı ve şimdi cezalıyım."

Cezalandırılmak bize her zaman garip bir terim gibi gelmişti. Zaten hiçbir zaman tek başımıza bir yere gitmemize izin verilmemişti, bu yüzden cezalı olmak sadece evde kalmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Daha fazla.

"Özür dilerim," dedim, babamıza duyduğum öfkeyi içimde tutmaya çalışarak. Lily hâlâ babamın baskısı altında yaşamak zorundaydı.

Kural. Benim yüzümden başının belaya girmesine gerek yoktu. Oturma odasına doğru yürüdüm ve kanepeye uzandım. Aria yanımdaki kenara tünedi. "Okul nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Sıkıcı. Ama evde olmak daha da kötü. Sen ve Aria taşındığınızdan beri artık eğlenceli hiçbir şey olmuyor," diye mırıldandı Lily. Kalbim onun için acıyordu. Her zaman Lily'ye ve uzun bir süre de Aria'ya sahiptim ama Lily yıllarca bu tür bir destek olmadan hayatta kalmak zorunda kalacaktı. Elbette hâlâ Fabi vardı ama o bir erkekti ve yakında çok farklı zorluklarla karşılaşacaktı. "Peki ya Fabi?"

"Tam bir baş belası gibi davranıyor," dedi Lily. Arka planda ağabeyimin bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. "Sensin!" Lily karşılık verdi. "Kapa çeneni. Şimdi benim sıram. Onunla daha sonra konuşabilirsin." Boğuşma sesleri duyuldu ve ardından Fabi'nin sesi kulağıma geldi. "Gianna!"

"Şşşt, seni koca kafalı," diye tısladı Lily, belli ki telefonu geri alıyordu. "Onunla konuştuğumuzu kimse bilmemeli." Sanki ikisi de sesleri dinliyormuş gibi bir an sessizlik oldu, sonra Lily tekrar konuştu. "Romero orada seninle mi?"

Güldüm. "Bu yüzden mi arıyorsun? Nasıl olduğumu görmek istediğini sanıyordum," dedim sahte bir incinmiş sesle.

"Tabii ki nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben iyiyim." Bir duraklama oldu. Ona işkence etmeyi bırakmaya karar vererek ekledim. "Ve Romero burada değil." Aria'ya baktım ve o da 'yukarıda' diye fısıldadı. "Aria'nın evinde, kocalarımızla önemli mafya işlerini konuşuyor." Sözlerinden alaycılık damlıyordu. "Yukarı çıkıp seninle konuşmasını istememi ister misin?"

"Hayır!" Lily ağzından kaçırıldı. "Ona aşık olduğumu düşünecek." "Aşık değil misin?"

Sessizlik. Zavallı Lily, ona babamın kız kardeşimle sıradan bir asker, özellikle de New York'tan bir asker arasında bir ittifak kurulmasına asla izin vermeyeceğini söyleyecek kadar yürekli değildim. Aşk önemli bir şey değildi.

"Aşık olduğumu nasıl anlayabilirim?" Lily bir süre sonra fısıldadı.

Evet, nasıl? Sid'e ya da başka birine aşık olmamıştım. Matteo'ya aşık değildim. Değil mi?

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Matteo'ya aşık değil misin?"

"Neden öyle olduğumu düşündün ki? Kaçtım, unuttun

mu?" "Ama artık evlisin."

"Evlilik eşittir aşk değildir."

"Aria için öyleydi," dedi Lily. Gözlerim bana kaşlarını çatan Aria'ya kaydı.

"Haklısın. Belki de ona sormalısın." Lily başka bir şey söyleyemeden telefonu Aria'ya

uzattım. "Lily aşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyor."

Aria telefonu benden aldı, mavi gözleri endişe doluydu. Bir süre Lily'yi dinledikten sonra

şöyle dedi: "Bunu kelimelere dökmek zor. Aşk, birinin kollarında kendini güvende hissetmektir,

sabahları görmek istediğin ilk şey o olduğunda, aşk teslim olmaktır. İncinme riskini göze alırsınız

ama umursamazsınız. Birine kalbinizi kırma gücünü vermeye hazırsınızdır. Aşk, birini en kötü

haliyle görüp yine de içindeki iyiliği görmektir, aşk, kusurlarına rağmen birinin sizin için

mükemmel olması demektir." Sessizleşti, gözleri uzaklara daldı.

Sormama gerek yoktu; kimi düşündüğünü biliyordum. Sertçe yutkundum. Aria'nın az önce

söylediği şeyi asla söyleyemezdim. İstemedem de olsa Matteo'nun ukala sırıtışının görüntüsü

zihnimde parladı. Ruslara işkence ettiği o gün onu kesinlikle en kötü halinde görmüştüm.

"Ama aşık olduğumu nasıl anlayacağım?" Lily'nin sızlanmasını telefonda

duydum. Evet, nasıl?

"Bu kademeli bir süreç. Luca'yı tam olarak ne zaman sevmeye başladığımı bilmiyorum.

Uzun bir süre ondan nefret ettiğimi düşündüm."

Birdenbire huzursuzlanarak ayağa kalktım. Bu, kendimi rahat hissettiğim bir konu değildi.

Göğsümün sıkışmasına ve garip bir şekilde paniklememe neden oldu. Aceleyle mutfığa girdim ve

kendimi

bir fincan kahve daha. Birkaç yudum aldıktan sonra bana sorgulayan bir bakış atan Aria'ya döndüm.

Açıklama yapmak için fincanımı kaldırdım. "Al," dedi ve telefonu bana geri uzattı.

"Peki başka yeni ne var?" Hafifçe sordum.

Lily'nin gözlerini devirdiğini duyar gibiydim. "Noel partimize gelecek misin?"

Evet demek için ağzımı açtım, çünkü hep oradaydım, sonra muhtemelen artık istenmediğimi fark ettim. "Bilmiyorum. Şu anda işler zor."

"Yani babam gelmeni istemiyor mu?"

"Gelmek istememin tek nedeni sen ve Fabi'dir. Başka kimse umurumda değil. Belki sen ve Fabi yeni yılda New York'u ziyarette gelebilirsiniz."

Lily sessizdi. "Babam senin yaptıklarından sonra bir daha New York'a gitmemize izin vermeyeceğini söyledi.

yaptı."

Sanırım bu beni bu kadar şaşırtmamalıydı. Tabii ki Lily'nin gözünün önünden uzaklaştırdı. Kızlarından birinin daha bir fahişeye dönüşmesi riskini göze alamazdı. "Bir yolunu buluruz. Matteo'ya Chicago'ya gidip gitmeyeceğimizi soracağım."

Babamla tekrar yüzleşmek yapmak istediğim son şeydi. Chicago topraklarına bir daha ayak basamayacak olmak umurumdaydı ama Fabi ve Lily'yi bir daha göremeyecek olma fikri daha da kötüydü.

"Söz mü?"

"Söz veriyorum," dedim. "Şimdi babam benimle konuştuğunu anlamadan önce Fabi'yi bana ver.

Aria."

"Merhaba," dedi Fabi'nin sesi.

"Eminim seni son gördüğümünden beri 5 santim daha

uzamışsındır." "Büyüdüğümde en az 1.80 boyunda

olacağım," dedi gururla. "En az 1.80. Muhtemelen Luca'dan

daha uzun olacaksın."

"Bu havalı olurdu. Herkesin kıcını tekmeleyebilirdim. Herkes bana iyi davranmak zorunda çok kalırdı.

ve bana saygı gösterin."

Ö z l e m l e gülümsedim. Nasıl olsa yakında insanlar bunu yapacaktı. Sevimli çocuk

yerini acımasız bir katile bıraktı. "Bu harika olurdu," diye kabul ettim. "Peki yeni bıçakların var mı?"

Fabi'nin büyük bir bıçak koleksiyonu vardı. On yaşında bir çocuğun sahip olması gereken büyüklükte bir bıçak koleksiyonu.

Elbette babam kardeşimin silahlara olan merakını destekliyordu.

"Hayır," dedi Fabi suratını asarak. "Babam bana kızgın."

"Benim yüzümden mi?"

Fabi ilk başta bir şey söylemedi ama o sevimli haliyle omuz silktiğini biliyordum. "Sana bağırması hoşuma gitmedi."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum ama babamı çok sık kızdırmamaya çalışmalısın, Fabi. Cezalandırılmanı istemiyorum." Artık babamın en sevdiği kum torbası olmadığıma göre, öfkesinin yükünü Fabi'nin çekmek zorunda kalmasından endişeleniyordum.

"Tamam," dedi. "Seni

özledim." "Ben de seni

özledim."

Telefonu kapattık ve telefonu Aria'ya geri

verdim. "İyi misin?" diye sordu.

Gönülsüzce başımı salladım. "Parti önümüzdeki hafta sonu,

değil mi?" "Evet."

"Sanırım davetli değilim?"

Aria yüzünü buruşturdu. "Luca ve ben bile gitmemiz gerekip

gerekmediğinden emin değiliz." "Neden?"

"Şu anda işler gerçekten çok kötü. Luca'nın New York'ta yeterince sorunu var. Buna ek olarak bir de Dante Cavallaro ya da babamla uğraşmak istemiyor."

"Ziyarete gelmezsen Fabi ve Lily çok üzülecek."

"Biliyorum," dedi Aria iç çekerek ve koltuğun arkalığına yaslandı. "Ben de Luca'ya bunu söylüyordum. Hatta Luca'nın buradaki işleri halledebilmesi için Romero'yla yalnız uçabileceğimi bile

söyledim."

"Dur tahmin edeyim. Bu fikirden nefret etti."

Aria güldü. "Evet. Outfit'e güvenmiyor ve onsuz oraya gitmeme izin vermiyor."

"Ona katılmak zorundayım. Keşke birlikte gidebilseydik." "Belki gelecek yıl. Babam sana sonsuza kadar kızgın kalamaz."

"Babam cehennemde kavrulurken bana hâlâ kızgın olacak."

Beklediğim gibi, ailemin Noel partisine davet edilmedim. Resmi olarak babam Matteo'nun karısı olarak beni geri çeviremezdi ama bu hem çok garip olurdu hem de Matteo beni bu kadar erken Chicago'ya geri götürme riskini almak istemiyordu. O gece bedenim bir kez daha beynime galip gelip Matteo'nun cazibesine yenik düştükten sonra kollarında çırlıçıplak yattım, göğsü sırtıma yaslanmıştı. Neden her zaman onun kolları etrafımdayken uyuduğumu ve daha da kötüsü neden bazen gün içinde de onun yakınlığını arzuladığımı bilmiyordum. Şimdiye kadar en azından bu ikinci fikre direnmeyi başarmıştım.

"Fabi ve Lily'yi bir daha görebilecek miyim?" Sessizliğin içine fısıldadım.

Matteo'nun belime dolanan kolları sıkılaştı. "Eğer Cosa Nostra'nın bir parçası olsalardı Luca bir şeyler yapabilirdi ama baban sadece Cavallaro'yu dinlemek zorunda."

"Biliyorum," dedim neredeyse öfkeyle. Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. "Ama ailemi bir tür buluşma için davet edemez miyiz? Babam doğrudan bir daveti reddetmez, değil mi?"

Matteo ayağa kalktı ve gözlerini yüzüme dikti. "Baban kesinlikle davete icabet ederdi ama kız ve erkek kardeşini yanına almak zorunda kalmazdı. Birçok erkek güvenlik nedeniyle ailelerini bu işin dışında tutar."

Başımı salladım.

Matteo uzun bir süre beni izledi ve bu beni çok farklı bir şekilde çıplak hissettirmeye başlamıştı. Ona ters bir bakış attım. "Ne?"

"Luca çok ikna edici. Belki babandan Liliana ve Fabiano'nun Noel'den sonra ziyarete gelmelerine izin vermesini isteyebilir. Baban bize güvenmiyorsa onlarla birlikte kendi muhafızlarını da gönderebilir."

"Luca bunu neden yapsın ki? O ve Aria hâlâ Chicago'da hoş
karşılanıyor." "Luca'ya sorarsam, yapacaktır."

"Peki neden ona soruyorsun? Bardoni ve ayak bileği monitöründen kurtulmak yüzünden zaten başın yeterince belada değil mi?"

Matteo saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürdü. "Bunu senin için yaparım. Sen benim karımsın ve seni mutlu etmek istiyorum." Gülümsemesi alaycıydı ama yine de söyledikleri kulağa samimi geliyordu.

Kalbim tehlikeli bir şekilde çarptı ve yeni bir panik yükseldi. Ne oluyordu? Kendi duygularımdan duyduğum korku beni ele geçirdi. "Eğer beni gerçekten önemsiyorsan ve mutlu olmamı istiyorsan, bırak gideyim. Tek istediğim özgürlük ve normal bir hayatı."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, hala gerçek olup olmadıklarından emin olmadığımı fark ettim.

Matteo'nun ifadesi kapandı, gözlerine sert ve soğuk bir şey yerleşti. Tekrar uzandı ve ışıkları söndürdü. Neredeyse özür dileyecektim ve ona doğru uzandım.

Dudakları kulağımı okşadı. "Sanırım bu yeterince umursamadığım anlamına geliyor. Çünkü gitmene izin vermek mi?"

Asla yapmayacağım tek şey bu."

Bu konuşmadan sonra, sonraki birkaç gündeki etkileşimlerimiz bir kez daha sekse indirgendi.

Şaşırtıcı bir şekilde, şakalaşmamızı özlemiştim. Matteo'nun aptalca ukalalığını ve o sinir bozucu köpekbalığı sırtışını bile özlemiştim ama en çok da onun parmakları kolumun iç kısmındaki yumuşak deride gezinirken uykuya dalmayı özlemiştim.

Noel zamanı kesinlikle kendi kişisel kabusuma dönüşüyordu. Matteo ve ben üç partiye daha davet edildik, hepsi de ya yüksek rütbeli gangsterler ya da mafyayla yakın bağlantıları olan iş adamları tarafından düzenlenmişti. Hepsi de katılmayarak gücendiremeyeceğim kadar önemli kişilerdi. Matteo'nun daha fazla ev sahibini öldürmeyeceğini umuyordum. Bardoni fiyaskosu şimdiye kadar sonuçsuz kalmıştı ama yine de bu şekilde kalacağından tam olarak emin değildim. Bir noktada insanlar şüphelenmeye başlayacaktı.

Artık bilek monitörü takmadığım için Sandro benim gölgemdi ve Aria'yla birlikte bir yere

gittiğimizde Romero da hep oradaydı. Bu çok saçmaydı. Teknik bir cihaz olmadan bile hayatımın her yönü kontrolüm dışındaydı. Evlilik mutluluğu, kışımın kenarı.

Topuzumdan düşen bir tutamı düzelttim ve ellerimi yeni elbisemin üzerinde gezdirdim. Geleceğindeki tüm sosyal etkinliklerle birlikte, Aria ve ben büyük bir alışveriş gezisi daha yapmıştık. Kendimi hayatım boyunca hor gördüğüm o ganimet mafyası eşlerinden biri gibi hissetmeye başlamıştım. Alışveriş, sosyal etkinlikler ve kocalarının yatağını ısıtmak onların da benim de tüm dünyamızdı. Yansımama ters ters baktım. O zarif topuz yapılmış saçlarım ve kıvrımlarımı saran muhteşem koyu yeşil kokteyl elbisemle tam bir mafya karısına benziyordum. Kocaman alyansım ve pırlanta kolyem bile kupa eşi diye bağıırıyordu. Elbiseyi bedenimden söküp atmamak ve saçlarımı kesmemek için kendimi kontrol etmem gerekti. Uzun zamandır nefret ettiğim şeye nasıl dönüşebilmişim? Ve bunu nasıl kabullenebildim?

"Aria ve Luca burada," diye bağırdı Matteo. "Gitmemiz gerek." Bu, o gecedan beri yatak odası dışında bana söylediklerinden daha fazlaydı. İç çekerek aynadan uzaklaştım ve Aria, Luca ve Matteo'nun beklediğı oturma odasına doğru yöneldim. Matteo dar kesim siyah takım elbisesi, beyaz gömleğı ve siyah kravatıyla muhteşem görünüyordu. Çok klişe bir mafya kıyafetiydi ama bunu kolaylıkla başarmıştı. Bu adam her zaman iyi görünürdü. Gözleri kıyafetimi hızlıca taradı ve vücudum tanıdık bir ürpertiyle karşılık verdi. Seks gibi bakışlar hakkında okumuştum ama bunları hep şehir efsanesi olarak görmüştüm. Ama Matteo'nun bakışları tam bir T'ydi.

Onlara doğru yürürken yüzümün etkilenmemesini sağladım. Aria koyu kırmızı elbisesi ve altın rengi bukleleriyle bir hayalet gibiydi. Geçmişte sık sık onunla asla rekabet edemeyeceğimi düşünürdüm ama artık buna gerek olmadığını anlamıştım. Luca da Matteo gibi benzer bir takım elbise içinde ablamın üzerinde yükseliyordu ama bu bana bir şey ifade etmiyordu. Matteo'nun yanında durdum ve eli hemen kalçama gitti. Bu küçük jestlerin ne kadar sahiplenici olduğunu fark etmiş miydi acaba? Eskiden olsa bu hareketlere verdiğim ilk tepki kızgınlık ve ardından gelen tersleme olurdu ama şimdi neredeyse doğal geliyordu. Bunun neden böyle olduğundan, daha doğmadan önce benim için biçilmiş olan hayata neden bu kadar kolay uyum sağladığımdan emin değildim. Bazı insanlar muhtemelen kaderde ya da inançta bir açıklama arayacaktı. Her iki seçeneğın de geçerli olduğunu hiç düşünmemiştim. Kim olduğumu ve hayatımın nasıl gelişeceğini

dışarıdaki büyük bir şeyin kontrol ettiği fikrinden hoşlanmıyordum.

"Hey, neredesin?" Matteo kalçamı hafifçe sıkarak sordu. Gözlerimi kırıştıtararak ona odaklandım. Asansöre adım attığımızı bile fark etmemiştim.

Başımı iki yana salladım. "Bu akşamın kötü sonuçlanabileceği tüm yolları düşünüyorum," diye yalan söyledim.

"Matteo bıçağını kılıfında tuttuğu ve sen de çeneni tuttuğun sürece işler yolunda gider," diye mırıldandı Luca, hem Matteo'ya hem de bana ters ters bakarak. "Bu gece önemli. Toplantıya katılan iş adamlarından bazıları Rusların baskısı altında. Güç göstermek ve iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Karılarını gücendirmemeyi başarabilirsen daha da iyi olur."

"Neden ben? Peki ya Aria?"

"Aria nasıl davranacağını bilir. O mükemmel bir hanımefendi, oysa sen hiç de öyle değilsin." Aria Luca'nın göğsüne dokundu. "Kardeşıme karşı nazik ol."

"Ben herkese karşı kaba değilim. Sadece hoşlanmadığım insanlara karşı" dedim.

Matteo, "Partideki herkes öyle olacak," diye araya girdi. "İnanın bana çekilmezler." Birbirimize sırtttık, sonra sanki birkaç gece önceki 'bir tür kavgamızı' hatırlamış gibi birbirimizden uzaklaştık. Luca'nın Aria'ya her zaman paylaştıkları o gizli bakışlardan birini attığını görebiliyordum.

"Uslu durun," dedi Luca. "İkiniz de. Sanki Tanrı sizi bana sabrımı sınamanız için göndermiş gibi."

Aria kıkırdadı ve Luca'nın omzuna hafifçe vurdu ama gözleri hayranlıkla parlıyordu. Birine hiç böyle bakar mıydım? İstedğimden emin değildim. Sanki herkesin görmesi için ruhunu ortaya koyuyor gibiydi ve buna aldırmıyordu bile.

Birlikte asansörden çıktık ve dondurucu soğuktaki otoparka girdik. Titriyordum. Yanıma palto almamıştım çünkü sadece asansörden arabaya, sonra da arabadan partinin olduğu yere yürümem gerekiyordu ama şimdi pişman olmuşum. Ne de olsa Aralık ayının ortasıydık. Matteo beni yakalayalı bir ay olmuştu. Bazen bu kadar zamanın geçtiğine inanmak zor oluyordu.

Matteo beni bıraktı, ceketini çıkardı ve omuzlarıma koydu. Sıcaklığı ve kokusu beni sardı ve

kendimi derin bir nefes alırken yakaladım.

"Teşekkürler," dedim yarı mahcup bir şekilde.

Luca arabaya giden kısa yola rağmen Aria için de aynı şeyi yapmıştı. Luca ve Matteo önde otururken Aria ve ben Matteo'nun Porsche Cayenne'inin arkasına yerleştik. Adamlar artık benim arabadan atlayıp kaçmaya çalışacağımdan endişe etmiyor gibiydiler. Belki onlar da ne kadar kolay yerleştiğimi fark etmişlerdi.

Aria kulağıma fısıldamak için eğildi. "Görmek istemediğini biliyorum ama sen ve Matteo sanki birbiriniz için yaratılmışsınız."

Düşünmek bile istemediğim bir duyguyla nabzımın hızlanmasını görmezden gelerek ona bir bakış attım. "Başlama bile."

Aria omuz silkti. "Gerçek bu. Ve gerçekten çabalıyor. Mükemmel değiller ama bize karşı iyi olmaya çalışıyorlar. Mutsuz görünmüyorsun."

Tam olarak mutsuz değildim ama bunu Aria'nın yeni hayatımdaki sürekli varlığına bağlamaya çalıştım. En uygun açıklama buydu. Hiçbir şey söylemedim, kulağa tamamen sahte gelmeyecek esprili bir cevap bulamadım.

Bundan sonra sessizlik içinde oturduk ve yine de sessizliğimin hoşuma gittiğinden daha fazla bir cevap olduğunu hissettim. Sonunda Matteo'yla benim oturduğumuzdan pek de farklı olmayan lüks bir apartmanın önüne geldiğimizde rahatlamıştım. Kapıcı arabamıza doğru koştu ve kapımı açtı. İyi ki Luca ve Matteo'nun her an saldırıya hazır bir şekilde silahlarına uzandıklarını görmemişti.

Neredeyse benim yaşlarımda gibi görünen adama teşekkür ettim ve dışarı çıktım. Aria da hemen peşimden geldi. Aydınlık lobiye girmeden önce ceketleri kocalarımıza geri verdik. Başka bir kapıcı asansörün yanında bekledi ve bizim için doğru düğmeye bastı.

En üst kata doğru çıkarken Matteo yakınımaya eğildi ve "Uslu durmayı unutma," diye mırıldandı. Geri çekildiğinde bana göz kırptı ve başımızın belada olduğunu anladım. Matteo'nun yüz ifadesi bu gece kesinlikle iyi davranmaya niyeti olmadığını gösteriyordu.

Parti şehre bakan büyük bir çatı katında gerçekleşti. Luca'nınki kadar büyük değildi ama kesinlikle gösterişliydi. Duvarlar Picasso, Warhol ve Miró'nun çizimleriyle kaplıydı.

orijinalleriydi ve mobilyaların da bir o kadar gösterişli olduğunu hissediyordum, ancak seksen kişilik iki uzun masanın yanı sıra konukların yemekten önce kaynaşabileceği bir düzine bar masasını odaya sığdırmak için her şey kaldırılmıştı.

Çatı katının büyüklüğüne rağmen gürültü seviyesi çok fazlaydı ve şöminenin üzerindeki soyut bir cam doğum sahnesi ve bir köşedeki daha da soyut bir cam Noel ağacı dışında dekorasyonda Noel'e özgü hiçbir şey yoktu. Aria ve ben birbirimize baktık ve neredeyse kahkahalara boğuluyorduk.

Ağaçlarından bile daha sahte görünen orta yaşlı bir çift olan ev sahibi ve ev sahibesi bize yaklaştığı anda modum düştü. Kendimi tiksinti dolu bir bakışa hazırlamıştım ama kadın Aria'ya ve bana aynı şekilde gülümsedi.

Kendisini Miriam olarak tanıtan ev sahibesi neredeyse bana *gülümsüyordu, ancak* yüzü çok fazla botoks tedavisi nedeniyle donmuş olduğu için neredeyse korkutucu görünüyordu. "Siz yeni güzel gelin olmalısınız," dedi ve beni iki yanağımdan öptü.

"Evet, teşekkür ederim," dedim irkilerek.

Matteo'ya şaşkın bir bakış fırlattım. Doğru anlamış olmalıydı çünkü ev sahibi ve hostes Luca ve Aria'yla konuşurken bana doğru eğildi. "Onlar bizim kültürümüzün bir parçası değiller. Kurallarımız ve ahlak anlayışımız umurlarında bile değil," diye fısıldadı Matteo.

Ev sahibesi bize döndü. "Akşam yemeği otuz dakika içinde başlayacak. Ama lütfen lezzetli ordövrlerimizden ve şampanyamızdan alın." Şampanyayı garip bir Fransız aksanıyla telaffuz etmesi beni yine güldürecekti ama kendimi toparladım ve kibarca gülümsedim. Kadın bana karşı nazik davranmıştı, bu yüzden Luca nezaketten yoksun olduğumu düşünse bile ben de ona göre davranmalıyım.

Etrafıma bakındım, sadece tanıdık bir çift gördüm, kalabalığın bir parçası olduklarını varsaydım onları tanıyamazdım. Bunun dışında, etrafımız bana bıyık altından sürtük demeyen ya da burun kıvırmayan yabancılarla çevriliydi. Bu normal insanların, *daha* doğrusu normal zenginlerin katıldığı sıradan bir sosyal etkinlikti. Rahatladım. Belki de bu

Çok kötü.

"Hadi gel. Biraz şampanya içelim. Can sıkıntısını atlatmak için kafayı bulmamız gerekecek," dedi Matteo. Luca ona kaşlarını çattı ama Matteo sadece sırttı ve beni boş bir bar masasına doğru götürdü. Bir bardak kaptım ve derin bir yudum aldım. Bizim dünyamızda yaşamamanın tek iyi yanı buydu; içki içmek için reşit olup olmadığım kimsenin umurunda değildi. Köpükler dilimin üzerinde keyifle karıncalandı. İyi bir şampanya içmeyeli uzun zaman olmuştu. En son Aria'nın düğününde içmiştim.

Matteo sırttı.

"Ne?" diye sordum. Elbisemde leke olup olmadığını kontrol ederek sordum. "Sofistike bir hanımefendi gibi görünüyorsun."

"Ben sofistike bir kadın değilim," dedim hızla ve şampanyadan bir yudum daha almak üzereydim ki kadehin ağzı dudaklarıma değince durdum. Gözlerimi dikip şampanyayı yere bıraktım. "Ben değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim. Sadece öyle görüldüğüne dikkat çektim."

O haklıydı. Uyum sağlamıştım, bu da beni daha önceki sorunuma geri getirdi. Neden her geçen gün bir ödül karısına daha çok benziyordum? Şampanyamın geri kalanını bir yudumda içtim, hiç de hanımefendi gibi değil, Matteo'yu güldürdüm ve ben de gülmekten kendimi alamadım. Onunla birlikte gülmek iyi hissettiriyordu ve neşenin gözlerindeki karanlığın bir kısmını yok ettiğini görmek daha da iyiydi.

Miriam herkesin masalara yerleşmesini istedi ve diğer önemli konuklarla birlikte onun yanına oturmamızı istedi. Ne yazık ki Aria benim karşıma oturmak zorundaydı, bu yüzden sıkılırsam diye onunla konuşamadım bile. Matteo ve tanımadığım bir kadın arasında sıkışıp kalmıştım. Neyse ki ilk yemek hemen servis edildi de yapacak bir işim oldu. Miriam ve etrafımızdaki diğer kadınlar Aria'yla daha çok ilgileniyorlardı, muhtemelen Luca'nın karısı olduğu ve nasıl sohbet edileceğini bildiği için.

Birden Matteo'nun elini dizimde hissettim. Ona bir bakış attım ama Luca ve ev sahibiyle sohbeta dalmıştı. Carpaccio'ndan bir ısırık daha aldım ama eli yukarıya, askılarımın dantelli kenarına doğru yükselmeye başlayınca çiğnemenin ortasında durdum. İçimden gelen küçük bir sesi bastırmak zorunda kaldım.

Hafif dokunuşunun doğrudan merkezime gönderdiği hislerle ürperdim. Bacaklarımı birbirine kenetledim ve Aria'nın diğer kadınlarla yaptığı konuşmaya odaklanmaya çalıştım. Matteo'nun dudaklarının kenarları tepki olarak seğirdi. Tabii ki bu işin sonu değildi. Ne zaman bitmişti ki?

Matteo'nun parmakları, onu dışarıda tutma çabalarımın rağmen bacaklarımın arasından kaydı ve sonra parmak uçları külotumun kenarından kayarak bacağımla vulva arasındaki yarığı hafifçe okşadı. Bardağa uzandım ve şaraptan derin bir yudum aldım.

"Ne düşünüyorsun, Gianna? İlgilenir misiniz?" diye sordu ev sahibi Miriam. Kaşları kalkıktı ama botoks yüzünden yüzünün geri kalanı hareketsizdi ve ifadesi hafif bir can sıkıntısını andırıyordu.

Gözlerim Aria'ya kaydı, bana yardım edeceğini umuyordum. Miriam'ın neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Matteo'nun parmakları dikkatimi tamamen dağıtmıştı.

"Modern sanatı sevdiğinizi biliyorum ve Guggenheim'da özel bir tura katılmak kolay değil. Eminim Matteo size birkaç saatini ayırabilir," dedi Aria anlamlı bir bakışla.

Onu öpebilirdim. O her zaman günü kurtarırdı. "Evet, çok isterim -" Matteo'nun parmakları alt dudaklarımın arasından kayarak onları nazikçe birbirinden ayırdı, beni ıslak ve ağrıyor buldu, aptal herif. Hâlâ Luca ve diğer adamlarla konuşuyordu, sanki masanın altında ilgi çekici hiçbir şey olmuyormuş gibi.

Aria ve diğer kadınlar beklentiyle beni izliyorlardı. Boğazımı temizledim ve Matteo'nun bacağına sert bir tekme attıktan sonra şöyle dedim. "Bu teklifini kabul etmeyi çok isterim." Sesim daha sofistike çıkabilir miydi? Sonuna kadar ganimet karısı.

Matteo'nun parmağı, küçük daireler çizmeye başladığı klitorisime ulaşana kadar yarığımdan yukarı doğru ilerledi. Bir inlemenin dışarı çıkmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Neyse ki Miriam Karayıpler'e yapılacak bir gezi hakkında başka bir monologa başladı ve ben de dinliyormuş gibi yapmaya geri döndüm. Sadece Aria sanki kendimi iyi hissetmediğimi düşünmüş gibi arada bir bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Keşke bilseydi. Garsonlar ana yemekle birlikte odaya girdiler ama pek umursamadım. Hiç

niyetim yokken bacaklarımı biraz daha ayırdım ve Matteo'ya keşfetmesi için daha fazla alan açtım.

ıslak kıvrımlarım. Parmakları, zonklayan klitorisime dönmeden önce açıklığımla alay ederek yukarı ve aşağı kaydı. Şarap kadehimi sıkıca kavradım. Sıkı kavrayışımın dolayısı ikiye bölünmüş olması beni şaşırtmazdı. Nefesim sığlaşmıştı. Matteo yavaş ritmi sürdürerek beni serbest kalmaya doğru daha da yaklaştırdı. Elini itmeli, bu çılgınlığı hayatımın en utanç verici gecesine dönüşmeden durdurmalıydım, ama ihtiyaç beni ele geçirmiş ve her türlü mantığı sürgün etmişti. Dana etinden birkaç ısırık aldıktan sonra çatalımı bıraktım. Tek bir şeye açtım.

Matteo bir parmağını içime soktu ve ben iniltimi zar zor tutmayı başardım. Çok yaklaşmıştım. Sessiz kalabilir miydim?

Ama umursamak için fazla ileri gitmiştim. Matteo hâlâ bana bakmıyordu. Onun yerine tamamen konuşmaya odaklanmıştı ya da en azından öyle davranıyordu. Rol yapma yeteneği yüzünden ondan nefret ediyordum. Acele etmeden beni daha da yaklaştırdı. Tanrım, bu en lezzetli işkenceydi.

Becerikli parmakları varlığımın tüm merkezi haline geldi, ta ki aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan onları çekene kadar. Şok olmuş bir halde ona bakarken garsonların çikolatalı mus tatlısıyla döndüklerini fark ettim. Matteo bana sırtıttı.

Kıyafetlerini yırtıp atmak ve onunla birlikte olmak, onu eşiğe getirmek, ancak serbest bırakılmasını reddetmek istiyordum. Matteo bir parmağını köpüğe daldırdı, beni parmaklamak için kullandığı parmağını ve ağzına götürüp yalayarak temizledi. "Hm. Lezzetli."

Bedenim arzuyla uğulduyordu ama o anda Matteo'nun yüzünü aptal köpüğün içine itmek istedim. Kaşığı aldı ve sakince yemeye başladı. Hareket etmeyince Aria bana sorgulayan bir bakış attı.

Kendi kaşığımla biraz fazla sıkı tuttum ve musun tadına baktım. Lezzetli, kremesi ve çok çikolatalıydı ama şimdi tek yaptığı bana Matteo'nun parmaklarını ve sadece birkaç dakika önce yaptıklarını hatırlatmaktı. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Tatlımı bitirdikten sonra elimi masanın altına kaydurdum ve Matteo'nun bacaklarının arasına uzandım. Onu çoktan sertleşmiş buldum ve bu bilgi beni daha da acıttı. Matteo'ya sataşmak yerine kendimi okşamayı düşündüm ama bu fikirden

vazgeçtim. Eğer bu oyunu kazanmak istiyorsam, oynamalıydım. Parmaklarım Matteo'nun ereksiyonunun etrafına dolandı. O

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce sessiz bir nefes çekti, ağzının bir köşesi kalktı. Pantolonunun kumaşı üzerinden ona masaj yaptım, daha da sertleştiğini ve büyüdüğünü hissettim. Ne yazık ki kendi bedenim de buna karşılık verdi.

Matteo başını, kendisine bir soru soran karşısındaki yaşlı adama çevirdi ve ben de bu anı onun ucunu bulup ovmaya başlamak için kullandım. Matteo'nun işi daha kolaydı. Parmakları ve hedefleri arasında çok fazla engel yoktu, ancak horozunun başını çalıştırırken, Matteo'nun tamamen etkilenmediğini çenesinin bükülmesinden görebiliyordum. Ve benden başka, ayağa kalkarsa uyarılmışlığını saklamakta zorlanacaktı ve pantolonunun içine boşalırsa daha da zorlanacaktı. Bu düşünce beni gülümsetti.

Aria masanın üzerinden bana doğru eğildi. Gerçekten bir şey fark etmemesini umuyordum. "Neyin var senin? Tuhaf davranıyorsun," diye fısıldadı.

Başımı salladım ve 'sonra' diye mırıldandım ama ellerim masanın altındaki işlerini hiç bırakmadı. Matteo'nun yaklaştığını umuyordum. Bunu söylemek zordu. Yüzünü benden uzaklaştırmıştı ve aslında yaşlı adamla tutarlı bir konuşma yürütüyordu. Sinirlenerek biraz daha sıktım ve sonunda küçük de olsa bir tepki daha aldım. Matteo kısa bir süre gerildi ama sonra gözle görülür bir şekilde kendini rahatlamaya zorladı. Hayal kırıklığı içinde çılgılık atabilirdim.

Tekrar, daha da sert bir şekilde sıkmak üzereydim ki eli masanın altında benimkini buldu ve çekti. Onu yaralamaktan endişe etmeseydim ereksiyonuna yapışırdım. Kimseye itiraf etmesem de Matteo'nun sikini ve özellikle de onunla yapabildiklerini seviyordum. Matteo'ya bir bakış attım ve bakışlarıyla buluştum. Orada açlık vardı, ama aynı zamanda başka bir şey, tepelere doğru koşmak istememe neden olan bir şey vardı, çünkü ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı ve aynı şeyi hissetmeye başladığımdan oldukça emindim. Elimi tuttuğu yerden çektim, sandalyemi geriye ittim ve doğruldum.

Diğer konuklara küçük bir gülümsemeyle şöyle dedim. "İzninizle." Matteo'ya bir kez daha bakmadan, tuvaletleri bulmayı umduğum yere doğru yöneldim.

Ana alandan ayrılan uzun koridorda koşmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

dairenin. Tuvalete girdiğimde sert bir nefes aldım. Yanaklarım kızarmıştı ama kimsenin şüpheleneceği kadar değil. En azından bunu umuyordum. Lavabonun kenarını kavradım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Birden biri kalçalarımı kavradı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve aynaya baktım. Matteo üzerimde yükseliyordu, bakışları neredeyse arzuyla yanıyordu. Kalçalarını popoma bastırdı. "Çok erken gittin." Elini elbisemin altına sokarken diğer eliyle fermuarını indirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Kapıya doğru bir bakış atarak tısladım. "Ya biri gelirse?" "Kimin umurunda? Bırak hayatlarının gösterisini yapsınlar. Muhtemelen o gösterilerin üzerinden yıllar geçmiştir.

sürtükler sik görmeli." Külotumu kenara itti ve iki parmağını içime soktu. Popomu dışarı çıkararak ona daha iyi erişim sağladım. Beynim bana Matteo'yu itmem için bağırırken bile vücudum kendi başına hareket ediyor gibiydi.

"Matteo," diye nefes nefese kaldım. "Şu aptal kapıyı kilitle."

Parmaklarını lezzetli ve yavaş bir ritimle içeri ve dışarı hareket ettirdi. Kalçalarım ona karşı hareket ediyor, parmaklarını içimde daha derine zorluyordu.

"Lanet kapıyı kilitleyebilmek için gerçekten durmamı mı istiyorsun?" Elbisemin kenarından saç çizgime kadar omurgamı yaladı, sonra aynada bakışlarımla buluştu. Titredim. Parmaklarını tekrar içime soktu, içimin derinliklerinde tatlı bir noktaya çarptı. Gözleri beni delip geçiyor, en karanlık, en derin sırlarımı ortaya çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Kalbim küt küt atmaya başladı ve bu çılgınlığı bir an önce durdurmazsam mahvolacağımı biliyordum. Seksle başa çıkabilirdim, ama bu sessiz anlayış anları, bu çok fazla anlamla dolu uzun bakışlar, yıllarca inşa ettiğim duvarları yıkmaya başlamıştı.

Matteo elbisemin içinden göğüslerimi avuçladı, meme ucumu neredeyse acı verici bir şekilde yoğurdu ve sıktı, bu da beni daha da ıslattı. Gözlerini kaçırmak için gözlerimi kapattım ve bu hissi içime çektim. Matteo parmaklarını tekrar tekrar içime soktu. Sesleri bastırmak için dudağımı ısırdım. Matteo'nun dudakları nabız noktama kenetlendi ve deriyi ağzına çekti. Orgazmım

içimde sarsıntı yaratırken tüm gücümle popomu eline doğru iterek kamburlaştım.

"Bana bak," diye emretti Matteo ve gözlerim açılarak onunkilerle buluştu. "Evet, işte böyle.
Sikeyim seni

çok ıslak ve ateşli."

Matteo parmaklarını yavaşlatırken ben titreyen bir nefesle ön kollarımın üzerine düştüm ve zevkin son dalgalarının tadını çıkardım. Eteğimi daha da yukarı kaldırdı. Pantolonunun kemerini çözdüğünü duydum ve sonra kollarını sıkıca göğsüme doladı, beni kendine doğru çekti ve ucunu açıklığıma sürttü. Sonra santim santim içeri girdi. Popomu dışarı çıkarmaya çalıştım, onu içimde sonuna kadar hissetmeye ihtiyacım vardı, ama bana izin vermedi. Mümkünse daha da yavaşladı, içime girmeye başladı.

"Becer beni," diye fısıldadım sertçe.

Uzandı ve başımı yana yatırdıktan sonra ağzıyla sahiplendi, dili beni ele geçirdi. Sonunda kendini tamamen içime bıraktı ve bir anlık durgunluktan sonra bana çarpmaya başladı. Ellerim lavabonun kenarını kavramak için dışarı fırladı. Matteo vücudumu soğuk taşa yasladı ve siki içime derin ve sert bir şekilde girdi.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye geveledi Matteo. Ben de karşılık olarak inledim. Gerçekten de her şeyden daha iyi hissettiriyordu. Bununla ilgili her şey öyleydi. Tanrım, neler oluyordu?

Beynimi kapatmaya çalıştım ve sadece Matteo'nun sikinin beni nasıl doldurduğuna, beni delirtmek için kendini neredeyse tamamen nasıl çıkardığına ve sonra tekrar içime nasıl girdiğine odaklandım. Lavabonun kenarı, ben ona tutundukça avuçlarıma batıyordu. Matteo'nun elleri aşağı inerek kalçalarımı kavradı. Başımı geriye attım, Matteo arkamdayken tekrar kenardan yuvarlanırken nefes nefese kaldım ve inledim. İnlemelerinin sesi beni daha da teşvik etti. İkimiz de öne doğru yığılmadan bir an önce bakışlarımız aynada tekrar buluştu. İşte o zaman son birkaç haftadır neden koşmayı hiç düşünmediğimi anladım ve bu beni hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkuttu.

Hızla yere baktım, nefesimi tutmaya ve çarpan kalbimi ve nabzımı sakinleştirmeye çalıştım. Matteo kürek kemiğimi öptü. "Benim olduğun için çok mutluyum."

Kaskatı kesildim ve lavabo ile Matteo'nun vücudu arasında sıkışıp kalmasaydım geri çekilecektim.

Matteo sonunda içimden çıktığında ve kıyafetlerimizi düzelterek temizlendiğimizde, bakışlarına karşılık veremedim. Yaptığımız şeyden utanmıyordum. O gemi çoktan kalkmıştı. Ben utanıyordum.

Kendi gözlerimle gördüklerim karşısında şaşkın ve dehşete düşmüştüm.

MATTEO

Seks sırasında Gianna'nın bana aşık olduğundan emin olduğum anlar oluyordu, ama sonra hep bir sonraki zaman geliyordu ve ben bunu hayal edip etmediğimden emin olamıyordum. Geçmişte, onlara hiç sebep vermediğim halde bana aşık olan kızlar olmuştu, ama Gianna kırılması zor bir cevizdi ve bazen kendimi, belki de bana hiç aşık olmayacak ve sadece iyi tarafıma geçmek için beni beceriyor diye düşünürken yakalıyordum. Gianna zekiydi, belki de beni seksle parmağında oynatmaya çalışıyordu, böylece ona daha fazla özgürlük tanıyacaktım ve o da tekrar kaçabilecekti.

Gianna şipşak sevişmemiz sırasında dökülen birkaç teli yeniden topuz yaptı. Kendi yansımasına kaşlarını çatarak bakıyor ve ben orada yokmuşum gibi davranıyordu.

Banyodan çıktığımızda hala beni görmezden geliyordu. Sonra aniden durdu. "Birlikte giremeyiz. Herkes ne yaptığımızı öğrenir."

Omuz silktim. Umurumda bile değildi. Gianna benim karımdı ve canım ne zaman isterse onu becerirdim. "Bir süredir yoktuk. Muhtemelen çoktan şüphelenmişlerdir."

"Harika," diye mırıldandı Gianna ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve bana bir kez daha bakmadan diğer konuklarla birlikte masalara geri döndü. Yani oyun oynamaya geri mi dönmüştük?

O gece boş bir yatağa uyandım. Ayağa fırladım ve Gianna'dan bir iz bulmak için odayı aradım ama orada değildi. Nasıl kaçmış olabilirdi? Pantolon giymeye zahmet etmedim. Silah kılıfımı kaptığım gibi odadan çıktım ve oturma odasına girdim.

Luca'yı arayıp ona söylemeliydim. Çok kızacaktı. Gianna'nın ayak bileği monitörünü çıkardığımda hiç mutlu olmamıştı. Gözlerim pencereye yakın bir koltukta oturan ince bir figür seçti. Gianna.

Rahatladım ve odayı geçip ona doğru gitmeden önce silah kılıfımı büfenin üzerine attım.

Dışarı bakabilmek için koltuğu pencereye yaklaştırmış olmalıydı. Bacaklarını göğsüne bastırmış ve yüzünü dizlerine dayamıştı. Derin bir uykudaydı. Ama uykuda bile kaşları birbirine yaklaşmıştı. Emin değildim ama ağlamış gibi görünüyordu. Yanında durdum ve onun uyuyan haline baktım. Onu duymamam için çok sessiz hareket etmiş olmalıydı. Hafif bir uykucuydum. Pijamalarını bile giymeyi başarmıştı. Bakışlarım asansör konsoluna kaydı. Şifreyi kırıp kaçmaya mı çalışmıştı? Alarm herhangi bir girişimde beni uyarırdı ama yine de içimdeki şüphe devam ediyordu. Ona güvenmemekten nefret ediyordum. Luca dışında insanlara güvenmeye alışık değildim ama karıma güvenmek istiyordum. Elbette Gianna'nın kendini kanıtlama şansı bile yokken güven duymak zordu.

Ona daha fazla özgürlük tanırsam ve kaçmaya çalışmazsa, o zaman ona güvenmeye başlayabilirdim ama bunu yaparsam onu bir daha asla göremeyeceğime dair bir his vardı içimde. Çok bencil ve sahipleniciydim. Onun için en iyisi bu olsa bile onu kaybetmek istemiyordum. Gözlerim onun yüzüne ve yüzüne sinmiş gibi görünen hüzne döndü.

Ellerimi vücudunun altından geçirdim ve onu kollarıma aldım. Onu istediğim ve ait olduğu yere, ama olmak istemediği yere, yatak odamıza geri götürürken uyanmadı.

Onu yatağa yatırdım ama yanına uzanmadım. Pısırick düşüncelerim için kendime çok kızmıştım. Gianna'nın karım olmak istemesinin ne önemi vardı? Münih'e dönüp Sid gibi başka bir aptalı bulmayı tercih etmesinin ne önemi vardı? O benimdi ve ben iyi bir adam değildim. Başkalarının duyguları umurumda bile değildi. Kendimi diken üstünde hissediyordum, sanki kendimi toparlamak için bir şeye vurmam gerekiyordu. Homurdanarak spor kıyafetlerimi aldım, giydim, arabamın anahtarlarını aldım ve daireden çıktım.

Şifreyi asansör paneline girdim ve asansörle kapalı otoparka indim. Motosikletime bindim, garajdan çıktım ve şehrin içinden geçerek spor salonumuza doğru koştum. Bir güvenlik görevlisi dışında salon terk edilmişti, bu çok üzücüydü çünkü lanet bir kukla yerine biriyle gerçekten dövüşmek isterdim.

Boks eldivenleriyle uğraşmadım. Her vuruşu hissetmek istedim. Kuklaya dönerek, tekmeler ve yumruklar arasında gidip gelerek onu yumruklamaya başladım.

Spor salonu tanıdık yüzlerle dolmaya başladığında ben hala oradaydım. Kimse beni rahatsız etmedi.

Kısa bir baş sallama dışında benden uzak durdular. Hepsi kendileri için neyin iyi olduğunu biliyordu. "Zavallı bir aptalı öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Luca.

Kardeşıme dönmeden önce kafasına sert bir tekme daha indirdim. Spor kıyafetleri giymemişti. "Ne yapıyorsun burada?"

"Seni arıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu sabah seni dairenden almaya geldiğimde orada değildin." "Ben yokken daireme mi girdin?"

Luca gözlerini devirdi. "Karına dokunmadım ama Aria ve Romero'yu onunla bıraktım." Sakinleşmeye çalışarak başımı salladım. Hâlâ gergindim. Neden olduğundan bile emin değildim.

"Bir duş al ve giyin. Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyorsun," dedi Luca Capo'suyla.

Ses.

İtiraz etmedim. Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum. Saatlerdir spor salonunda olmalıydım. Bu

Dışarısı çoktan aydınlanmıştı. Luca ve ben dans kulüplerimizden birine gittik. Temizlikçi kadınlar dışında içerisi hâlâ tenhaydı. Raftan bir viski şişesi aldım ve Luca'yla bara yerleştik. Çoğu sosyal çevrede muhtemelen alkol için çok erken sayılırdı. Neyse ki biz o aptal kurallara uymak zorunda değildik.

Luca ve ben kadehlerimizi boşalttık, sonra o bana ağabey bakışıyla baktı. "Ee, neler oluyor? İğrenç karından bıkmaya mı başladın?"

Bir bardak viski daha içtim ve o tanıdık yanmanın göğsümde yayılan bir sıcaklığa dönüşmesini bekledim. "Neden soruyorsun?"

Luca tek kaşını kaldırdı. "Belki de geceyi genç karınla yatakta geçirmektense terli bir spor salonunda geçirmeyi tercih ettiğin içindir."

"Uyuyamadım."

"Ve bir mankenle kick boks yapmaktan daha eğlenceli bir şey bulamadınız mı?"

"Sinirlerimi bozmaya başlıyorsun," dedim.

Luca uyarı sesimi duymazdan geldi. "Dürüst olmak gerekirse onunla bu kadar uzun süre kalmana şaşırdım. Eğer Gianna ile bir odada on dakikadan fazla kalırsam, kulaklarımı sıcak balmumuyla mühürlemek istiyorum."

"Ondan bıkmadım. Aslında Gianna'nın *iğrenç* kişiliğini seviyorum. Olayları renklendiriyor. Diğer ödül eşleri gibi olsaydı hayat sıkıcı olurdu."

Luca gözlerini kıstı. "Aria sadece bir ödül karısı değil."

Elbette Aria'ya en ufak bir hakarete bulunduğumda kızabilirdi ama Gianna hakkında her zaman saçmalayabilirdi. "Aria hakkında hiçbir şey söylemedim. Ama ben kadınlarımı tercih ederim..."

"Sinir bozucu ve ağzı bozuk," diye tamamladı Luca, elimden viski şişesini almadan önce. "O zaman sorun ne? Neden mızımız bir sürtük gibi somurtuyorsun?"

Her zamanki zekice esprilerimden birinin aklıma gelmesini bekliyordum ama hiçbir şey bulamadım. Bu ciddi bir saçmalıktı. "Gianna'nın benden her zaman nefret edebileceğini düşünmeye başladım. Bunun onun ilginç olma ve meydan okuma yolu olduğunu, sonunda aklının başına gelip ondan önce peşinden koştuğum tüm kızlar gibi bana aşık olacağı bir tür oyun olduğunu düşünmüştüm ama Gianna'nın kaybettiğim bir meydan okuma olduğundan oldukça eminim. Yola gelmeyecek. Sanırım bu hayattan her geçen gün biraz daha nefret ediyor."

Luca yüzümü taradı. "Bu seni gerçekten rahatsız ediyor."

Sanki bu hayatının en büyük sürpriziymiş gibi, sanki ben duyguları olmayan lanet bir robotmuşum gibi söyledi. "Bunu sen söylüyorsun," dedim sırtarak. "Aria'dan önce birinden, hele de bir kadından hoşlanabileceğinden bile emin değildim."

"Sanki ben bir ibneymişim gibi konuşuyorsun. Kadınları sevmediğimden değil. Sadece yatak odası dışında işe yaradıklarını düşünmüyordum."

Başımı salladım. "Aria'nın seni sevmesini nasıl sağladın? Sanki dünyanın sekizinci harikası gibi. Bana söylemediğin yeni ilaçlar var mı?"

"Harcanmışsın, Matteo."

"İçmiyorum. Lanet olası viskiyi içmeyi bırakırsan, birkaç saat içinde olma şansını yakalayabilirim." Şişeyi elinden çekip aldım ve bir yudum içtim. "Gianna hayvanat bahçesinde kafese kapatılmış bir kaplan gibi. Onun esaretten kaçmak için bir yol arayışını izlemek çok iç karartıcı."

"Tekrar kaçmaya çalıştı mı?"

"Nasıl yapabilir ki? Onu sıkı bir tasma ile tutuyorum." "Onu bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Yapabileceğimi sanmıyordum ve yapmak da istemiyordum. Bencildim ve bu yakın zamanda değişmeyecekti. Hâlâ Gianna'yı istiyordum. Onun muhteşem vücudunu her gece yatağымda, sikimi de onun daracık amında istiyordum. Ondan her şeyi istiyordum, en çok da bana vermeyi reddettiği şeyleri. "Bana izin verir misin?"

"Hayır. Aile zaten bu durumdan hoşnut değil. Tekrar kaçmasına izin verirsen daha da zayıf görürsün. Daha fazla belaya gerçekten ihtiyacım yok. Gianna'yı tekrar kaybedersek lanet olası Outfit'in bize savaş ilan edeceğinden bahsetmiyorum bile. Babası tam bir baş belası." Bana dünyanın geri kalanının gözünü korkutmak için kullandığı ama kendisinin de çok iyi bildiği gibi benim üzerimde hiçbir işe yaramayan Capo bakışını attı. "Kaçmasına izin vermeyeceksin. Acı sona kadar onunla kalacaksın, o da seninle. Mutsuz olması ya da senden nefret etmesi umurumda değil, buna katlanmak zorunda kalacak."

"Vay canına, bugün güneş ışığı ve gökkuşaklarıyla dolusun, değil mi?" Haklı olduğunu biliyordum ve gerçekten de Gianna'ya gidebileceğini söyleyecek değildim ama bir şekilde sözleri beni yine de kızdırmayı başardı. "Gianna'yı geceleri boğazımı kesmekten alıkoyan tek şeyin kanı görememesi olduğunun farkındasın değil mi? Özgür kalabilmek için muhtemelen seni ölü görmeyi hayal eden birinin yanında uykuya dalmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu biliyor musun?" Bunu hiç bu kadar çok kelimeyle söylememişti ama bazen bunu gözlerinde gördüğümü sanıyordum. Ya

da belki de başkaları hakkında hep en kötüsünü düşünecek kadar berbat bir haldeydim.

Luca kuru bir sesle, "Umarım şaka yapıyorsundur," dedi.

"Kim bilir?" Viski şişesini boşalttım. Güzel bir vızıltının ilk hain işaretlerini hissedebiliyordum. Sırıttım. "Bazen beni kesinlikle gözleriyle öldürmeye çalışırdı."

"Belki de o zaman onunla aynı odada yatmamalısın. Bir noktada kan korkusunu yenebilir."

"Hayır. Yakın zamanda değil. Ve o şiddet yanlısı bir tip değil, gerçekten değil." "Ben olsam buna güvenmezdim. Gerçekten dengesiz olabiliyor."

"Aria seni hor görmeye devam ederken onun yanında uyumaktan endişe etmiyordun.

I?"

"Aria'yı Gianna ile kıyaslayamazsınız. Onlar iki farklı tür gibi. Ve ben Aria'ya güveniyorum Kesinlikle. Benim için lanet bir kurşunu yakaladı."

"Güzel olmalı," diye mırıldandım. "Gianna muhtemelen tetikçimi alkışlardı."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gianna

Matteo garip bir ruh hali içindeydi, iki gece önce beni oturma odasında bulduğundan beri öyleydi. Pek konuşmamıştı, ki bu onun için alışılmadık bir durumdu. Yaptığım bir şeye kızıp kızmadığından emin değildim ve gerçekten umurumda da değildi. O gece kendime, onunla aramda her ne oluyorsa buna bir son vereceğime dair söz vermiştim. Asla o kadınlardan biri olmayacağıma, asla bir Made Men ile evlenmeyeceğime, hele hele ona karşı bir şeyler hissetmeyeceğime dair kendime yemin etmiştim.

Noel'e sadece beş gün kalmıştı ama ikimiz de kesinlikle tatil ruhunu henüz yakalayamamıştık. Evimizde tek bir Noel dekorasyonu bile yoktu. Matteo'ya bir ağaç alıp birlikte süslemeyi teklif etmeyi düşünmüştüm ama sonra yine paniğe kapıldım ve hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine aramızdaki garip havayı neredeyse rahatlayarak kabullenmiştim.

Sezonun son Noel partisinden uzaklaşırken Matteo direksiyonu çelik gibi kavramıştı. Ev sahipleri terk edilmiş bir depo kiralamış, sahte karlar ve gerçek bir buz barıyla ortalığı bir kış harikalar diyarına çevirmişlerdi. Aria ve Luca hâlâ oradaydı ama Matteo'nun huysuzluğu Luca'nın bizi erken göndermesine neden olmuştu. Muhtemelen Matteo'nun yine birini öldüreceğinden endişelenmişti. Onu suçlayamazdım.

Yol, spot ışıklarımızın parıltısında parıldayan ince bir don tabakasıyla kaplıydı. "Komik olan ne biliyor musun?" Matteo gergin bir sesle sordu.

Gergin vücudu ve karanlık ifadesiyle ona doğru baktım.

"Ne zaman izlemediğimi düşünsen, mutlu olabilirmiş gibi görünüyorsun ve sonra gözlerimiz buluştuğu anda 'puf' diye mutluluk kayboluyor."

Ona ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Neden mutsuz olmakta ısrar ediyorsun?"

Ben bir cevap oluşturmamdan Matteo aniden gaza bastı. Koltuğun içine doğru bastırıldım.

"Ne yapıyorsun sen? Sinirlendin diye bizi öldürmek zorunda değilsin."

Matteo yan aynaya baktı. "Bizi öldürmeye çalışmıyorum. Hayatımızı kurtarmaya çalışıyorum."

Bagajımıza bir şey çarptı. Omzumun üzerinden baktım. Başka bir cipin fenerleri arka camı dolduruyordu.

"Kim bunlar?" Ben sordum.

"Benim tahminim Ruslar olurdu. Onları çok geç fark ettim. Lanet olsun. Başka şeyler dikkatimi dağıttığında böyle oluyor."

Sanayi bölgesinin bu kısmındaki tek araba bizdik. Matteo direksiyonu çevirdi ve bir köşeyi dönerek iki yüksek deponun arasındaki dar bir sokağa girdik.

"Başını eğ," diye bağırdı Matteo.

Hemen itaat ettim. Emniyet kemerime karşı mücadele ederek öne doğru eğildim. Bir saniye sonra, takipçilerimiz bize ateş etti. Arka cam patladı ve parçalar üzerimize yağdı. Matteo tepki vermedi, deli gibi sürmeye devam etti. Bir şekilde kendi silahını bile çekmeyi başarmıştı.

Koltuğa yapıştım, başımı bacaklarıma yasladım ve arabanın her dönüşünde ileri geri sarsıldım. Lastikler gıcırıyor, silah sesleri havada ısıklık çalıyor, camlar patlıyordu. Arkadaki yan cam da patladığında üzerime yeni bir parça yağmuru yağdı.

Matteo, muhtemelen Luca'yı aramak için telefonuyla bağlantı kurmaya çalışırken, "Siktir," diye hırladı. Korku boğazımı sıkıca tıkıyordu. Kendi hayatım için duyduğum korku bunun sadece küçük bir parçasıydı. Matteo'yu açık ateş hattında görmek beni daha da korkutuyordu. Başını eğemezdi. Bir kurşun ve her şey bitebilirdi.

Bir köşeyi daha döndük ve kapıya çarptım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve yükselen mide bulantımla savaştım.

Daha fazla silah sesi duyuldu ve Matteo bir tıslama sesi çıkardı. Yan tarafa baktım. Matteo hâlâ arabayı sürüyor ve peşimizdekilere ateş ediyordu ama kolundaki ve omzundaki yaralardan kan

akıyordu. O anda bir kurşun daha kafasını sıyırdı, kan her yere sıçradı, yüzüme bile. Matteo hiç görünmüyordu bile.

umursamadı; bir el daha ateş etti. Birden dönmeye başladık, araba kontrolden çıkmıştı. Koltuğumda savrulurken kollarımı göğsüme doladım. Yarı kapalı gözlerle arabamızın devasa bir duvara doğru fırladığını gördüm ve sonra duvara çarptığımızda kulakları yırtan bir çarpışma oldu. Vücudum öne doğru sarsıldı, emniyet kemerine doğru savrulurken içindeki hava dışarı fırladı. Köprücük kemiğimi kesti ve görüşüm karardı. Sonra yüzümde yumuşak bir şey patladı ve çarpışmamı durdurdu.

Emniyet kemerimin içinde ne kadar süre gevşek bir şekilde asılı kaldığımı bilmiyordum, nefes almaya çalışırken yüzüm sönen hava yastığına gömülmüştü. Kulaklarım çınlıyordu ama sonunda bu ses kesildi ve beni sessizlik karşıladı. İnleyerek doğruldum, zonklayan baş ağrımı görmezden geldim. Ezilmiş kaputumuzdan duman yükseliyor, kırık camlardan yavaşça arabanın içine doluyordu. Görüşümde dans eden noktalardan kurtulmak için gözlerimi kırptırdım. Tüm vücudum ağrıyordu ama hiçbir yerim kırılmamış gibiydi. En azından hareket edebiliyordum.

Sürücü tarafına döndüm ve hareketsiz kaldım. Arabanın içi karanlıktı. Işıklarımız kırılmıştı ama bir yerlerden gelen uzak bir parıltı etrafımı aydınlatıyordu. Matteo direksiyonun üzerine yığılmıştı. Birçok mafya arabasında olduğu gibi, sürücünün hava yastığı yoktu çünkü araba kovalamacaları sırasında sıkıntı yaratıyordu. Kan siyah saçlarını alnına yapıştırmış, gömleğini ıslatmış ve pantolonuna damlamıştı. Çok fazla kan vardı. Duvara çarptığımızda başını direksiyona ya da belki de ön panele çarpmış olmalıydı.

Ölmüş müydü?

Hareket etmiyordu ve nefes alıp almadığını göremiyordum. Nefesimi tuttum, bir ses duymak için dinledim. Hiçbir şey yoktu. Gözlerimi kırptım, sonra takipçilerimizin nerede olduğunu görmek için omzumun üzerinden baktım. Arabaları başka bir binaya çarpmış ve çoktan alev almıştı. Kesinlikle ölmüşlerdi. Bizim arabamız da yanmaya başlayacak mıydı? Dışarı çıkmam gerekiyordu.

Beklediğim fırsat bu değil miydi? Matteo ve ben yalnızdık. Kaçmamı engelleyecek kimse yoktu. Gidebilir ve özgür olabilirdim. Kemerimi çözdüm, sonra tekrar Matteo'ya baktım. Ölüp ölmediğini kontrol etmem gerekiyordu ama bir şekilde yapamıyordum. Ya gerçekten gitmişse? Ya

ölmüşse? Boğazım daralmış ve acımişti. Panik bedenime yerleşirken ciğerlerim çalışmayı reddediyordu. Tanrım,

Ya ölmüşse? Benim sorunum neydi? Altı ay önce onun hayatımdan çıkmasını istememiş miydim? Bu benim için bir şanstı, muhtemelen elime geçen tek şanstı. Burnuma gaz kokusu geliyordu ve arabanın içindeki duman gözlerimi yakmaya başlamıştı. Matteo bir katildi. İyi bir adam değildi. Çoğu insana sorsanız, ölümü hak ettiğini söylerlerdi.

Titreyen parmaklarımla uzandım ve Matteo'nun omzuna dokundum. Hâlâ sıcak hissediyordu ama bu hayatta olduğu anlamına gelmiyordu. Elimi yavaşça yukarı kaldırdım ve kanla kaplı boğazına dokundum. Parmaklarım derisinin üzerinde gezindi, hiçbir şey bulamadı, bastırdı ve aradı, sonunda yumuşak bir nabız parmak uçlarıma çarpana kadar.

Nefes verdim, rahatlama içime bir çekiç gibi çarptı. Hâlâ hayattaydı. Hâlâ hayattaydı. Tanrı'ya şükür. Bir cızırtı ve patlamayla birlikte arabanın kaputunun altından ateş fişkırdı. Kapı kolunu kavradım ve ittim ama çarpışmanın etkisiyle yerinden oynamadı. Duman ve ısı arabanın içine dolunca panik göğsüme yayıldı ve kapıyı tırmalamaya başladım. Yer değiştirdim, kolumu elimden çektim ve arabadan başım önde çıkmadan önce pencere çerçevesini kırık kalıntılardan kabaca temizledim. Sonunda ayaklarımın altında sağlam bir zemin hissettiğimde neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum çünkü bacaklarım deli gibi titriyordu. Kaputun tamamı yanıyordu ve Matteo hâlâ sürücü koltuğundaydı. Benimki gibi sıkışmamış olması için dua ederek arabanın etrafından onun kapısına doğru koştum. Matteo'nun yardımı olmadan onu dar bir pencereden sürükleyebileceğimi sanmıyordum. Arabanın kapısını kavradım ve çekebildiğim kadar sert çektim. Bir çığlıkla kapı açıldı ve kırımın üzerine düştüm. Nefesimi tuttum, sonra tökezleyerek ayağa kalktım ve Matteo'nun kolunu tuttum. Emniyet kemeri takmamıştı, bu yüzden onu arabadan sorunsuzca çıkarabildim. Asfalta biraz fazla sert düştü ve irkildim, sonra elimi koltuk altlarından geçirip onu hızla alev alan arabadan uzaklaştırdım.

Matteo ağırdı ve ağrıyan bedenimle onu arabadan uzağa sürüklemek çok acıtıyordu ama bir patlama ihtimaline karşı güvenli bir mesafede olduğundan emin olana kadar durmadım. Doğrulmadan önce onu bıraktım ve avuçlarımdaki kanı pantolonuma sildim. Matteo'nun gözleri kapalıydı, yüzü yana dönüktü ve çarpıcı profilini gösteriyordu. Saç telleri kanlı alnına yapışmıştı ve

başındaki yaradan damlayan kırmızı bir su birikintisi başının etrafına hızla yayılıyordu. Onu görebiliyordum

göğsüm inip kalkıyordu. Gözlerim çevremizi taradı. Rusların arabası çoktan alevler içinde kalmıştı, gökyüzüne koyu dumanlar yükseliyordu. Hiçliğin ortasındaydık, kimsenin sebepsiz yere ayak basmadığı terk edilmiş bir sanayi bölgesinde. Ama duman kesinlikle dikkat çekecekti. Çok geç olmadan birileri Matteo'yu bulacaktı.

Değil mi?

Koşmalıyım. Kaçmak *istemeliydim*. Matteo'nun yerdeki kıpırtısız halinden uzaklaşmaya başladım, suçluluk duygusunun boğazımı düğümlemesine aldırmadan. Beni hiç istemediğim bir evliliğe zorlamıştı. Elime geçen ilk fırsatı kaçmak için kullanacağımı biliyordu. Bir adım daha geri attım. Matteo tehlike ve ölüm dolu bir yol seçmişti. Bugün ölse bile, kendisi için seçtiği yol buydu.

İstediğim hayat bu değildi.

Arkamı döndüm, sonra durakladım. Gözlerimi kapattım. Uzaktan alevler çıtırdıyordu. Birileri Matteo'yu zamanında bulacaktı. Bulmasalar bile umurumda olmamalıydı.

Onu umursamadım. Umursamıyordum. Ve kesinlikle *umursamamalıydim*.

Ondan nefret etmeliydim. Onun olduğu şeyden ve bunun benim için ne anlama geldiğinden nefret etmeliydim. Onu ne kadar itersem iteyim benden vazgeçememeliydi. Neden vazgeçemiyordu?

Birbiri ardına küçük adımlarla uzaklaşmaya başladım. Şehir dışına çıktığımda Aria'yı arayacak ve ona Matteo'yu soracaktım.

O zaman onun için çok geç olacak.

Olabilir.

Belki de değildir.

Matteo sağlamdı. Başındaki yara onu öldürmezdi.

Omzumun üzerinden şöyle bir baktım, gözlerim Matteo'nun betona yayılmış kıpırtısız bedenini buldu. Arkasında arabalar yanıyor, şehrin aydınlık gökyüzünü dumanlarıyla siyaha boyuyordu.

Cenaze siyah.

Matteo'nun başının etrafındaki kan gölü benim bulunduğum noktadan siyah görünüyordu ve

daha da büyüdü. "Seni sevmek istemiyorum," diye fısıldadım sarsılarak durduğumda, gözlerimi sıkarak kapattım. Ama seviyordum. Matteo'yu seviyordum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, döndüm ve geri yürümeye başladım, sonra koşmaya başladım, gittikçe hızlandım, ta ki yarışana kadar. Matteo'nun yanında dizlerimin üzerine çöktüm, ceplerimi karıştırıp telefonumu aradım ama bulamadım. Çantamdaydı. Bakışlarım eşyalarımı bıraktığım yanan arabaya gitti. Aptal Gianna.

Matteo'nun cebine uzandım ve telefonunu elime aldığımda titreyen bir nefes verdim. Kişileri arasında gezinmekle vakit kaybetmeden hızlı aramaya bastım.

"Seninle konuşacak havada değilim, Matteo. Bu gece tam bir pislik gibi davrandın," dedi Luca'nın keskin sesi kulağımda çınlayarak.

Hıçkırarak ağladım.

"Gianna?" Arka planda Aria'yı duyabiliyordum ama ne dediğini duyamıyordum. "O ölüyor," dedim bir süre sonra, sesim düz ve sessizdi.

"Sen neden bahsediyorsun? Bana Matteo'yu ver."

"Yapamam. Ruslar bize saldırdı. Çok fazla kan var Luca, çok fazla kan."

"Matteo hayatta mı?" Aria neredeyse öldüğünden beri Luca'nın sesi ilk kez endişeli çıkıyordu. Gözlerim yanımdaki cesede kaydı. Kocama.

Hayal mi görüyordum yoksa Matteo'nun göğsü hareket etmeyi bırakmış mıydı? Avucumu kana bulanmış gömleğine bastırdım. Hiçbir şey yoktu. "Nefes almıyor. Bir dakika önce nefes alıyordu ama artık almıyor." Sesime histeri karışmıştı.

"Gianna, kalp masajı yapmalısın. Birazdan orada olurum. GPS koordinatlarını aldım. Ama nefes almasını sağlamalısın yoksa çok geç olacak."

Hiçbir şey söylemedim, sadece sevdiğim adama baktım. Ondan nefret etmek istemiştım, her şeyimi vermişim ve başlangıçta nefret vardı, hem de çok fazla, ama hepsi Matteo'ya yönelik değildi ve şimdi neredeyse hiç kalmamış gibiydi ve hâlâ içimde sakladığım azıcık nefrete tutunmak saçma geliyordu.

"Gianna?" Luca'nın sesi içime işledi. Arka plandaki kargaşayı duyabiliyordum,

Bir arabanın canlanma sesi. Luca'yı hoparlöre verdim ve Matteo'nun yüzünü avuçladım, sonra dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve ciğerlerine hava üfledim. Ellerimi göğüs kafesine dayarken ne sıklıkta bastırmam gerektiğini hatırlamaya çalıştım. Kalp masajı hakkında televizyonda gördüklerim dışında hiçbir şey bilmiyordum. Neden daha fazla dikkat etmemiştim? Ya Matteo yanlış bir şey yaptığım için öldüyse?

Luca'nın sonraki sözleri düşüncelerimi parçaladı. Telefonda olduğunu unutmuştum. "Matteo'nun seni tuzağa düşürdüğünü, hayatını mahvettiğini düşündüğünü biliyorum ama ne düşünürsen düşün, bunu seni mutsuz etmek için yapmadı. Açıklanamayan bir nedenden ötürü Matteo seni seviyor. Bana inanmak zorunda değilsin. Ondan nefret etmeye devam edebilirsin ama onu yalnız bırakma, şimdi olmaz. Eğer onun hayatını kurtarmama yardım edersen, sana özgürlüğünü veririm. Şerefim ve hayatım üzerine yemin ederim. Aria burada. O şahit. Para, yeni bir kimlik ve hatta istersen Outfit'ten koruma alacaksın. Onun hayatını kurtarırsan hepsi senin.

Matteo'nun göğsüne tekrar bastırırken "Tamam," dedim. Bunu neden söylediğimden bile emin değildim. "Göğüs kompresyonu yapmalısın. Sert ve hızlı. Kaburgalarını kırmaktan korkma. 30

iter, iki nefes. *Hızlı.*"

Kalp masajını hızlandırdım, ardından Matteo'nun üzerine eğilerek ağzına iki kez nefes verdim. "Tepki vermiyor!" Her şeye en baştan başlarken nefes nefese kaldım.

"Yapmaya devam et."

Parmaklarıma kramp girse de yaptım. Kıpırkırmızıydılar ve kanla yapış yapış olmuşlardı. Artık gözlerimin içini bile göremiyordum. Gözyaşlarımdan bulanıklaşmışlardı. Neden ağlamayı kesemiyordum? Matteo gibi bir adam için ağlamıştım ama Sid için neredeyse hiç gözyaşı dökmemiştim.

"On dakika içinde orada oluruz," dedi Luca. "Matteo nasıl?"

Cevap vermedim. Matteo'nun göğsüne daha sert bastırdım ve o sığ bir nefes aldı. Donakaldım, neredeyse hayal gördüğümde korkacaktım. Hızla yüzüne doğru eğildim ve nefesinin

hafif esintisini yanağımda hissettim. Titrek parmaklarımı boğazında gezdirerek nabzını buldum. Her zamanki kadar hızlı ve güçlü değildi ama oradaydı. Bir an için gözlerimi kapattım, birkaç sinir bozucu gözyaşını sıkarak uzaklaştırdım ve sonra açtım. Popomun üzerine çöktüm ve bacaklarımı uzattım. Matteo'nun başını kucağıma almak istedim ama boynunu incitmekten korktuğum için sadece avucumu onun başının üzerine koydum.

Kalp atışlarının sabit olduğundan emin olmak için göğsüne baktım. Kanı pantolonumu ıslatmaya başlamıştı ama artık umursamıyordum.

"Gianna? Hâlâ orada mısın?"

"Evet. Matteo yeniden nefes alıyor."

Bir duraklama oldu. "Güzel," dedi Luca sessizce. "Olduğun yerde kal."

"Merak etme." Başımı arkaya yatırdım ve yıldızlarla dolu, dumanla puslanmış gökyüzüne baktım. Matteo'nun göğsünün hafifçe inip kalkması neredeyse bir ninni gibiydi ve gözlerim kaymaya başladı. Baş ağrım daha da kötüleşmişti. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyordum.

Bir motor gürültüsü başımı çevirmeme neden oldu. İki araba bize doğru geliyordu. Öndeki Luca'nın Aston Martin'iydi, arkadaki ise onun ahbabı Romero'ya aitti. Elimi hızla Matteo'nun göğsünden çektim ve gözlerim dalgalanırken bile ayağa kalktım.

Aston'un tekerlekleri duman çıkararak durdu ve Luca dışarı fırladı. Hışımınla Matteo'ya doğru ilerledi, kardeşinin yanına diz çöküp boğazını yoklarken bana bakmaya bile tenezzül etmedi. Matteo'nun yaralarını hızlıca taradı ve sonra Romero ve Sandro çoktan onun yanındaydı.

Biri omzuma dokundu ve sonra Aria görüş alanımda belirdi. Kollarını bana doladı ve kendimi bitkin hissederek ona doğru sarktım. "Yaralandın mı?"

"Belki. Muhtemelen. Bilmiyorum."

"Götürün onu," dedi Luca. "Arabamı al ve onu dairemize götür." Ona bakmak için geri çekildim. "Matteo'yu nereye götürüyorsun?"

"Hastaneye. Bu bizim doktorumuz için çok ciddi," dedi ve sonra soğuk bir şekilde gülümsedi. "Merak etmeyin. Sözümü tutacağım. Daireye döndüğümde, özgürlüğünüzü sağlamak için gerekli düzenlemeleri yapacağız." Gözleri sertti. İçimden bir ses kazada ölmüş olsam da pek umursamayacağını söylüyordu.

Luca ve Sandro Matteo'yu dikkatle kaldırıp cipe taşıırken Aria usulca, "Belki Gianna da Matteo'yla birlikte hastaneye gitmek ister," diye önerdi. Romero telefonda askerlerle konuşuyor,

polisi bu işin dışında tutmak için düzenlemeler yapıyordu.

Luca kararlı bir şekilde, "Öyle değil," dedi. "Matteo'nun dairesinden eşyalarını toplamasına yardım et, böylece kardeşim eve dönmeden önce onu yeni hayatına yerleştirebiliriz."

Neden itiraz etmedim? Neden şimdi bile duygularımı itiraf edemedim?

Aria bana araştıran bir bakış attı ama ben omuz silktim, Matteo'yu götürmelerini izlerken gözbebeklerimin arkasındaki sıcaklığı ve göğsümdeki sıkışma hissini görmezden geldim. "Onları arabamızla takip edebiliriz," diye fısıldadı.

Yutkundum, sonra başımı salladım. "Hayır. Luca haklı. Eşyalarımı toplamam gerekiyor." Aria kaşlarını çatarak ama itiraz etmeden beni Aston Martin'e doğru götürdü.

Matteo

Vücudumun her santimi ağrıyordu ve başım pamukla doluymuş gibi hissediyordum. İnleyerek, yapışmış gibi duran lanet olası gözlerimi açmaya çalıştım. Tırnaklarımla soyarak açma dürtüsüne direnerek yavaşça birazcık açtım, sonra nihayet tamamen. Luca yatağımın yanındaki sandalyede oturuyordu. Lanet olası bir hastane yatağı. "Beni lanet olası bir hastaneye götürdüğünü söyleme sakın?" Homurdandım, sonra öksürdüm. Hay sikeyim. Kendimi ölümün üzerinde ısınmış gibi hissediyordum.

Luca öne doğru eğildi, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Bu kadar endişeli görünmek zorunda mıydı? Artık onun korumasına ihtiyaç duyan bir çocuk değildim. "Madem yine küfretmeye başladın, seni çatı katıma taşımayı düşüneceğim. Romero şimdiden hemşirecilik oynamak için can atıyor."

Çıkartmak için elimin arkasındaki iğneye uzanıyordum ki, sözleri kafama dank edince duraksadım. "Çatı katınız mı?"

"Birkaç gün dinlenmen gerekecek. Ve seni tanıyorum, bu yüzden sana göz kulak olacak biri olmalı."

Beni dikkatle izliyordu. Sanki kötü haberi kaldırıp kaldıramayacağımı ölçmeye çalışıyordu.

"Gianna'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır. O iyi." Durakladı.

"Tükür onu. Lanet olsun!"

"Onunla bir anlaşma yaptım."

"Dalga geçmeyi bırak. Bana lanet olası gerçeği söyle. Bunu kaldırıabilirim."

"Beni aradığında nefes almıyordun. Bu fırsatı kaçmak için kullanacağından endişelendim." "Benim hayatım onun özgürlüğüne karşı," dedim kara bir kahkaha atarak.

"Kabul etti. Şimdi Aria'yla birlikte evde, eşyalarını topluyor."

"Onu Outfit'ten korumamız gerekiyor. Babası bunu kabul etmeyecektir." "Onu korumak mı istiyorsunuz?" Luca kuşkuyla sordu.

"O hala benim karım. Ve bana izin verdiği sürece onu koruyacağım."

"Ben her şeyi ayarlar ayarlamaz gidecek. Onu bir an önce unutsan iyi olur." Ters ters baktım.

"Biri sana söyledi diye Aria'yı unutacak mısın?"

"Aria'nın hayatımı kurtarmak için rüşvete ihtiyacı yok."

İğneyi elimden çekip aldım ve başımdaki şiddetli ağrıya rağmen bacaklarımı yataktan kaldırmadan önce akan kanı emdim. Gözlerim yatağımın yanındaki masada bıçaklarımı ve silah kılıfımı aradı. Orada değillerdi. Lanet olsun. Onlar olmadan kendimi çıplak hissediyordum.

"Siktir," diye mırıldandı Luca. Piç kurusu ayağa kalkmamı engellemek için omuzlarımdan tuttu. "Seni bu kadar kızdırmak istememiştim. Yatakta kalman gerekiyordu."

"Umurumda değil. Ben lanet olası bir çocuk değilim. Bana patronluk taslamayı bırak. Baş ağrısından daha kötü şeylerle uğraştım." Ellerini silktim ve yatağın kenarından kaydım. Büyük hataydı. Çıplak ayaklarım yere değdiği anda sallanmaya başladım. Luca beni sabitledi. Bir iniltiyle tekrar yatağa uzandım. "Bana ne verdiler? Sanki biri içkime Roofies koymuş gibi hissediyorum."

Luca bana en tepeden bakan ifadesini takındı. "Sana yatakta kalmanı söylemiştim."

"Kapa çeneni." Gözlerimi birkaç kez kırptım. Noktaları görüşümden kovmak için hiçbir şey yapmadı. "Buradan defolup gitmek istiyorum. Ben iyiyim."

"Sana söylediğimde iyi olacaksın. Ben senin Capo'num."

Komodinin çekmecesini açtım ama silahlarım orada da yoktu. "Bıçaklarım nerede?"

"Arabada. Seni tepeden tırnağa silahlı olarak hastaneye zor yetiştirdim."

Çenemi sıktım, sonra kendimi tekrar ayağa kaldırdım. Bu sefer neredeyse hiç sallanmadım. Luca bana ters ters baktı. "Lanet olsun, Matteo. Neden bir kez olsun beni dinlemiyorsun?"

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Durumlarımız değişseydi, çoktan hastaneden çıkmış olurdun." İnkâr etme zahmetine girmedi. Onu tanıyordum. "Hadi gidelim."

Luca bana bir çanta uzattı. "Sandro senin için birkaç kıyafet aldı. Kaza sırasında giydiklerinin yakılması gerekiyor."

Utanç verici hastane önlüğümü çıkardım ve temiz bir kot pantolon giydim. "Peki ya iç çamaşırı? Belki Sandro aletinin pantolonunun içinde sallanmasından hoşlanıyordur ama ben taşaklarımla fermuar arasında başka bir bariyer olmasını tercih ederim."

Luca homurdandı. "O koca ağzını kapatmak için ne gerekecek merak ediyorum. Neredeyse öldürölmek ve karının seni terk etmek zorunda kalması belli ki yeterli değil."

Gömleğimi iliklemeyi bıraktım. Şaka yaptığını biliyordum. Ve haklıydı da. Hiçbir şey beni yıkamazdı. Ne annemiz öldüğünde, ne babam beni eşek sudan gelinceye kadar dövdüğünde, ne de domuz gibi kanadığımda. O zaman neden Gianna'dan bahsetmek karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettirdi? Lanet olsun. Korkağın tekine dönüşüyordum. Luca'ya zoraki bir gülümseme gönderdim ama o çoktan kaşlarını çatarak beni incelemeye başlamıştı.

"Sakın bana hastaneden çıkmak için bu kadar hevesli olduğunu söyleme çünkü Gianna'nın karşısına geçip seninle kalması için onunla konuşmayı umuyorsun. Kalmayacak. Bencil sürtük özgürlük istiyor."

Ona doğru yürüdüm, yüzüne doğru yaklaştım. "Ona sürtük deme." Sonra sallanmaya başladım ve yüzüstü düşmemek için Luca'nın omzunu tutmak zorunda kaldım. Tehditkâr olmak buraya kadarmış. Lanet olsun.

Luca sadece baktı.

"Yemin ederim bana acıyan bakışlar atmayı kesmezsen seni eşek sudan gelinceye kadar

döveceğim," diye mırıldandım.

"Sana acımıyorum. Acımak, kendi hataları olmadan kötü bir duruma düşen insanlar içindir ama sen Gianna'yı seçtin. Onun ne kadar değişken ve sinir bozucu olduğunu gördün ve yine de onu istedin. Sen

onun şirretliği tarafından tahrik edildi. Kendini bu karmaşanın içine sen soktun. Şimdi bununla başa çıkmak zorundasın." "Taş kalpli piç kurusu," dedim, beni teselli etmeye çalışmadığına sevindim.

Luca sırtıttı. "Her zaman."

Gömleğimi kot pantolonumun içine soktum ve ayakkabılarımı giydim. "Sandro tam bir pislik. Çorap da mı yok? Nüdist falan mı?"

"Muhtemelen senin öyle olduğunu düşünüyor."

Kapıya doğru yöneldim, titreyen bacaklarıma rağmen mümkün olduğunca dik yürümeye çalışıyordum. Luca çok yakınımdan geçti. Muhtemelen bayılırsam beni yakalaması gerekebileceğini düşünmüştü. "Etrafta dolanmayı bırak. İnsanlar senin benim şeker babam olduğunu düşünecek."

Luca yorumumu duymazdan geldi. "Uyanmadan önce ne hatırlıyorsun?"

Tanrı'ya şükür, işimize döndük. "Bir grup sik emici Rus, Gianna ve beni kovaladı. İlk arabadan çok çabuk kurtuldum. Kaşların arasından giren bir kurşun şoförden ve diğer piçlerin çarpışmasından kurtuldu. İkinci araba daha belalıydı. Onlara ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Arabalarında yanmışlar. Hepsi kömür." "Peki

ya benim arabam?"

"Kömür." "Harika."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Seni ilk gördüğümde iyi görünmüyordun."

Başımın üstündeki hassas noktaya uzandım. Yanlarından geçerken birkaç hemşire bizi izledi ama durdurmadılar. Luca muhtemelen her şeyi önceden ayarlamıştı.

"Kafanın tamamını tıraş etmedikleri için şanslısın. Ne kadar kibirli olduğunu bilseydim, bu konuda sızlanmayı bırakmazdın."

"Beni nasıl neşelendireceğini biliyorsun," dedim.

Luca biriyle mesajlaşmakla meşguldü. Kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Aria'yı geleceğimiz konusunda uyarıyorsun, değil mi?" Yardım edemedim ama Gianna'nın

Gianna'nın geleceği için bensiz planlar yapıyorlarsa, Luca hâlâ Aria'yla birlikteydi. Luca Gianna'ya özgürlüğü altın tepside sunmuştu. Bunu yapmaması aptallık olurdu. Mafyadan uzak bir hayat her zaman istediği bir şeydi. Benden uzakta. Sonunda dileğine kavuşacaktı.

Luca bana şöyle bir baktı. "En iyisi bu, inan bana."

Kızgınlık içime işledi. Luca her zaman hayatımı belirlemeye -kendi deyimiyle beni kollamaya- çalışmıştı ve aynı zamanda Capo'm olduğundan beri bu durum daha da kötüleşmişti. "Gianna'yla başa çıkabilirim. Ben korkak değilim, Luca. Karım benden olabildiğince uzağa kaçmak istiyor diye yıkılıp ağlamayacağım."

"Biliyorum." Telefonunu ceketinin içine geri soktu. Elbette Aria'ya bilmesi gereken her şeyi zaten söylediğini biliyordum.

Luca'nın arabasına vardık. Benim için kapıyı açtı. Yarı yarıya koltuğa yığılırken ona, "Sırf centilmenlik yapıyorsun diye kendimi bırakacağımı sanma," dedim. Luca'nın bunu bilerek yaptığını düşünmesini umuyordum, bacaklarım grev yaptığı için değil.

"Merak etmeyin. Arka kapın güvende." Luca arabanın etrafında dönüp direksiyonun arkasına geçmeden önce kapıyı yüzüme kapattı. Arabayı çalıştırdı ve park yerinden dışarı çıktı. "Dikkatini dağıtabilecek birini ayarlamamı ister misin? Belki başın yüzünden bugün olmaz. Ama önümüzdeki birkaç gün içinde."

Bir kahkaha attım. "Fahişe mi demek istiyorsun?"

Luca tek omzunu silkti, gözlerini sokaktan ayırmıyordu. Poker suratını takınmıştı ve bu beni çok rahatsız ediyordu çünkü bunun bir test mi yoksa ciddi mi olduğundan emin değildim. Birkaç yıl önce olsa, son derece ciddi olduğunu söylerdim. Luca bir kadından diğerine geçerken hiç sorun yaşamamıştı ama bu Aria'dan önceydi.

"Öncelikle, beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim ama ölü değilim ve bu da acınacak bir sikiciye ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor. Eğer bir kadın istiyorsam, kendim bulabilirim ve birine para ödememe gerek yok."

"Henüz aynada kendini görmedin."

Dikiz aynasından yansımamı kontrol ettim. "Tamam. Belki de daha fazla sorun yaşarım

Her zamanki gibi." İki siyah gözüm vardı, ikisi de şişmiş ve kan çanağına dönmüştü ve saç çizgimin altında mavimsi bir yumru vardı. Saçlarımın keçeleşmiş olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Yaklaştığın her kadının ödünü koparacaksın." "Ne olmuş yani? Sende hep işe yaradı."

Luca kıkırdadı. "Yani bu bir hayır mı?"

"Kocaman bir tane. Kimseyi becermek istemiyorum ama..." Nasıl bir tuzağa düştüğümü fark edince ağzımı kapattım. Lanet olsun.

"Ondan vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Luca teslim olmuş bir ses tonuyla konuştu. "Hayır."

"Onu özgürlüğüne kavuşturacağıma dair şerefim üzerine yemin ettim ama istediğiniz buysa sözümü bozabilirim.

Daha önce daha kötüsünü yapmamış değilim."

"Hayır. Yeminini bozmanı istemiyorum. Ve bu sadece benden daha fazla nefret etmesine neden olur. Gianna'yı bir şey yapmaya zorlayamazsın. Bana özgürce geri dönmesi gerek. Tek yolu bu."

Luca başını salladı. "Matteo, bunu ummanın ne kadar boş olduğunu sen bile anlamış olmalısın. Kaçacak ve bir daha asla geri dönmeyecek. Bu riski göze alıyor musun?"

"Evet."

"O zaman sen benden daha iyi bir adamsın. Aria'nın gitmesine asla izin vermezdim."

Pencereden dışarı baktım. Kulağa kolay geliyordu: gitmesine izin vermek, bana geri dönmesi için ona bir şans vermek, ama bunu yapabileceğimden emin değildim. Luca'dan daha iyi değildim. Ama ben bir avcıydım ve bazen kovalamak işe yaramazdı, bazen avın size gelmesini beklemeniz gerekirdi. Sabırlı bir avcı değildim ama bu sefer deneyecektim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gianna

Aria soluk kaşlarını endişeyle birbirine yaklaştırarak bana bakmaya devam etti. "Doktora görünmen gerekmediğine emin misin?"

"Ben iyiyim, gerçekten," diye tersledim, sonra da bunun için kendimi kötü hissettim. Aria her zaman benim yanımdaydı. Geçen yıl benim için çok şey yapmıştı, Luca'ya karşı bile gelmişti. "Kusura bakma. Çok yorgunum." Burnumda önceki olayların canlı bir yankısı olan duman ve kan kokusu vardı.

"Sorun değil. Çok şey atlattın," dedi Aria nazikçe.

Düşüncelerim Matteo'ya geri döndü. İyi olacağını umuyordum. Dayanıklı biriydi ama çok kan kaybetmişti. Belki de iyi olduğundan emin olmak için Aria'nın beni hastaneye götürmesine izin vermeliydim. Onunla olmak istedim, uyandığında yanında olmak ve bilinci kapalıyken elini tutmak istedim. Ona oyunlardan bıktığımı, kalbimi ona çoktan kaptırmışken onu umursamıyormuş gibi davranmaktan bıktığımı söylemek istedim. Kendime yalan söylemeye çalışmak boşunaydı. Matteo'yu sevmeye başladığımı biliyordum, kibrini ve köpekbalığı gülümsemesini bile. O hâlâ kötü bir adamdı, bir katil ve suçluydu ama artık benim de ondan çok daha iyi olmadığımı biliyordum. Eğer onun gibi yetiştirilseydim ve dünyamızdaki tüm kadınlar gibi hayattan korunmasaydım Matteo gibi olacağımdan hiç şüphem yoktu. Bu çirkin bir gerçektir, inkâr etmeyi tercih ettiğim bir gerçektir ama gerçektir ve bunu kabul etmenin ve açıkça yaşamam gereken hayata sahip çıkmanın zamanı gelmişti. Kelimeler dilimin ucundaydı.

"Hızlı bir duş alabilirsin, sonra da her şeyi toplamana yardım edeceğim."

"Elbette," dedim dalgınca. Gurur her zaman benim sorunum olmuştu, şimdi bile bunun sadece bana ve Matteo'ya zarar verdiğini biliyordum.

Aria bana doğru baktı. "Luca sözünü tutacaktır. Endişelenmene gerek yok. O asla sözünden dönmez. Yalan söylerse onu asla affetmeyeceğimi de biliyor. Özgür olacaksın."

Özgürlük mü? Kalbimin istediklerini görmezden gelmek anlamına geliyorsa özgürlüğün değeri neydi? "Biliyorum." "Mutlu görünmüyorsun."

Mutlu değildim. Ama neden? Aylardır bu evlilikten, bu hayattan, bu dünyadan kurtulmanın bir yolunu bulmaktan başka bir şey dilememiştim ve şimdi nihayet dileğime kavuşmuşken hiçbir şey hissetmiyordum. Nasıl bu kadar uzun süre kendime yalan söyleyebildim? Ve neden bunu itiraf edemiyordum, özellikle de dış dünyaya? Neden Matteo'yu sevdiğimi itiraf etmek en büyük yenilgiymiş gibi geliyordu? "Hâlâ kazanın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Hepsi bu," dedim otomatik pilotta. Bu yalanın ne kadar işe yarayacağını merak ediyordum.

Aria ikna olmuş görünmüyordu ama konuyu zorlamadı. Başımı pencereye yasladım ve gözlerimi kapattım, konuşma havasında değildim. Duygularımı bir an önce toparlamam gerekiyordu ama başımın ağrısının bunu kolaylaştırmadığı kesindi.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü birden Aria beni dürterek uyandırdı ve yeraltı garajına park ettik. Bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve nedense bu beni çok kötü hissettirdi. Aria'nın şefkatli bakışlarına karşılık veremedim hızla arabadan indim. Asansöre doğru koştum, birkaç kez neredeyse ayağım takılıyordu. Aria bana yetişti ve bir düğmeye basarak asansörü aşağı çağırdı. "Acelen ne? Biz hâlâ toplanırken Matteo'nun eve geleceğinden endişelenmene gerek yok. Muhtemelen onu bir gece hastanede tutacaklar. Gerçekten kötü görünüyordu."

Asansörün serin duvarına yaslandım. Aria gerçekten bunun beni neşelendireceğini mi düşünüyordu?

İnsanlar birinin ciddi şekilde yaralanmasına sevineceğini düşünecek kadar korkunç bir kaltak mıydım?

Elbette yaptılar. Luca, kardeşinin ölmesine izin vermemem için bana özgürlüğe giden bir bilet teklif etmesi gerektiğini düşünmüştü. Ona göre ben kalpsiz, bencil bir sürtükten başka bir şey değildim. Aria'nın sözlerine bakılırsa o da onunla aynı fikirdeydi.

Boğazım düğümlendi. Belki de haklıydılar. "Endişelenmiyorum," dedim sakince. Herkesin benden beklediği rolü oynamak daha kolaydı.

Aria başını salladı ama beni izlemeyi bırakmadı. Birbirimize yaslanmıştık ve ben

aynada onun arkasındaki yansımamı görebiliyordum. Daha farklı olamazdık. Nazik ifadesi, melek gibi saçları, porselen teni ve bebek mavisi gözleriyle Aria; saflığın timsali. Ben ise dağınık kızıl saçlarım, kanla kaplı giysilerim ve tenimle, gözlerimin altındaki koyu gölgelerle cehennemden çıkmış gibiydim. Evlendiğimizden beri Matteo'yla paylaştığım daireye adım attığımızda, hızla ana yatak odasına ve oradan da bitişikteki banyoya girdim. Belki hızlı bir duş kalbimi kontrol altına almama yardımcı olurdu. Luca'nın teklifi benim son şansımdı, bunu biliyordum. Eğer kalbimin sesini dinleyip Matteo'yla kalırsam, o zaman her şey biterdi. Bu kararı beynimin vermesine izin vermeliydim.

Duştan sonra hâlâ kendimi iyi hissetmiyordum ama en azından kararımı vermiştim. Ben yatak odasına girdiğimde Aria yatakta oturmuş telefonu yazıyordu.

"Luca sana Matteo'dan bahsetti mi?" Hemen sordum, boğazım çoktan düğümlenmiş ve paniğe kapılmışım. Matteo'yla birlikte gitmeliydim. Birden nefes alamaz oldum.

"Durumu iyi. Görünüşe göre sadece beyin sarsıntısı geçirmiş ve birkaç kaburgası çatlamış." Sonunda başını kaldırdı ve hızla bana doğru yürüdü. "Solgun görünüyorsun."

Yutkundum. Matteo iyi olacaktı. Paniğim yavaş yavaş yatıştı.

"Onun için gerçekten endişeleniyorsun, değil mi? Neden bunu itiraf etmiyorsun? Bana güvenebilirsin Gianna, bunu biliyorsun."

"Elbette endişeleniyorum. Ben taştan yapılmadım. Ona bir şey olmasını istemiyorum. İster inanın ister inanmayın, onu önemsiyorum."

"Ama kalmak için yeterli değil mi?" Aria sordu.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Duşta yaptığım tüm iyi planlar tekrar önümde parçalanıyor gibiydi. "Sanırım biraz uzanmam gerekiyor. Yoksa hemen gitmemiz mi gerekiyor?"

Aria başını salladı. "Hayır, Luca uyandığında Matteo'yu bizim çatı katına götüreceksin, yani burada kalırsan onun yoluna çıkmazsın. Zaten geç oldu. Biraz uyu."

Temiz giysilerimi alıp üzerime geçirdikten sonra yorganın üstüne uzandım. Aria'nın kapıyı kapattığını duyabiliyordum ve sonra etrafıma sessizlik hâkim oldu.

Uyandığımda hava çoktan aydınlanmıştı. Yatak odasında yalnızdım. Hızla yataktan fırladım ve odadan çıktım, yarı yarıya Matteo'yu mutfakta bulmayı bekliyordum. Ama yoktu.

Aria oradaydı. Bana bir fincan kahve uzatmadan önce telefonuna bir şeyler yazdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Matteo nerede? O iyi mi? Hâlâ hastanede mi?"

"O iyi. Çatı katında, beyin sarsıntısını uyuyarak atlatıyor." "Oh, doğru. Senin evinde. Bu mantıklı."

"Gianna, gitmek zorunda değilsin, bunun farkındasın, değil mi? Matteo'yla kalman sorun değil."

Ona baktım. Sorun yoktu, değil mi? Onun gibi bir adamı sevmek sorun değildi.

Mafya.

Asansör büyük bir gürültüyle durdu ve Luca dışarı çıktı, soğuk bakışları üzerimdeydi. Yapmak zorundaydım.

bir ürpertiye bastırdı. Nefret böyle bir şeydi ve sanırım benden nefret etmek için her türlü nedeni vardı. Sandro iyi bir fino köpeği gibi birkaç adım arkasındaydı.

"Umarım çantalarınızı hazırlamışsınızdır. Bu daireden bir an önce çıkmanı istiyorum." "Luca," diye tısladı Aria. "Bu hiç adil değil."

Bir kez olsun onun soğuk kalbini ısıtamadı. "Hayır. O kaltağın kardeşimden olabildiğince uzaklaşması gerekiyor. Onun gitmesini istiyorum. Yeterince uzun zamandır onun hayatını mahvediyor."

Ters ters baktım ama içten içe haklı olup olmadığını merak ediyordum. Tabii ki bunu asla kabul etmeyecektim. "Matteo'nun benden daha iyisini hak ettiğini düşündüğünü biliyorum. Ama sana bir şey söyleyeyim. Aria da daha iyisini hak ediyor. O senin için fazla iyi, saf ve nazık. Sen onun ayakkabılarının altındaki pisliğe bile değmezsin. O bunu göremeyecek kadar sevgi dolu ve iyi biri ama ben görüyorum. Matteo'nun hayatını mahvettiğimi düşünüyorsun ama bu konuda başka seçeneğim yoktu. Onunla evlenmek istemedim. Öte yandan sen Aria ile evlenmeyi seçtin. Karanlığınla onun hayatını mahvetmeyi seçtin. O yüzden o yüksek atından in, seni piç kurusu. Onu

hak etmiyorsun ve asla da hak etmeyeceksin."

Aria'nın parmak eklemleri Luca'nın bileğini kavradığı için bembeyaz kesildi. Luca onu kolaylıkla silkip atabilirdi ama kıpırdamadı. "Biliyorum," dedi sert bir sesle. "Ama seninle benim aramdaki fark

onun için daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum. Ama sen hiç denemedin. Her zaman bir sürtük olmakla yetindin."

Aria'nın nefesi kesildi. "Luca, lütfen."

"Hayır. O haklı. Ben bir sürtüğüm ve şimdi gidiyorum. Matteo'ya benden hoşça kal de." Vay canına, gerçek bir kaltak gibi konuştum. Sözlerimi geri almak için artık çok geçti ve zaten bunu yapamayacak kadar gururlu olduğumu biliyordum. Aria'nın ben uyanmadan önce aşağıya taşımış olması gereken çantalarımın ikisini aldım ve diğer çantalarımı alıp beni asansöre kadar takip eden Sandro'ya doğru yöneldim. İçeri girip Aria ve Luca'yla yüzleştim, başım dikti. Luca'nın bakışlarında sınırsız bir nefret vardı ama Aria ağlıyordu. Gözleriyle bana yalvarıyordu ve sonunda daha fazla dayanamayıp bakışlarımı yere indirdim. Kapılar kapandı ve asansör hareket etmeye başladı. Sandro sohbet etmeye çalışmadı. Bana attığı her bakış onaylamadığını gösteriyordu. Aria olmasaydı Luca'nın beni öldürtüp öldürtmeyeceğini merak ediyordum.

Sandro beni bir daire bulana kadar kalacağım bir otele götürdü. New York'ta kalıp kalmayacağımdan bile emin değildim. Chicago'ya dönmek kesinlikle söz konusu bile olamazdı. Bir hafta içinde ölmüş olurdum.

"Al. Bu beş bin dolar. Luca yakında daha fazla ayrıntıyla sizi arayacak," dedi Sandro otelin önüne park ederken. Kapımı bir kapıcı açtı. Sandro arabadan inerken beni takip etmedi, sadece kapıcıya rezervasyonla ilgili bilgi verdi. Kapıcı valizlerimi bagajdan çıkardığı anda Sandro beni yalnız bırakarak uzaklaştı. Arabanın ardından bakakaldım. Kimse beni izlemiyordu. Özgürdüm.

O zaman neden özgürlük bana yeni hapishanem gibi geliyordu?

Matteo

Luca beni daireme kadar takip ederken, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Burası benim evim. Ben sakat değilim. Senin evinde bir daha yatıya kalmayacağım," dedim. Hâlâ başım dönüyordu ama bunu Luca'ya itiraf etmeyecektim. Luca arkamdayken yatak odama doğru yürüdüm. Eğer yakında buna bir son vermezse, kışına tekme basacaktım.

Odanın ortasında durdum. Çekmeceler aralıktı. Boş olduklarını anlamak için içlerine bakmama gerek yoktu.

"Bu sabah taşındı," dedi Luca.

"Biliyorum."

Luca'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Aria ve benimle kalmalısın. Neredeyse Noel geldi. Tatili somurtarak mı geçirmek istiyorsun?"

"Noel umurumda değil. Ve somurtmuyorum. Dinlenmem gerekiyor, unuttun mu?" Başımı işaret ettim, sonra yatağa doğru yürüdüm ve uzandım. "Ve ben uyurken beni izlemeni istemiyorum."

"Bu akşam Aria ve benimle yemek yiyeceksin. Seni çatı katıma sürüklemek zorunda kalsam da umurumda değil, ama orada olacaksın."

Başımı salladım. "Bırak da uyuyayım."

Sonunda gitti. Tabii ki uyumamın imkânı yoktu. Gözlerim boş rafları olan soyunma odasına doğru kayd. Gianna gerçekten gitmişti ve bu sefer onu avlamayacaktım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gianna

Otel odamın penceresinden dışarı baktım. Akşam yemeği vakti gelmişti ama aç değildim. Bu sabah otele giriş yaptığımdan beri odadan çıkmamıştım. Özgürlük her zaman bu kadar yalnız mı hissettirirdi?

Telefonum bir mesajla biyledi. Aria'dan geliyordu.

Matteo yine yıkıldı. Bilinci yerinde değil.

Kalbim göğsümde küt küt atarken hemen onu aradım. İlk çalmadan sonra telefonu açtı.

"Nerede o?" diye sordum.

"Bizim evde. Misafir yatak odasında. Doktor yatakta kalması gerektiğini söyledi. Kazadan hemen sonra kendini aşırı zorlamış."

"Ben de geliyorum."

"Öyle mi?" Aria umutlu bir sesle sordu.

"Evet. Luca'ya benim varlığıma alışması gerektiğini söyle."

Aria'nın gülümsediğini duyar gibiydim. "Biliyordum." Durakladı. "Sandro'yu gönderirim." "Hayır, taksiye bineceğim. Birazdan orada olurum."

Daireye vardığımda Luca yolumu kesti. "Onun burada ne işi var?" "Matteo'yu görmek istiyorum," dedim. Bunu yapmak için Luca'yı bayıltmam gerekse bile umurumda değildi. Luca ters ters baktı. "Siktir git buradan."

"Luca, lütfen," diye fısıldadı Aria.

Luca'nın yanından geçmeye çalıştım ama bana izin vermedi. "Kocamı görmeme izin ver."

"Matteo şu anda duygusal stresi kaldıramaz. Gidip sonra geri dönmen iyileşmesine yardımcı olmayacak," diye homurdandı Luca. Aria yanında olmasaydı sözlerinin çok daha kötü olacağını

hissediordum. "Eğer şimdi kalırsan, sonsuza dek kalırsın. Oyunlarınızla işim bitti."

"Bir daha gitmeyeceğim."

Luca bana kuşkulu bir bakış gönderdi ama geri çekildi. Ben tereddüt etmedim. Misafir yatak odasına doğru koştum ve hışımla içeri daldım. Matteo uyuyordu. Yanına uzandım, gözlerini açana kadar onu izlemeye kararlıyım.

Matteo

Yumuşak bir el benimkini tuttu. Gözlerimi açtım, görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırptım. Bayıldığım için kendimi tam bir pısırik gibi hissediyordum. Lanet olsun. Daha önce vurulmuş, bıçaklanmış ve hatta yakılmışım ama kafama aldığım aptalca bir darbe beni dizlerimin üzerine çökertti. Bu bir rezaletti. Başımı çevirdim. Gianna yanımda kıvrılmış, eliyle benimkini tutuyordu. Kıyafetleri buruş buruştu ve saçları sanki bir süredir yanımdaymış gibi dağınıktı.

Yüzü çoğunlukla dağınık saçları tarafından kapatılmıştı. Yüz ifadesini görmek için dayanılmaz bir istek duydum. Yavaşça, dikkatlice doğruldum ve boştaki elimle birkaç tutamı taradım. Gianna uykusunda lanet bir melek gibi görünüyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Kalın kirpikleri solgun teninde duruyordu. Bir parmak ucumu yüksek elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim ve teninin yumuşaklığının tadını çıkardım. Gözleri kapaklarının altında dalgalandı ve sonra aralandı. Bakışları sonunda bana odaklanana kadar uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı.

Elimi bırakmasını ve alev almış gibi yataktan atlamasını bekledim. En azından neden burada olduğuna ve elimi tuttuğuna dair saçma bir mazeret bekliyordum. Luca'nın onu getirdiğinden şüpheliydim. Bunu yapmasını istemediğimi biliyordu.

Ancak bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine yavaşça doğruldu, uykuyu göz kırparak uzaklaştırdı ve benimkini tutmayan eliyle gözlerini ovuşturdu. Odada bir şey aradı. "Saat kaç?"

Hiçbir fikrim yoktu. Hangi gün olduğundan bile emin değildim. "Bana mı soruyorsun?" Bir kez güldü, sonra ifadesi gerginleşti. "Beni korkuttun."

"Öyle mi? Sanırım ben korkutucu bir adamım."

Gianna gülümsemedi. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu,

savunmasız ve açık. "Luca'nın teklifini asla kabul etmemeliydim. İnatçı davranıyordum. Duygularımı kendime itiraf etmek istemedim. Ama Aria beni arayıp tekrar bozulduğunu söylediğinde, seni kaybedeceğim diye çok korktum." Durakladı, elimdeki parmakları sıkılaştı. Hiçbir şey söylemedim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Duygusal durumlarda genel çözümüm mizahtı ama şaka yapmak yanlış geliyordu ve Gianna'nın söyleyecek başka bir şeyi varsa söylemesini engellemek istemiyordum.

Pencereye doğru baktı, suçluluk duygusu güzel yüzünü gölgeliyordu. "Sen yıkıldıktan sonra yanında olmadığımı düşünemediğim tek şey 'ya ölürsen ve tek yaptığım sana kötü davranmak ve seni uzaklaştırmaksa' oldu. Tam bir sürtük gibi davrandım. Özür dilerim."

Yanağına dokundum ve yaklaştım. "Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok, Gianna. Aslında tartışmalarımızın çoğundan keyif aldım. Günlerime eğlence katıyorlardı." Sırıttım ve bu sefer karşılığında bir gülümseme aldım.

"Kızgın olmalısın Matteo. Luca'nın senin hayatını kurtarmam karşılığında bana ne teklif ettiğini ve benim de bunu kabul ettiğimi biliyorsun. Neden beni göndermiyorsun? Bunu hak ederdim."

Omuz silktim. Gianna'nın Luca'nın teklifini hevesle kabul etmiş olması fikri hoşuma gitmemiştir ama artık buradaydı. Biraz zaman almıştı ama sonunda Gianna'nın bana kendi başına gelmesi gerektiğini anlamıştım. Gianna kimsenin onu duygularını itiraf etmeye zorlamasına izin vermezdi. Başının arkasına dokundum ve onu kendime doğru çektim. Direnmedi ve ağzı ağzıma değdiğinde kollarını boynuma doladı ve öpüşmemizi derinleştirdi. Elim gömleğinin altında yolunu buldu, karnının yumuşak tenini hissetti ve daha yukarılara doğru ilerledi.

Gianna ellerimin araştırmasını durdurdu. "Dinlenmen gerek. Dün bayıldın. Kendini tekrar aşırı yormana izin vermeyeceğim."

Kıkırdadım. "Hadi ama. Eğer bana binersen, kendimi hiç zorlamam gerekmeyecek. Bütün işi sen yapacaksın. iş."

"Evet, doğru," dedi. "İyileşmeni hiçbir şekilde riske atmayacağım. Luca çok kızardı eğer Aptalca bir şey yaptım. Zaten benden nefret ediyor. Beni senden uzak tutması için ona bir sebep daha vermek istemiyorum."

"Luca beni görmene engel olmaz."

Kaşlarını kaldırdı. "Dün buraya gelmemi engellemeye çalıştı."

"Bunu neden yaptı ki?" Sinirden içim içime sığmıyordu. Luca her zaman Capo'yu oynamak

ve insanlara emir vermek zorundaydı.

"Sanırım senin için endişeleniyordu," diye isteksizce itiraf etti Gianna. Kardeşimle

aralarında hiç sevgi bağı yoktu, bu yüzden itirafı beni şaşırtmıştı. "Seninle oynamamı istemedi.

Aramızdaki ilişkinin tamamen bitmesinin ve hayatından temelli çıkmamın daha iyi olacağını düşündü."

"Peki fikrini değiştirmesine ne sebep oldu?"

Ben sordum. "Aria, sanırım."

"Elbette," dedim, oysa başka bir neden ummuştum. Hareketin başımda yarattığı hafif sancıya

aldırmadan yatak başlığına yaslandım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, hiç olmadığım

kadar rahat görünmeye çalışıyordum. "Artık iyiyim. Ölmeyeceğim. Artık suçluluk hissetmeden

gidebilirsin."

Gianna hiçbir şey söylemeden uzun bir süre bana baktı. "Gitmek istemiyorum."

"Luca'nın teklifini kabul ettin, bunu kendin söyledin."

"Yaptım, çünkü Luca beni gafil avladı. Gözümün önünde ölüyordun. Bir kazadan ve çılgın

Ruslardan zar zor kurtulmuştuk ve birdenbire istediğimi sandığım bir şey teklif edildi. Evet

demedi önce gerçekten düşünmedim bile."

Başımı salladım ama bir şey söylemedim. İlk hamleyi yapmaktan, sürekli Gianna'nın

peşinden koştuktan bıkmıştım. Bu kez ondan bir şeyler duymak istiyordum.

İç çekti, mavi gözleri yorulmuştu. "Luca bana özgürlüğe giden bir bilet teklif etmeseydi

ölmene izin vereceğimi düşünüyorsun, değil mi? Herkes böyle düşünüyor, muhtemelen Aria bile."

İfademi nötr tuttum. "Gerçek bu değil mi?"

Ters ters baktı. "Hayır, gerçek bu değil. Luca o aptal teklifinden bahsettiğinde ben çoktan

göğüs kompresyonuna başlamıştım. Ne yaptığımı bilmiyordum ve muhtemelen mümkün olan her

hatayı yaptım ama ölmene izin vermiyordum. Luca bana özgürlük teklif etmeden önce bile elimden

gelen her şeyi yapıyordum.

senin hayatın. Ölmene asla izin vermezdim, asla. Bana inanmak zorunda olmadığını biliyorum. İnanman için bir sebep yok. Tek bildiğin yalan söylüyor olabileceğim."

Ama ona inandım. İnsanları nasıl okuyacağımı biliyordum ve Gianna yalan söylemiyordu. Ne kadar üzgün olduğunu anlayabiliyordum, onu uzun zamandır görmediğim kadar üzgündü. "Anladığımı sanmıyorum."

Gianna beni duymuyor gibiydi bile. Pencereye doğru kaşlarını çatmış, yanakları duygularla kızarmıştı. "Seni kendi kanın içinde yatarken gördüğüm anda seni kaybetmek istemediğimi anlamıştım. Biliyordum ama yine de bunu kimseye itiraf etmek istemedim. Çok aptal ve inatçıydım. Her zamanki gibi şirret Gianna gibi davranıyordum. Ve Luca'nın teklifini kabul ettikten sonra, ona aptal özgürlüğünü bile istemediğimi söyleyemeyecek kadar gururluydum. Seni terk etmek istemedim, başka bir hayat istemedim. Sen yıkılmasaydın muhtemelen tek başıma mutsuz olurdum ama bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydum. Pes ediyormuşum, yenilgiyi kabul ediyormuşum gibi hissettim ki bu çok aptalca. Aşk nasıl bir yenilgi olabilir ki?" Sustu, gözleri büyüdü.

Avını ürkütmek istemeyen bir avcı gibi kıpırdamadan duruyordum.

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. Ne düşündüğünü bilmek isterdim ama bildiğime dair bir his vardı içimde. Muhtemelen 'L-kelimesini' ve içinden geçen diğer her şeyi söylediği için pişmanlık duyuyordu. O böyle biriydi. Belki de önce benim bir şey söylememi, onu sevdiğimi söylememi bekliyordu ama ona lanet olası kalbimi açıp üzerinde tepinmesi riskini göze alamazdım. Ne hissettiğimi biliyordum, uzun zamandır biliyordum ama bunu ona hiç söylememiştim. Hiç kimseye söylememiştim. Böyle bir şeyi itiraf etmek insanı savunmasız bırakırdı ve şimdiye kadar Gianna bunu riske atmam için bana çok az neden vermişti. Onu yeterince uzun süre avlamıştım. Şimdi sıra ondaydı. Onu her iki yöne de itemezdim. Bu noktadan sonra her şey ondan gelmeliydi.

"Luca'nın teklifi hâlâ geçerli. Artık özgür bir kadınsın. Bu binadan çıkıp gidebilirsin ve kimse seni durduramaz."

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Duygularımdan çok uzun süre kaçtım." Avuçlarına dayandı ve öne doğru eğildi. "Seninle birlikte olmak istiyorum, Matteo. Tanrım, bunu istememem gerektiğini

biliyorum ama artık bunun bir önemi yok. Kalbimi görmezden gelmekten bıktım. Seni seviyorum."

Beni neredeyse umutsuzca öptü, elleri saçlarımın arasına girdi. Başım hâlâ hassastı ama Gianna'ya dikkatli olmasını söylemektense kendi boğazımı kesmeyi tercih ederdim. Dudaklarını, parmaklarını, vücudunu hissetmek istiyordum. Onun her şeyini istiyordum. "Ciddi olduğuna emin misin?" Geri çekildiğinde alaycı bir sesle sordum.

Başını salladı. "Evet. Aklımda hiç şüphe yok. Seni seviyorum, Matteo. Bunun beni ne yaptığı umurumda değil. Başkalarının benim hakkımda, bizim hakkımızda ne düşündüğü umurumda değil. Aria ve Luca'nın ne düşündüğü bile umurumda değil. Tek umursadığım biziz."

Onu tekrar öptüm. Onu tatmaya asla doyamayacaktım. "Seni seviyorum, Gianna. Seni uzun zamandır seviyorum."

Gianna

Matteo'nun beni sevdiğini söylediğini duymak kalbimi alevlendirdi. En son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlayamıyordum. Duygularımı birine itiraf etmenin o kişiye benim üzerimde daha fazla güç vereceğini düşünmüştüm ama bunun yerine uzun zamandır hissetmediğim kadar özgür hissettim. Uzun zamandır duygularımla savaşmış, kendimi sebepsiz yere geri çekmişim. Şimdi söylenmesi gereken her şeyi söylediğim için rahatlamış hissediyordum. Belki de tüm bunlar bana dayatılan bir şey olarak başlamıştı ama bugün bu hayat, Matteo, evliliğim benim seçimlerimdi ve ben hepsine evet dedim.

Matteo'nun öpücüğü talepkârdı. Hiçbir kısıtlama yoktu, kısa bir süre önce baygın olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Aptalca olduğunu biliyordum ama onu hissetmek istiyordum, onu sevdiğimi kelimelerden daha fazlasıyla göstermek istiyordum. Geri çekildim ve gözlerimin Matteo'nun vücudunda gezinmesine izin verdim. Üzerinde sadece dar beyaz bir tişört ve ereksiyonunu gizlemek için çok az şey yapan bir boxer vardı. Tekrar yüzüne baktığımda, bakışları şehvetle şeffaflaşmıştı. Başkalarının tavsiyelerini hiç dinlememiştim, neden şimdi başlayayım ki?

Matteo kendini fazla zorlamazdı. Onunla ben ilgilenirdim. Yatağın üzerine diz çöktüm ve

kemerini kavradım. Matteo o köpekbalığı gülümsemesiyle gülümsedi. "Sağlığını riske atmak istemediğini sanıyordum."

"Kapa çeneni," dedim sessizce. "Yoksa durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Durma." Yastık dizisine yaslanarak kendini rahatlattı.

Boxer şortunu indirip sert uzunluğunu ortaya çıkarırken gülümsedim. Sikini emerken onu izleyebilmek için bacaklarının arasına geçtim. Taşaklarını avuçladım, nazikçe masaj yaptım ama henüz şaftına dokunmadım. Bunun yerine seğirmesini ve bakımlarım altında daha da sertleşmesini izledim.

"Dalga geçiyorsun," diye hırladı Matteo. "Bugün bana işkence etmeyeceğini sanıyordum."

O haklıydı. Bu benimle ilgili değildi. Öne doğru eğildim ve dilimi taşaklarından tepesine kadar gezdirdim, sonra ağzıma almadan önce ucunun etrafında döndürdüm. Tekrar dışarı kaymasına izin vermeden önce boğazımın arkasına çarpana kadar santim santim içeri aldım. Matteo yarı kapalı gözlerle beni izledi. Her zaman yoluma çıkan saçlarımı nazikçe geriye çekti ve ben onun en hassas olduğu yer olduğunu bildiğim için ucunu yalayıp emerken yanaklarımı okşadı. Dilimin ucunu yavaşça ucunun çıkıntısı boyunca gezdirdim. Matteo'nun nefes alış verişi hızlandı, karın kasları gerildi ama gözlerini benden ayırmadı ya da yüzüme dokunmayı bırakmadı. Ben ona saygı duyarken o da bana saygı duyuyormuş gibi hissediyordum.

Biraz daha sert emdim, yaklaştığını hissediyordum. Kafa derime dokunan parmakları ara sıra sıkılaşıyor ve dişlerim onu her hafifçe sıyırdığında sert bir nefes veriyordu. Kalçalarını pompalamaya başladı, uzunluğunu ağzımın derinliklerine doğru itti ve ben de ona izin verdim. Islanmaya başlamıştım ve bacaklarımın arasındaki baskı neredeyse dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı ama bugün için kendi ihtiyaçlarımı görmezden gelmeye kararlıyım.

Matteo'nun hareketleri çılgınca bir hal aldı. Tekrar tekrar içime girerken dudaklarımı sikinin etrafına sıkıca kenetledim. "Geliyorum," diye homurdandı. Geri çekilmedim. Onun yerine taşaklarını sıkıca kavradım ve bakışlarıyla buluştum. Omuzlarındaki kaslar esnedi ve vücudu orgazmla birlikte kasıldı. Sonunda sakinleşti. Geri çekildim ve kendinden memnun bir sırıtışla ağzımı sildim.

Matteo kıkırdadı, göğsünün derinliklerinden gelen kısık bir ses. Omuzlarıma uzandı ve beni

üstüne çekti, sert bir öpücükle ağzımı aldı. Elleri sırtımdan aşağı kayarak popomu kavradı ve sıktı. Göbeğim uyarılmışlıkla sıkılaştı. Matteo'ya izin verip vermemeye karar veremedim

Kendini daha da zorlamaya başlamıştı ki kapı çalındı. Gerildim, gözlerim çoktan açılmış olan kapıya doğru kaydđ.

Luca kapı aralığında durmuş, bakışları hiçbir şey ifade etmeden her şeyi kavırıyordu. Ne yaptığımızı tahmin etmek zor değildi. Ne de olsa kıcıımı elleyen dipsiz bir Matteo'nun üstünde yatıyordum.

Yüzüm utançtan alev alev yanıyordu.

"Birinin yatak odasına böyle dalmamalısın," dedi Matteo eğlenerek. Hiç utanmış görünmüyordu ama onun hakkında bildiğim onca şeyden sonra bu beni artık şaşırtmıyordu. Olduğum gibi kaldım, Matteo uzaklaşıp sikini kardeşine gösterseydim bile umursamazdı.

"Dinleniyor olmalısın," dedi Luca kuru bir sesle, gri gözleri okunamayan bir bakışla beni delip geçiyordu. Kızgın mıydı? Bunu söylemek zordu. Son zamanlarda benim yanımda hep sinirli oluyordu. Gerçi onun varlığı beni pek mutlu etmiyordu.

Matteo popomu sertçe okşadı, sırtışı sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmişliğe dönüştü. "Kendimi çok iyi dinlenmiş hissediyorum."

Luca başını iki yana salladı. "Pes ediyorum," dedi. "Siz ikiniz ne istiyorsanız onu yapın. Neler olup bittiğini ya da bitmediğini bilmek bile istemiyorum." Arkasını döndü ve kapıyı arkasından kapattı.

Matteo'dan uzaklaşıp yataktan kaydım, kırıışmış kıyafetlerimi düzeltmek için elimden geleni yaptım ama artık üzerlerinde lekeler de vardı. Tam bir karmaşaydı.

"Hey, daha işimiz bitmedi sanıyordum. Amına dokunamadım bile."

"Ve yapmayacaksın. Luca haklıydı. Dinlenmelisin. Bugün yeterince heyecan yaşadın," dedim sertçe. Matteo yeniden sertleşmeye başlamıştı ve bunu gizleme zahmetine girmedim.

Öfkelendim. "Üzerimi değiştirip temizlendikten sonra sana yiyecek bir şeyler getireceğim. Bu arada, lütfen aklını çukurdan çıkar."

Matteo göz kırptı. Gülümsememi bastırdım ve odadan çıktım. Aria ve Luca yemek alanındaydılar ve kısık sesle konuşuyorlardı. Elbette ne konuştuklarını çok iyi biliyordum.

Aria önce beni fark etti ve sustu. Birkaç saniye sessizce inceledikten sonra gülümsedi

parlak bir şekilde bana baktı. Luca onun coşkusunu paylaşmıyordu. Onu görmezden geldim. "Bana kıyafetlerinden birkaçını verebilir misin? Gerçekten üstümü değiştirip duş almam lazım."

Luca kaşlarını kaldırdı. "Gidebilmek için kendine çeki düzen vermen mi gerekiyor?"

Bakışlarına karşılık verdim. "Bir yere gitmiyorum. Bir daha asla."

Aria bana doğru yaklaşıp kollarımızı birleştirdiğinde neredeyse zıplıyordu.

"Göreceğiz," dedi Luca basitçe. Aria beni üst kattaki soyunma odalarına götürmeden önce ona ters ters baktı.

"Onu dinleme. O Matteo'yu koruyor," diye mırıldandı Aria. Çekmecelerinden bir kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek çıkarıp bana uzattı.

Luca'nın Aria ve Matteo'yu koruması onda sevdiğim birkaç şeyden biriydi. "Biliyorum. Kardeşi konusunda bana güvenmesi için ona hiçbir sebep vermedim."

Ben soyunurken Aria merakla beni izledi. "Matteo'nun dairesine geri mi taşınacaksın?"

Tuvalete giderken durakladım. Zaten başka bir yere yerleşmiş değildim. Taşındıktan sonra nerede yaşayacağımı düşünmeye bile başlamamıştım. "Evet. Geri taşınacağım ve onun karısı olacağım. Muhtemelen iyi bir eş olmayacağım ama Matteo benimle evlendiğinde bunu bilmiyor değildi."

"Matteo senden mükemmel bir eş olmanı beklemiyor. Seni olduğun gibi seviyor, kusurlarınla ve her şeyinle."

Uzun zamandır görmezden gelsem de gerçek buydu. Duşa girdim ama suyu hemen açmadım.

Aria küvetin kenarına çöktü. "Sen de aynısını yapabileceğinden emin misin? Onun her şeyini, kötü yanlarını bile kabul edebileceğinden?"

Matteo'da, aslında her Made Man'de bolca kötülük vardı ama benim içimde de olduğunu fark etmeye başlamıştım. Belki o kadar değil ama oradaydı. Hepimizin içinde vardı. Başka biri olmaya çalışmıştım, olmam gerektiğini düşündüğüm bir tür ideal, ama bu hiçbir zaman ben olmamıştım ve olmayacaktım. Matteo yüzüme bir ayna tutmuş ve bana gerçekte kim olduğumu ve

nereye ait olduğumu göstermişti. Bundan nefret etmiş, dişimi tırnağıma takarak m¼cadele etmiştim ama artık cesur olmanın zamanı gelmişti.

"Evet, onu seviyorum, iyisiyle k¼t¼s¼yle," dedim kararlılıkla. Aria sanki ona bir şeyler vermişim gibi gül¼msedi.

büyük bir hediye. Ben de gülümseyerek suyu açtım ve kelimelerin doğruluğunun içime işlemesine izin verdim.

Matteo'nun yaptığı her şeyi asla onaylamayacaktım, yaptığı ve gelecekte yapacağı şeylerin yarısını bile yapmayacaktım. Ama onun hayatının her yönünden mutlu olmak zorunda olmadığımı fark etmiştim. Matteo bana özenli ve saygılı davrandığı sürece, o beni sevdiği ve ben de onu sevdiğim sürece her şey yoluna girecekti.

Onun yanında durur ve elimden geldiğince destek olurdum, çünkü o benim, ben de onundum.

EPİLOG

Gianna

Nisan ayının sonlarıydı ve bugün yılın ilk sıcak günüydü. Sıcaklık nihayet 70°F'nin üzerine çıkmıştı. Okyanus hala yüzmek için çok soğuktu ama umurumda değildi.

Kumsalın ve okyanus esintisinin beni neden özgür hissettirdiğinden emin değildim. Vitiello malikânesinin geniş çimlerinden körfeze doğru fırladım. Matteo arkamdaydı ve adımlarına bakılırsa bana yetişiyordu. Daha da hızlandım, kontrol etmek için omzumun üzerinden bir bakış atmaya cesaret edemedim.

Ayaklarım kuma çarptı. Hava pek sıcak sayılmazdı; su daha da kötü olabilirdi ama yavaşlamadım. Yumuşak dalgalara doğru fırladım. Baldırlarım suya değdiği anda nefesim boğazıma takıldı ve tökezleyerek durdum. Burası kesinlikle yüzmek için hâlâ çok soğuktu. İvmem yüzünden neredeyse öne doğru düşüyordum. Dişlerim kırılmıştı, tam geri çekilmek üzereydim ki sıcak eller belimi kavradı ve beni yukarı kaldırdı.

"Hayır! Sakın yapma!" Çığlık attım.

Matteo kıkırdadı ve sonra havaya fırlatıldım ve buz gibi suya bir sıçramayla düştüm. Kaslarım bir an için tutuldu, sonra su yüzeyine çıktım ve nefes nefese kaldım. Bana sırttan Matteo'ya kaşlarımı çatarak baktım. Karnına kadar suyun içindeydi ve soğuğa aldırış ediyor gibi görünmüyordu. "Seni piç kurusu," dedim paramparça olmuş dişlerimin arasından.

Tüm vücudum titremeye başladı. Donduğumu göstermek için kollarımı göğsüme doladım. Matteo'nun kaşları birbirine çarptı ve bana doğru geldi, gerçekten endişeli görünüyordu. Koluma girdiği anda saldırdım. Ona doğru hamle yaptım, omuzlarını kavradım ve onu suyun altına batırmaya çalıştım.

Matteo'nun fiziksel dövüslere ne kadar alışık olduğunu düşünmeliydim. Benim

momentumumu kullanarak

Beni yukarı fırlattı ve omzunun üzerinden salladı. "Hey!" diye bağırdım ama o sadece kıcımlı alkışladı ve beni okyanusun dışına taşımaya başladı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni ısıtmamız gerek," dedi hınzırca.

Heyecandan içim içime sığmıyordu ama bacaklarımı tekmeleyerek ve yumruklarımı sırtına vurarak bir gösteri yaptım. Beni sağ tarafa, çalılarla malikaneden korunan çimlerin bir köşesine doğru taşıdı. Bir battaniye kurulmuştu. Bunu planlamıştı!

Beni battaniyenin üzerine yatırdı ve üzerimde gezindi. Vücudum tüylerim diken diken olmuştu ve bu sadece soğuktan değildi.

"Tenindeki her damla suyu yalamama ne dersin?" Matteo eğilip göbek deliğimden köprücük kemiğime kadar sıcak bir iz yalayarak mırıldandı.

"Ya Aria ya da Luca buraya gelirse?" Bikinimin üstünü aşağı doğru itip göğüslerimi soğuğa maruz bırakırken fısıldadım. Meme uçlarım daha da sertleşti ve sonra Matteo'nun sıcak ağzı bir tanesinin etrafında kapandı. Birinin bizi yakalaması giderek daha az umurumda oluyordu.

"Yapmayacaklar," diye fısıldadı tenime karşı. Ve bu uzun zamandır son konuşmamız oldu. Dudakları ve elleri vücudumdaki her yeri buldu, soğuğu kovdu ve geriye sadece sıcaklık ve istek bıraktı. Sonunda içime girdiğinde, bedenlerimiz birbirine yapıştığında, her şey yerli yerine oturuyormuş gibi hissettim.

Esinti ve mavi gökyüzü olmasa bile kendimi özgür hissedebilirdim. Uzun zaman almıştı ama Matteo'ya bağılıyken bile özgür hissedebileceğimi, özgür olabileceğimi fark ettim.

Akşam, Matteo ve Luca verandaya bir barbekü kurdular. Hava güzeldi ve dışarıda yiyebilirdik. Aria hazırladığı salatayı almak için içeri girdi, Matteo da içecek bir şeyler almak için şarap mahzenine yöneldi. Bu beni barbekü ızgarasını yapan Luca ile yalnız bıraktı. O yokmuş gibi davranarak masayı hazırladım. Luca'yla aramız gergindi; hiçbir zaman gergin olmamışlardı ama aylar önce teklifini kabul ettiğimden beri daha da kötüleşmişlerdi.

Derin bir nefes aldım. Buna bir son vermeliydim. Luca sadece Matteo'nun değil, Aria'nın da

kardeşiydi.

Koca. Bir noktada ateşkes yapmak zorundaydık. Son tabağı da bırakıp ellerimi sildikten sonra, marine edilmiş kuzu pirzolarlarını ızgaranın üzerinde çevirmekte olan Luca'ya doğru yürüdüm. Sanki dikkatimi çekmiş gibi başını kaldırıp baktı. İfadesini okumaya çalışmak boşunaydı. Aramızda kalan mesafeyi kapattım. Etkileşimlerimizin çoğu pek de medeni olmamıştı. Ona vereceğim yanıt genellikle iğneleyici olurdu ama yüz ifademi olabildiğince açık ve dostça tutmak için elimden geleni yapıyordum.

Yanında durduğumda Luca kara kaşlarından birini kaldırdı.

Birden kendimi gülünç derecede gergin hissettim. "Benden hoşlanmadığını biliyorum," diye başladım. "Ama bence Aria ve Matteo için daha iyi geçinmeye çalışmalıyız."

Beni incelediğinde kıvranmamayı başardım. Ne düşünüyordu acaba?

"Senden hoşlanmadım çünkü Matteo'ya davranışlarından nefret ettim."

"Tamam," dedim yavaşça, oradan nereye

gideceğimden emin değildim. "Ama fikrimi

değiştirmeye başlıyorum."

"Öyle mi?"

Bir kuzu pirzolası daha çevirdi. "Belki de Matteo haklıydı ve siz ikiniz çok da kötü bir çift değilsiniz diye düşünmeye başlıyorum."

"Teşekkürler mi?" Olumlu bir anlamda mı söyledim, emin olamadım. "İltifat konusunda gerçekten kötüsün."

"Onları dağıtmak gibi bir alışkanlığım yok. Ve kardeşime haklı olduğunu söylediğimi söylemeyin. O yeterince ukala." Gözleri arkamdaki bir şeye kaydı ve döndüğümde Matteo'nun bize doğru geldiğini gördüm, kolları birkaç şişe şarapla doluydu.

"Öyle," diye gülümseyerek onayladım. Luca bana kendi gülümseme versiyonu sayılabilecek bir şey verdi ve aramızda bir tür sessiz anlayış geçti.

Matteo bize katılmadan önce şarap şişelerini masaya bıraktı ve kolunu belime doladı. "Siz ikiniz ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?"

"Sen," dedi Luca ve ben aynı anda.

"Öyle mi?" Matteo tek kaşını kaldırdı.

Aria mutfaktan döndü, gözleri aramızda geziniyordu. Şaşkın bir bakışla Luca'ya doğru bastırdı. "Neler oluyor?"

Matteo, "Kocanız ve karım benim birçok harika özelliğimi tartışıyorlar," dedi. Yan tarafını dürttü. "Çok ukalasın."

Matteo kulağımı öptü. "İtiraf et, ukalalığımı seviyorsun."

"Tamamdır."

"Aşk ilanların hâlâ dizlerimin bağını çözüyor," diye şaka yaptı.

Parmak uçlarımda durdum. "Sende sevdiğim tek şey ukalalığın değil." Gözlerimin onu boydan boya dolaşmasına izin verdim.

Luca, "Bu iğrenç tatlılık gösterisini yok etmek için bana biraz kuzu lazım," diye mırıldandı ama kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüğü sırada Aria'ya attığı şefkatli bakışı gözden kaçırmadım.

Matteo beni kollarının arasına aldı ve öptü. Luca başka bir şeyler homurdandı ama ben dinlemedim. Önemli olan tek şey Matteo'ydu.

Kitaplar

Kanla Doğan Mafya Günlükleri:

Onurla Bağlı

(Aria & Luca)

Görev Bağıyla Bağlı

(Valentina & Dante)

Nefretle Bağlanmış

(Gianna & Matteo)

Günahla Bağlanmış

Haziran/Temmuz 2015'te

Geliyor (Liliana & Romero)

Cora Reilly Yazarının Diğer Kitapları

Olağanüstü Röntgenci

Olağanüstü Aşık (2015)

Kırılmak İçin Değil

Yazar Hakkında

Cora Reilly erotik romantizm ve Yeni Yetişkin romanlarının yazarıdır. Almanya'da çok fazla evcil hayvanı ve tek bir kocasıyla yaşıyor. İyi vejetaryen yemekleri, şarabı ve kitapları seviyor ve dünyayı gezmekten başka bir şey istemiyor.